

Saat 18'e geliyor.Yoğun geçen bir iş gününün sonuna doğru biraz yorgun,biraz akşam gideceğim yemeğin heyecanı ile coşkulu, masamı toplamak ile meşgul iken çalan telefonu açtığımda, sekreterim Elif'in insanı rahatlatan o kadife gibi sesi ile karşılaştım.

“Gül Hanım. Arkadaşınız Füsun Hanım hatta görüşmek ister misiniz?”

“A, evet lütfen canım bağlar mısınız?”

“Bağlıyorum.”

“Alo...”

“Alo, selam Füsun'cuğum.”

“Selam Gül. Nasılsın iyi misin?”

“Evet çok iyiyim Allah'a şükür. Sen nasılsın canım?”

“Eh işte idare ediyorum.”

“Hayrola. Yolunda olmayan nedir?”

“Ay ne bileyim sağlığım hiç iyi değil. Bu hafta hep hastanede idim. Çek up yaptırdım. Bir sürü tahlil yaptılar ama daha sonuçları almadım.”

“Geçmiş olsun ya. Ne oldu? Neyin var?”

“Devamlı başım dönüyor. Hiç halim yok. Çarpıntım da var.”

“Allah Allah. Peki şimdi nasılsın?”

“Eh biraz daha iyiyim. Şey... Akşam okul yemeğine gidiyor musun diyecektim. Oya aradı da gidelim diye tutturdu.”

“Gidiyorum. Ne zamandır kimseyi görmemiştim. Hepsini birden görme imkanım olacak. Hem de boğazda güzel bir akşam yemeği yiyeceğiz. Çok zevkli bir gece geçireceğiz inşallah. Gel tabi ki....Kaçırılır mı böyle bir fırsat.

“İyi o zaman Kemal'de gidelim istiyorsan demişti. Oya'lar da gelecekti. Ben pek karar verememiştim de, sen de gidiyorsan geleyim bari.”

“Gel,gel.Bu okul toplantılarında psikolojikman o talebelik günlerine dönüp gençleşiyor insan . Hem de bu fırsat herkesle görüşmüş oluyoruz.”

“Sen yalnız mı geleceksin Kaya'da gelecek mi?”

“Kaya İstanbul dışında ben yalnız geleceğim. Neden sordun?”

“Seni de alalım mı giderken diye.”

“A sağ ol canım ben kendim gelirim. Siz gidin orada buluşunuz.”

“Kaçta gidelim.”

“Sekiz buçuk, iyidir sanırım.”

“Tamam. O zaman orada görüşürüz.”

“Okey canım.”

Telefonu kapar kapamaz. Telefon tekrar çaldı.

“Gül Hanım. Eğer her hangi bir şey yoksa ben çıkabilir miyim?”

“Tabii Elif'ciğim. Zaten ben de çıkıyorum. Hadi iyi bir hafta sonu diliyorum sana. Sağlık, sıhhat, huzur,mutluluk ve aşk dolu.”

“Ay çok mersi. İnşallah Gül Hanımcığım. Ben de size aynı dileklerimi sunuyorum.”

“Sağ ol canım. Öptüm seni.”

Ayağa kalkıp son bir kez odama göz gezdirip ajandama da tekrar bir göz attım. Unuttuğum herhangi bir şey olmasın diye. Bu arada biraz önce telefonda ki Füsün'un bezgin sesi aklıma takıldı.

“Şu kızcağız da yaşamdan zevk almayı bir türlü beceremedi” diye düşündüm. Senelerdir mutsuz,üzgün ve de dolayısıyla hasta. Her ne kadar kocası Kemal dengesiz ve saygısız bir adamsa da onunla hala evli kalmayı ve yaşantısında ki hiçbir şeyi değiştirmemeyi seçen de tabi ki kendisi. Kemal denilen adam da ayrı bir klinik vaka. Dünyanın merkezini kendisi zanneden, dejenere olmuş bir özgürlük anlayışına sahip, resmen kötü bir kişilik. Hayattan zevk almak için her yolu deniyorsa da asla mutlu olmayan birisi. Çünkü kişiliği ile ruhu tüm irtibatını kaybetmiş. Yazık acınacak bir adam diyorsun ama bu adamın daha da acınacak bir duruma koyduğu kişileri gördüğümde, hem şaşırıyor, hem de bunların kendi hayatlarının kontrolünü, nasıl olup da böyle bir hasta kişiliğe bıraktıklarına inanamıyorum. Bu da incelenmesi gereken ayrı bir konu ama ben psikolog değilim ki ben iyi bir satış uzmanıyım.

Hemen hemen 5 senedir, oldukça büyük ve tanınmış bir tekstil firmasının pazarlama müdürlüğünü yapıyorum. Laf aramız da oldukça da başarılıyım. Bu başarıyı işimi çok sevmeme ve tüm hayatımın olduğu gibi zamanımın da kontrolünü elimde tutmama ve farkındalığıma bağlıyorum söylemesi ayıptır.

35 yaşında herkesin güzel bulduğu,güzel bir insanım. Çünkü hayatımda hep güzeli görüyor, güzeli hissediyor,bu güzel dünya da güzeli yaşıyorum.Güzel sözleri ve güzel haberleri seviyor ve hep onlarla ilgilenip onları duyuyorum. Çirkini daha küçükken ret etmişim. Genelde çirkin bir şey pek görmüyorum. Tabi ki benim hayatım da tam istediğim şekilde gitmiyor. Bir çok olay ve kişi benim yazmış olduğum yaşam senaryomun dışına çıkıp tam tersi bir oyun sergileyebiliyorlar. Ama değil mi ki ben hala yaşıyorum ve aklım başımda.Değiştiremeyeceğim şeyleri Allah'a duyduğum o muazzam sevgi ve inanç ile kabul ediyor ve hayatımdaki bazı şeylerden vazgeçip bazı yepyeni şeyleri ise hayatıma sokmayı seçiyorum. İşte Tarık da (yani ilk kocam) vazgeçtiğim ve Kaya şu an seçtiğim bir kişi. Kaya ile henüz evli değiliz 2 senedir güzel bir ilişki sürdürüyoruz. Şu an 13 yaşında olan Zeynep'in biraz daha büyümesini bekliyorum ben. Çünkü evde vaktimin büyük bir bölümünü ona ayırıyorum. Zaten evde çok az vakit geçirebildiğimiz için tam büyüme çağında olan Zeynep ile oturup konuşmak onula çeşitli konular da sohbet etmek, zaman planlamam da en ön sıralarda. Tüm değer yargılarını oturtmaya çalıştığı ve çocukluktan gençliğe yani kendi başına bir birey olmaya geçtiği bu çağlarda, benimde onun için bir koruyucudan ziyade bir arkadaşına dostu dönüşmem gereken hassas bir dönemi yaşamaktayız. Bu konuda üzerime çok fazla görev düştüğünün ve bunun içinde bir yandan onunla ilgilenirken bir yandan devamlı kendimi geliştirmek zorunda olduğumun bilincinin dayanılmaz ağırlığı ile bu konudaki farkındalığımin dayanılmaz hafifliğinin yarattığı güzel bir dönem yaşıyorum.

Kaya benden 5 yaş büyük,yakışıklı iyi bir iş adamı. Onunda başından bir evlilik geçmiş. Bu evliliğinden 10 yaşında bir oğlu var. Oğluna aşırı düşkün iyi bir baba. Ama çocuk yetiştirme konusunda bazı eksikleri var. Sadece aşırı sevmenin,onun her isteğini yapmanın ve onu koruyup kollamanın yeterli olduğunu sanıyor ama bir kişiliğin gelişiminde üstelik bu kişilik bir erkek olacaksa, çok daha farklı bir yaklaşımın gerektiğinin henüz farkında değil onun için bu konuda ben elimden geldiği kadar Kaya'ya yardımcı olmaya çalışıyorum ama ne kadar faydalı olduğum tartışılır.

Kaya bugün bir iş toplantısı için Ankara'ya gitti. Onun için bu gece bana eşlik edemeyecek.

Cuma trafiğini de düşünerek, fazlaca oyalanmadan, hemen çıkıp arabama bindim bir yandan da kuaförüne telefon edip randevu aldım ki bir de orada zaman kaybetmeyeyim.

Eve gelir gelmez , ilk önce müzik setime güzel bir hafif meditasyon müziği koyup acele ile tütsümü de yaktıktan sonra bir yandan soyunurken bir yandan düşün suyunu ayarlamaya çalışıyordum.

Düşün ılık suyunun şırl şırl çıplak vücudumdan aşağıya süzülmesiyle tazelendiğimi ve tüm negatif enerjilerden kurtularak,tertemiz ve capcanlı olduğumu hissetmeye başladım bu arada içimden bir dua ederek Allah'a şükrederken, müziğin sesi ve tütsünün kokusu da, bedenimin, üzerinde birikmiş olan günün stresini atarak gevşemesine sebep oluyordu. 10 – 15 dakika süren bu bedenimi ruhumu ve zihnimi temizleme ve enerji yükleme banyomdan sonra kurulanırken kendimi dipdiri ve mutlu hissediyordum.

Ayna önünde yapmış olduğum bir iki kıyafet denemesinden sonra, hem şık hem spor sayılabilecek bir kıyafette karar kılarak, hazırlanıp,berbere doğru yola çıktım.

Ataköy 4. kısım da bir kuaföre gidiyorum senelerdir. Burayı tercih etmemin sebebi bir evime olan aşırı yakınlığı bir de sahiplerinin bana gösterdikleri yakınlık saygı ve sevgi.

Kuaförde bir senedir çalışan15-16 yaşlarındaki Suat ise başladığı günden beri ilgimi çekiyor. Her şeyi öğrenmeye çalışan aşırı saygılı ve yaşının çok üzerinde olgun genç bir çocuk. Çırak olarak başladığı bu kuaförde ustalara yardım ederken bile kendisine olan özgüveni hemen dikkat çekiyor. Aşırı gururlu işini büyük bir dikkat ve sevgi ile yapıyor. Sabah erkenden dükkanı o açıyor ve gece geç saatlere kadar aynı güler yüz ile koşturuyor. Ve Pazar günleri de dahil hiçbir gün tatil yapmıyor. Onun yaşındaki diğer genç çocukların davranışlarıyla mukayese edince Suat'ta ki bu olgunluk ona ayrıcalıklı bir sevgi ve takdir duymamı sağladı. Öğrenmeye yönelik meraklı bakışlarının yanı sıra kimseyi rahatsız etmek istemeksizin devamlı çeşitli konularda sorular soruyor ve en çok hoşuma giden huyu oldukça çok kitap okuyor. Hatta bana ne okuması gerektiğini sorarak notlar alıyor ve bir müddet sonra o kitabı okumuş olarak kitap hakkında bana sorular sormaya başlıyor.

Kuaföre girer girmez, Suat güler yüzle hemen yanıma koştu.

“Hoş geldiniz, Gül Hanım. Nasılsınız?”

“Çok merci canım iyiyim. Sen nasılsın?”

“Bomba gibi.....” (Bu benden öğrendiği ve öğrendiği günden beri her sorduğumda kullandığı bir motivasyon yükleyen cevap)

“Harika zaten öyle görünüyorsun.”

“Ne olacaktı. Fön?.....”

“Evet canım.”

“Kim çekecek fönünüzü. Ayhan abi mi yoksa Cevdet mi?”

“Sen çek Suat’cığım. Artık bir yerden ustalığa başlaman gerekiyor değil mi? Yalnız bugün benim için çok önemli bir gün eski okul arkadaşlarım ile buluşacağım. Ona göre. Sana güveniyorum delikanlı.”

“Ben mi çekeyim” Birden gözleri parladı.”

“Evet. Hadi çabuk acelem var.”

“Tamam Gül Hanım”

Tüm dikkati ve becerisi ile oldukça güzel bir fön çekti Suat. Saçım oldukça güzel oldu. Gerçi güzel olmasaydı bile onu göze almıştım. Bir gecelik fazlaca güzel olmamış bir saçtan çok daha önemliydi bir kişinin hayatında çıraklıktan ustalığa geçişi. Çünkü o sırada Kuaför baya kalabalık idi. Ve de oldukça bakımlı olarak tanınan ve saçına çok önem veren benim gibi birisine fön çekerek görünmesi bence Suat için bir referans olacak ve bu konuda da kendisine güvenmesini sağlayacak idi.

Suat’a bahşişini verdikten sonra ayna karşısında makyajımı da yaparak, geceye hazır bir vaziyette arabama tam binmiştim ki, cep telefonum çaldı. Telefonda Kaya’nın numarası görünüyordu.

“Selam yakışıklım”

“Ha ha ha selam canım nasılsın?”

“Harikayım bir tanem. Giyindim kuşandım. Boğaza yemeğe gidiyorum. Hani söylemiştim ya sana üniversiteden arkadaşlar ile toplanacaktık.”

“Ha evet hatırladım. Bana bak yaramazlık yapmak yok tamam mı?”

“Ay canım okul arkadaşları ile yaramazlık yapılır mıymış yapanlar zamanında yaptılar kimileri evli kimileri küs geriye bizim gibi dostlar kaldı. O konuda korkma da esas sen orada yaban ellerde yaramazlık yapma bak karışmam.”

“Hiç öyle bir şey yapar mıyım aşkım. Bana bak sevgilim dikkatli git gel. Sakın fazla içki içme,araba kullanıyorsun. İçersen de taksiye atla dön tamam mı?”

“Tamam aşkım merak etme sen.”

“Sana iyi eğlenceler diliyorum çok geç kalma ben yarın sabah uçağı ile dönüyorum. Direkt sana gelirim.”

“Tamam”

“Hadi iyi geceler.”

“Kaya”

“Efendim.”

“Seni seviyorum”

“Ben de seni. Hem de senden daha çok.”

“Muck”

“Muck”

Bir müddet sonra boğazın o insanı mest eden havasını soluyarak sahilde, buluşacağımız balık restoranına doğru giderken arabamın radyosundan da nefis bir şarkı dinlemekte idim.

Restorana girdiğimde saat tam 8.30 idi. Saat konusunda koyduğum hedefe uyduğum için kendime güzel bir aferin göndererek bize ayrılan masaya doğru ilerlediğimde masa da sadece bu geceyi düzenlemek için ön ayak olan Nurdan ile Ahmet oturmakta idi. Nurdan zamanında sınıfın en çalışkan talebelerinden birisiydi. Şu an büyük bir şirkette muhasebe müdürü olarak çalışmakta. İşinde başarılı bir genç bayan henüz evlenmedi. Kadın haklarını savunan, arkadaşlarına düşkün, genelde hepimizi arayan dost bir kişi. Kılığı kıyafeti itibariyle her zaman mütevazı, hiçbir zaman öne çıkmayan, klasik ve dişiliğini daha gerilere atmış bir arkadaşımız.

Ahmet, eskilerde yüreğimizi ağzımıza getiren “ Özgürlük, özgürlük” diye yollara dökülen, çeşitli olaylara karışan, genelde pek anlaşılamayacak kadar öz ve özgün bir Türkçe konuşan solcu bir arkadaşımız. Bir ara kendisi gibi solcu biraz da erkek tipli bir kız ile evlendi ve sonradan boşandı. Şu an bir gümrükleme firmasında memur olarak çalışıyor. Bir çok derdini paylaşabileceğin dost bir kişi o da.

“Ooo hoş geldin Gül.”

“Hoş bulduk. Nasılsınız?”

“İyiyiz, güzel kadın. Sen giderek mi güzelleşiyorsun nedir? Bunun bir sırrı varsa versene bize de.”

“E e e var tabi. Bir düşüneyim belki veririm. Ha ha ha.”

“Henüz kimse gelmemiş hı? Kimler geliyor bugün?”

“Fusun ve eşi, Oya ile eşi. Burak, sanırım onun eşi geleliyormuş ve medarı iftiharımız, meşhur Barış.”

“A Barış da geliyor mu? Epeydir görmemiştim onu sevindim. Gerçi televizyonlardan izliyorum bol bol ama sanırım bir senedir falan görüşemedik. İyi gelmek için vakit bulabilmiş.”

“Buldu buldu oda bizleri çok özlemiş. Çok memnun oldu hem de.”

“İyi sevindim onu da göreceğime.”

Barış okulu bitirmeden bir yarışmaya girip erkek güzeli mi ne bir şey olmuştu. Ondan sonra da bir müddet manken olarak çalıştıktan sonra. Reklam filimleri, diziler, sinema derken oldukça ünlü birisi oldu çıktı. Magazin programlarında bol bol boy gösterirken adı da devamlı ünlü birisiyle aşk dedikodularına karışıyor. Oldukça yakışıklı bir çocuk. Okulda da bir sürü kız peşindeydi. Hele şimdi birde ünlü ve zengin olunca.... Neredeyse tüm dişiler peşinde.

Tam biz konuşurken kapıdan Burak girdi. Eşi her zamanki gibi gene yanında değil. Burak da oldukça ünlü bir iş adamı oldu. Tekstil ile uğraşiyor. Büyük bir fabrikası yüzlerce çalışanı var. Aslında neredeyse Barış kadar o da yakışıklı, kesin ondan çok daha karizmatik ve tartışılmaz ondan daha başarılı ama magazin programlarında boy gösterip yaptığı iş itibariyle de her ne kadar sektöründe çok iyi tanınıyorsa da Türkiye çapında ünlü olmadığı için, Barış kadar popüler değil.

“Selam Burak. Hoş geldin.”

“Hoş bulduk Gül. Nasılsın canım. Gene her zaman ki gibi gözleri kamaştırıyorsun.”

“O oo sağ ol. Sende öyle ... Çok şık ve yakışıklısın.”

“E Sağ ol. Barış gelinceye kadar biraz göz doldururuz. O gelince kimse dönüp bana bakmaz. Özledim keratayı da. Vakit bulup görüşemiyoruz ki.”

“Serap niye gelmedi?”

Birden suratını buruşturdu.

“Aman bilmez misin onu. Gene tam geleceğimiz zaman hasta oldu. Bir yerlere gelmemek için hep bir mazereti oluyor genelde de bu hastalıklar bu gibi durumlarda imdadına yetişiyor.”

“Ya ciddi bir hastalığımı var?”

“Yok be canım. Her gün yeni bir şey çıkıyor. Dikkat çekmek için. Boş ver artık alıştım kendim gezmeye. Hatta daha da memnunum. Gelse de şimdi beni en az bir saat geç getirirdi, buraya gelince de kasım kasım kasılır ya yemeği beğenmez, ya birinize takılır sinirlenirdi. Burada sizlere beni çekiştiriyor. Eve gidince de sizleri bana. Kimseyi beğenmez mübarek.”

“Allah Allah. Ya senin gibi adam yalnız bırakılır mı. Kaç kişinin rüyalarını süslersin sen.”

“Sağ ol canım.” Diye gülerek yanağımı büyük bir sevgiyle okşadı.

Burak Serap ile okulu bitirir bitirmez askerliğini yapıp hemen evlendi. Serap uzun boylu, şimdi tam hatırlayamadığım ama açık bir renk gözlü, güzelce bir kız. Yalnız neden olduğunu bilmiyorum ama Burak'ın ailesi Serap'ı istemedi hatta nikahlarında sadece biz vardık bile diyebilirim. Ama açıkçası ben de o kızcağıza hiç ısınmadım. Sanırım bu konuyu bir kompleks yaptı ama bu da ne bitmez bir kompleksmiş senelerdir anlam veremediğim bir gerginlik içerisinde ve sevgisiz bir kadın. Sanki Burak'ın bundan önceki hayatından süre gelen bir karma neticesi Allah tarafından başına bir bela olarak gönderilmiş.

Oya, Füsün ve eşleri de kapı da göründüler. Füsün karakterine uygun, klasik ve dişiliğini oldukça saklayan bir kıyafet ile sanki güzel bir geceye değil de girmek zorunda olduğu sıkıcı bir derse girermiş gibi yürürken. Gayet dekolte bir kıyafetteki Oya ise her zamanki fingirdekliği ile Füsün'un eşi Kemal ile kıkırdarak ve gözlerini süze süze ona bir şeyler anlatarak içeri girerken sanki hiç bizi görmüyormuş edasında. Oya'nın hiçbir anlam veremediğim zevzek kocası ise etrafa bakarak ve sallanarak bir külhanbeyi yürüyüşü ile içeriye girdiler. Enteresan bir dörtlü.

“O o o Selam millet. Ne haber?”

“Selam Oya’cığım bizler harikayız sende öyle görünüyorsun.”

Oya oturanların elini sıkarken Burak’a da değişik bir cilve ile merhaba dedi ve dikkatimi çeken özellikle vücudunu Burak’ın vücuduna değdirerek eğilip onu öptü. Bu arada Füsün’un kocası sırnaşık bir şekilde bana iltifat ederken, Füsün ise gene o karamsar ve sönük bakışlarıyla beni öpmek için uzandı.

“İyi misin canım?”

“Ay ne bileyim pek halim yok ama geldim işte.”

“Topla kendini. Bak ne güzel bir gece geçireceğiz inşallah.”

Tam biz konuşurken, yan masalarda başlayan ani bir uğultuya kulak kabartarak, milletin baktığı yere doğru döndüğümde tüm yakışıklılığı ve albenili havası ile Barış’ı kapıdan girerken gördüm. Kendisinden emin adımlarla, ve adeta manken yürüyüşüyle içeriye girerken o da herkesin gözünün onda olduğunun farkındalığıyla, etrafa hafif sıratarak ve kasılarak bir yandan bizi görmeye çalışırken bir yandan da etrafa hafif gülücükler gönderiyordu. Eskiden de kendisini beğenmiş bir çocuktü ama şu an görünen o ki, gittikçe geliştirdiği kibir onu tamamen esir almış. Oysa televizyon programlarında, efendi, mütevazı, dürüst ailemizin terbiyeli ve bekar olmasından ötürü erkeklerin yaşaması normal ama kadınların anormal olarak adlandırıldığı çapkın delikanlısı imajını satmakla meşgul. Ama şu havası gösteriyor ki, insanlara tamamen tepeden bakıyor. Sanki herkes orada sadece onu beğenmek için var. Masaya yaklaştığında ilk önce bana doğru meyletti.

“O o Gül merhaba nasılsın canım.”

“Merhaba Barış’cığım çok iyiyim. Sen de harika görünüyorsun. Sormaya gerek yok sanırım.”

“Sağ ol iyiyim.”

Bu arada biz Barış ile öpüşürken masada Barış’ı gören herkesin hemen hemen ayağa kalkması ile oldukça karışık bir öpüşüp merhabalaşma faslı başladı. Bu arada dikkatimi çeken ise Oya’nın iyice abarttığı bir fingirdeklik ile Barış’a iltifatlar yağdırırken oldukça samimi bir şekilde öpmesi oldu. Oya’da sevmediğim huy ise, her erkeğe kendini beğendirmeye çalışması bunun mantığını ise asla anlayamadım. Bu kendini beğendirmeye çalıştığı erkeklerin hepsi ona meyletse ne yapacak. Herkesle birliktemi olacak. Peki bu erkeklerin hepsini birden mi beğeniyor. Bu tip bir beğeni ona nasıl bir tatmin sağlıyor. Şahsen ben sevgilim haricinde ki hiçbir erkeğin beni dışı tarafımla beğenmesini istemem. Tamam çirkin kadın demesinler o başka ama dışılığımi hissetmesinler o bambaşka. Onu sadece sevgilim hissetmeli sevgilimin erkekliğini de ben. Bunun dışındaki erkek ve kadın tüm insanlar ise dostumuz olmalı ki güzel, dengeli ve erdemli bir ilişki yaşayabilelim. Hiç unutmam bir keresinde sevdiğim bir arkadaşımın kocası, parfümümü içine çekerek kokladıktan sonra:

“İııhhmm ne kadar seksi bir koku” dedi diye onlara giderken asla bir daha o kokuyu sürmemeye dikkat ettim.

Ama bu Oya..... Bilmiyorum. Kibir bile değil sadece bedenim kibiri, dişiliğini herkese hissettirip onun erkek yanını kendine çekmek. Tabii böyle erkekler de var tüm kadınlara erkekliğini hissettirmeye çalışan. İşte ben böyle kadınlara veya böyle erkeklere orospu diyorum. Ve hiç hoşlanmıyorum. Evrensel sevgi ve pozitif enerjinin bozulmasına neden oluyorlar. Bu tiplerin bulunduğu yerlerde, kibir, sahiplenme, kıskançlık, aldatma ve tüm erdemlerden uzaklaşma kol geziyor. Bunların olduğu yerdeki havayı koklasanız bu kötü hisleri kırılğanlıkları, kızgınlıkları, nefreti hemen hissedersiniz. Örneğin Füsün'un şu an her halinden Oya'yı kıskandığı belli. Zaten kocası uçan kuşu kaçırmayan bir orospu erkek. Bir de yanında kadınların orospusu Oya olunca..... Aman Allah'ım terbiyesizlik diz boyu. Bir gün Füsün Oya'ya çok sinirlenmiş ve bana demişti ki.

“Ya Gül kıskandığımı zannetme. Sen Oya'dan çok daha güzelsin. Sen de frapansın, ve insanlarla çok samimi oluyorsun, gülüyor, konuşuyorsun. Ama inan ben bir gün olsun sana böyle hisler duymadım.”

Duymadığından da eminim. Çünkü ben ne onun kocası ne de birlikte olduğum erkeğin dışında bir erkeğe dışı yönümü asla ve asla hissettirmedim ki. Bu bambaşka bir şeydir. Bir bakış, bir dokunuş, lafın arasına sıkıştırılmış gizli bir mesaj taşıyan ve sadece karşındakine bir bakış eşliğinde gönderiverdiği manalı bir söz gibi. Bu sadece istediğin birlikte olduğun veya olmaya başlayacağın karşı cinse flört anında uyguladığın ve karşılıklı haz aldığınız bir durum. Oysa bunu karşı cinsten hemen hemen herkese yapıyorsan işte bu adına orospuluk denen bir hastalığa giriyor. Herkes Barış ile meşgul iken ben Füsün'un gözlerindeki kıskançlığın belirtilerine takılmış vaziyetteyim. Halbuki şu ortamda hepimiz sadece sevgiyi hissetmeli onu yaşamalı, onu paylaşmalı, gülüp oynamalıyız. Ama şu an masada kibir, kıskançlık, haset, öfke hissediliyor. Kimi bunların kendisine verdiği hazzı, kimisi de acıyı yaşıyor. Ama bildiğim bir şey varsa bu duyguların hazzını yaşayanlar bir gün aynı oranda acısını da çekeceklerdir. Çünkü bu duyguların bağımlısı isen bir gün sana tatmin yaşatırken bir gün acı yaşatır. Aynen kumar gibi.

Neyse, insanları incelemeyi bırakıp gecenin tadını çıkarmalıyım. Çünkü bu gözle etrafa baktığım zaman, insanların (bana göre) ne kadar büyük bir gaflete düştüklerini, cennet olabilecek şu dünyayı nasıl cehenneme döndürdüklerini görerek çok üzülüyorum. Her ne kadar evrene bir yararının dokunması açısından bazı vazifelerin varsa da, bu vazifeyi bence kendi değer yargılarıma göre iyi bir örnek olarak yaşayıp, en azından böyle bir gecede fazlaca kişilere takılmadan bende çeşitli duygularımı kendime göre tatmin ederek gecenin keyfini çıkarmalıyım diye düşünüyorum.

Barış, büyük bir sevecenlikle yanımdaki sandalyeye gelip elini omzuma dolayıp bir daha yanaklarımdan öperken:

“Ne haber ya Gül. Seni görünce ne kadar özlediğimi anladım. Nasıl gidiyor hayat. Ya bu hayat galesi birbirimizi ihmal ediyoruz. Kesin vakit ayırıp daha sık görüşmeliyiz.”

“Tabi dostlara da vakit ayırmak gerekiyor. Gerçi Barış bu hayat gailinden ziyade bizim seçimimiz sanırım.Zamanımızı harcarken bize göre önemli olan sıralamaya göre önceliklerimizi oluşturuyoruz. Demek ki bu değer sıralamasında ya dostlarımıza yer ayırmıyoruz. Ya da bizler birbirimiz için ilk sıralamalara girebilecek dostlardan değiliz.”

“Olur mu ya, şimdi sende hemen sitem etme.”

“Hayatım ben sana sitem etmiyorum ki. Farkındaysan kendim içinde söyledim. Bende seni kaç kere aradım ki. Sanırım hiç. Bu söylediğim sadece bir gerçek. Ama biz gerçeklerden ziyade bazı mazeretlerin arkasına saklanarak genelde hayat ile gizli bir dövüğe girip sadece de kendimizi kandırdığımız, öylece aktığı yere doğru sürüklenip giden pek de bir anlamı olmayan, kontrolünü çoktan kaybettiğimiz bir hayat yaşıyoruz. Sen bunu fark etmiyor musun.”

Gözlerini, televizyonlara baka baka alıştırdığı kendisine oldukça da yakışan çapkın bir eda ile süzerek bana şöyle yandan bir bakış fırlatırken, bir yandan da düşündüğünü fark ettiriyordu.

“Öylemi diyorsun?”

“Kesinlikle..”

“Ya Gül seninle sohbeti gerçekten özlemişim. Lütfen ara sıra buluşalım.”

“Tabi, arkada taşıdığın o paparazzi gurubunla birlikte,bir yerlere gider,onlara birkaç hafta oyalanacakları bir senaryo yaratırken. Kendi hayatlarını yaşamaktansa sizleri izlemenin daha risksiz ve kolay olduğuna karar vermiş televizyon başındaki bir güruha da,bir yandan, kuru yemişlerini yerken bir yandan da konuşup tatmin olacakları bir konu yaratırız değil mi? Ne güzel.”

“Ya sen bugün bana ne çok bok attın.”

“Ne boku yaa Barış’cığım. Bunların hepsi gerçek. Umarım uzaktan tespit ettiğim kadar sanal bir yaşamın yoktur.”

“Aslında söylediklerinin gerçek payı çok fazla Gül biliyor musun.”

“Biliyorum tabi. Bilmesem söyler miydim.”

“Ha ha ha ya seni çok sevdiğimi hatırladım.”

“Bak ne güzel gerçek sevgiyi hala hatırlıyorsun. Demek ki sende umut var.”

“Gerçek sevgi, gerçek aşk bunlar var mı? Tüm umudumu kaybettim biliyor musun? Bu camia çok tuhaf.”

“Ya Barış, bir kere baştan şu camia lafı bana ters geliyor. Bence camia daha değişik bir kavram. Sizin içinde bulunduğunuz bu topluluğa, camia değil, sektör diyelim. Eğlence sektörü. Yani, şarkıcı, manken, artist, komedyen gibi eğlence sektörünün içerisinde görev yapan kişiler. Bir de bunların dışında ne üdüğü belirsiz ama bir şekilde o paparazzilere konu olup televizyonlarda boy göstererek , kendisini tanıtmış insanlar var. Bunlar sektörde de değil ama onları da ben bir yere koyamıyorum her neyse işte öyle bir şey. İşte bu sektörde de her sektörde olduğu gibi çeşit türlü insan var tabi. Onun için herkesi bir tutup da bazı kişilerin günahını almayalım. Muhakkak ki, kendi değer yargılarını

oturtturmuş, bu duygu seli içerisinde kaybolup gitmemiş bir çok değerli kişi de vardır. Tanımadığım için bir şey diyemeyeceğim. Ama herkes için önemli olan önce kendisi. Bu sektör seni bozdu mu bozmadı mı. Bu bozulma da nasıl olur. Para, herkes tarafından tanınıp beğenilme, binlerce talep, ve tüm bunlara karşı senin iraden. Bu iradeyi de neye göre göstereceksin. Tabi ki kendi değer yargılarına. Onun için burada kimseyi ,öyle sektörü, sektörde ki kişileri falan suçlama. Eğer bazı şeylerin bozulduğunu hissediyorsan bil ki burada bozulan sensindir. Senin değer yargıların ne? Var mı? Eylemlerin değer yargılarıyla doğru orantıda mı? Hayattan beklediğin ne?”

“Ama Gül üstüme çok varıyorsun. Etrafımdakiler beni bozuyor.”

“İşte her insanın tipik mazeretlerin arkasına kaçış stratejisi. Kimse seni bozmuyor yakışıklım. Sen şu an bozüksun. Şu lafımı unutma. “FIRSAT BULAMAYAN HIRSIZ KENDİSİNİ NAMUSLU SANIRMIŞ” Eline fırsat geçtiğinde değer yargılarını falan unutup duygularının esiri oluyorsan demek ki senin esas halin bu ve ortaya çıktı. Paranın da ben insanı hiçbir zaman bozacağını sanmıyorum. Sadece gerçeği ortaya çıkarıyor ve daha da büyütüyor. Gerçekten iyi bir insan isen, paran olunca çok daha fazla iyilik yapabilirsin. Gerçekten kötü bir insan isen de çok daha fazla kötülük yapma imkanın olur.”

“E ee ne öneriyorsun bakalım çok bilmiş hanım.”

“Hıh bunu dalga geçmek için söylediğinden dolayı estağfurullah demeyeceğim ama önerimi söyleyeyim. Aslında bu benim önerim değil ama yazılarını zevkle okuduğum DR. RON JENSON’un “Erdemli Yaşamın Gücü” kitabında bahsettiği öneriyi sana aktarabilirim. Diyor ki;

Gerçek başarıya ulaşmak istiyorsanız, hayatınızın meyvelerine değil,köklerine odaklanmalısınız.Hayatınızdaki meyveler,mutluluk doyurucu ilişkiler,zenginlik,etki ve pozisyon vb demektir. Kökler ise hayatınızı üzerine kurduğunuz değişmez prensiplerdir. Bu köklerin içine uzandığı toprak ise,bilgelik ve evrensel gerçeklerdir.

Belki de hayatınızı meyve elde etmeye çalışarak geçirmişsinizdir. Bunu hemen bırakın.

Bir kurban,yani hayatında olup bitenlerden ve yaptıklarından sorumlu olmayan bir kişi olarak yaşadığınız sürece,başarısız olmanız kaçınılmazdır.Ama tutumlarınız,kararlarınız ve inançlarınızın sorumluluğunu alırsanız,başarıya ulaşırsınız. Ne geçmişte olanları değiştirebilir,ne de başkalarının hakkınızda düşündüklerini,ya da yaptıklarını kontrol edebilirsiniz. Hayatınızdaki sonuçları yada meyveleri kontrol edemezsiniz,Ama kökleri ekmek ve beslemek için sorumluluğu alabilirsiniz Bu kökler yani bu yaşam tarzı sonuçta meyvesini verecek ve gerçek başarıyı elde etmenizi sağlayacaktır.

Girişken olun.Orada oturup durmayın bir şeyler yapın. Genellikle kontrol edemeyeceğimiz şeyler üzerine odaklanır ve başımızı derde sokarız.”Bu görüşme olumlu olacak mı?” “Çocuğum güvende olacak mı?” “İnsanlar beni sevecek mi?” “Satışı yapabilecek miyim?” “Mutlu olacak mıyım?” Bunlar hayatın meyveleridir. Buraya odaklanmanın ne anlamı var? Hiç kesinlikle hiç.

Aslında genellikle endişeye,korkuya manipulasyona ve daha kötü şeylere neden olduğu için zararlıdır bile.

Bunun yerine kontrol edebileceğiniz şeylere odaklanmanız gerekir.Doğru tutumlara,doğru inançlara ve doğru kararlara yani köklere.Bunu yaparak duygusal enerjinizi olumlu yönde kullanır ve gerçekten ileri doğru hareket edersiniz. Tepkisel yaşayan insanlar meyvelere(sonuçlara) odaklanırlar. Girişken insanlar ise köklere(prensiplere) yönelirler.

İşte sevgili Barış sen şu an tamamen tepkisel olarak meyvelere yönelmiş ve hayatında istediğin meyveleri toplayamamaktan şikayet ediyorsun. Hayatta her şey sadece para, şan, şöhret ve seks olsaydı. Şu an inanılmaz tatmin olmuş ve mutlu olurdun değil mi? Oysa değilsin. Peki aradığın nedir? Aslında aradığın ilk önce kendinsin. Sonra,kendi değer yargıların,kendi ruhunun ihtiyacı olan gerçek sevgi ve hayatta sana her şeyi verebilecek gerçek eşin. Aşk, sevgiyi seksi,dostluğu,yavrunu, yaşayacağın başarıların birlikte hazzını paylaşacağın dişi. Bu bir kişidir Barış yüz kişi değil. Yüz kişi hiç kişidir unutma ve hayatta yalnız hissedersin kendini. Erkek için erkek arkadaş veya kadın için kadın arkadaş veya karşı cinsten dostlar,harika, her bakımdan ihtiyacımız var. Ama hayatta hiç çekinmeden her şeyi paylaşacağın,karşılıksız sevip,karşılıksız sevilebileceğin,birlikte dünyaya çocuklar getirip onları birlikte yetiştireceğin, beraber gülüp beraber ağlayabileceğin,yatacağın ona sarılıp uyuyup veya zevkle sevişeceğin ve asla kendinden küçük görmeyeceğin ve insanlığıyla,dişiliğiyle hissedip ona da hissettirmeyi bir ömür zevkle sürdürebileceğin bir eş. Bu kişiyi en doğru şekline yakın olarak sen bulacak ve sen önce gözünde o değere getirecek ve de bu hayatı birlikte yaşayacaksınız. Bak kaç yaşındayız otuz beş. Hala gördüğüm kadarıyla onla bunla heves tatmin ederek,seyyar sevdalar peşindesin. Ve gördüğüm kadarıyla ruhunu biraz küstürmüş,zihnini karıştırmış bedenini de yormuşsun. Ve bu insanın yaşam enerjisini azalttığı gibi aynı zamanda evrenin ruhunu da senden uzaklaştırır.

Barış, yüzündeki hafif alaycı çapkın gülüşünü bir tarafa bırakmış. Ciddi bir şekilde gözlerimin içerisine düşünceli bir şekilde bakıyordu.

“Gül aslında, kafam oldukça karışık. İşim haricinde hiçbir konuda karar veremiyorum. Ve gerçekten ne istediğimi de tam bilemiyorum.”

“Bu da güzel bir durum. Zira demek hala iraden bazı değer yargıların için mücadele veriyor. Ama bakalım seni içine çekmeye çalışsan, çeşitli duyguların seni esir alacağı sanal bir dünyamı, yoksa duyguların tadını çıkaracağın ama asla esiri olmayacağın değer yargıların kontrolünde, iradenin hükümdarlığındaki gerçek sevginin var olduğu, asıl olan dünyamı kazanacak.”

“Sence hangisi kazanacak?”

“Barış’cığım sana çok sevdiğim bir hikaye anlatayım.

Çok eskilerde yaşayan bilge bir dede varmış. Tüm halk merak ettiği veya problem yaşadığı ne varsa ona sorar ondan yardım alırmış. Dedim ya bilge bir kişi imiş ve bilginin ışığında hareket edermiş.

Bir gün evinin önünden geçen bir adam. Bilge kişinin kapısının önünde kıyasıya kavga eden iki köpek görmüş. Köpeklerden biri simsiyah, diğeri ise bembeyaz imiş. Adam merak etmiş ve bilge kişinin kapısını çalmış.

“Pardon bu köpekler sizin her halde?”

“Evet” demiş bilge kişi “Benim”

“Pardon ama merak ettim. Bunlar niye böyle zıt iki renk ve kıyasıya kavga edip duruyorlar. Acaba bir şeyimi temsil ediyorlar?”

“Evet” demiş bilge dede. Beyaz pozitif, iyiliği, siyah ise negatif ve kötülüğü temsil ediyor.”

Adam çok merak etmiş:

“Peki” demiş merakla gözlerini fal taşı gibi açarak. “Hangisi kazanacak?”

“Ben hangisini çok beslersem o kazanacak” demiş bilge kişi.”

“Çok güzel ya.....”

“Evet çok güzel ve gerçek. Biz neye enerji verir,neyi beslersek hayatımızda o kazanıyor. Yani kontrol bizde. Yeter ki bunun farkında olalım. Ve duygularımızın esiri bir şekilde yaşamayalım.”

“Peki duyguları nasıl göz ardı edebiliriz ki.?”

“Duyguları göz ardı etmekten söz edemezsin bile zaten. Dolayısıyla sana duygularını göz ardı et diyen yok. İnsan olmamızı sağlayan şey duygular. İnsan olmanın zorluğu da burada duygulara sahip olmamız da. Ama onlara hükmedebilmemiz bizi esas mükemmel insanlığa götürecektir olan şey. Bir kere duyguların çok aşağılığı olduğu gibi çok ulvisi de var. Her şeyi bir yana bırak bu aşağılık duygular da mayamızda var. Dolayısıyla hangisini ne kadar besleyeceğimiz önemli. Çeşitli duyguların yarattığı arzular aklımızı yönetirse. Aklımıza hergeleni yapmaya kalkarsak. Durumumuz köpeğini gezmeye çıkarmışken, köpeği tarafından gezdirilen bir kişinin durumundan farklı olmaz. İnsan içindeki hayvanı yönlendirdiğinde eylemlerini yöneten iradesidir. İçindeki hayvan, insanı yönetmeye başladığında ve tercih ettiği yerlere götürdüğünde ise gittiğin yer bir hayvanın tercih edeceği yerdir ve o ulvi ruhun bundan rahatsız olacak.

Örneğin sen. Tüm arzularını gerçekleştirmene rağmen neden mutsuzsun, neden tatmin olmuyorsun, neyin arayışı içindesin? Bilemeyip bunalıma düşeceksin. Şu an dünyada ki bir çok kişinin olduğu gibi.

Üstelik, bir şanssızlığın ise bu sektörde gerçekten değer yargısı erdem yasalarına pek uymayan çok kişi var. Ve maalesef hep onların yanında yaşaya yaşaya sen gerçek hayatın bu olduğuna inanmışsın. Sokrates’in harika bir sözü var. “Yanına düzgün bir tane koymadıkça, bir yolun eğri büğrü olup olmadığını asla anlayamazsın” Dolayısıyla biraz farklı değer yargıları olan kişilerle görüşmende fayda var.”

“Ya küçüklüğümden beri beraber olduğum bir çok arkadaşım var. Hiç birisi bu sektörde değil. İnan ben hep onlarla birlikteyim.”

“Hani iki sene önce tanışmıştım. Bir sürü bekar çocuk onlardan mı bahsediyorsun?”

“Evet örneğin Halim tekstilcidir. Vedat ise gıda sektöründe,Ahmet.....”

“Ya Ahmet’ de başbakan olabilir önemli değil ki. Ben sana ne dedim bu sektörde de çok iyi kişiler olabilir tanımadığım için uzaktan gördüğüm kadarıyla bir şey diyemeyeceğim zira insanlar pek görüldüğü gibi olmayabiliyorlar. Örneğin hayatım sen.Şu anki gerçek durumundan çok daha farklı bir görünüm sergiliyorsun halka. Mesela o arkadaşlarıyla hep birlikte olduğumuz gün, etmiş olduğun küfürler, kaldı ki yanında bizler de vardık beni hayret ve de dehşete düşürmüştü de kimsenin yanında sana bir şey demek istememiş idim. Haa gelelim o arkadaşlarına, bence seni esas bozan onlar. Bu sektörde olmayan kişiler erdemli mi sanıyorsun. Çoğunluk rezalet. Politikadan bankacılığa, tekstilden, belediyeye, ilahiyattan, eğitime kadar hangi sektörü ele alırsan al. Hiç önemli değil hepsinde hem iyi hem kötüler var. Ve Türkiye’nin hatta dünyanın haline bakacak olursan kötülerin ezici bir çoğunlukta olduğunu göreceksin. Anlaşılan herkes siyah köpeği besliyor. Kesin o arkadaşların da hala bekardır değil mi?”

“Evet”

“Tabi niye evlenmiyor ve senin yanından genelde ayrılmıyor ve senin güzel bir beraberliğinin olmaması için çaktırmadan başka mazeretler bulsalar da elbirliği ile çalışıyorlar. Zira senin peşinden koşturup duran ve bu topluluğa katılarak kendilerini de bir şekilde tanınmış hale getirmeye çalışan o bir grup kızdan faydalanamayacaklar eğer sen düzgün bir hayat yaşamaya başlarsan. Dikkat et. Bu sektörde kendini kanıtlamış kişilerden ziyade diğerleridir sana kendini sunanlar. Ha bu demek değil ki seni gerçekten seven ve seni isteyen yoktur. Muhakkak vardır. Ama mühim olan işte senin onlar arasından tek bir kalıcı seçim yapabilmen.”

“Gül yani bu gece bende neşe bırakmadın. Her şey bu kadar olumsuz mu?”

“Tam tersi hiçbir şey olumsuz değil, nötr onu her hangi bir tarafa çekecek olan biziz. Ama haklısın. Bu konuyu keselim. Olumlu şeylerden bahsedelim. Bunlar seni tanıyan ve seven bir arkadaşın olarak epeydir seni televizyonlardan takip ettiğim kadarıyla sana söylemek istediğim dost tavsiyeleri. Her zaman her yerde de karşına çıkmaz ara sıra bazı gerçeklerle yüz yüze gelmeli ve biraz düşünmeliyiz. Bazen benimde bu tip uyarılara ihtiyacım oluyor. Çünkü insan ve yaşam hiç statik değil aşırı dinamik ve her an duygularımızın şiddetine göre değişerek dengemizi bozuyor sağa veya sola yuvarlanıveriyoruz. Onun için ara sıra bizi dengedeki halimize gelmemiz için uyaracak bazı dostlara, değer yargılarına güvendiğimiz dostlara ihtiyaç oluyor. Bende hayatımda saçmalamaya başladığım,tamamen duygularımın esiri olarak irademi yok denecek kadar düşürdüğüm dönemler yaşıyorum. İşte o zaman bu tip dostlarla sohbet etmeye,daha çok okuyup daha çok seminerlere katılmaya ihtiyaç hissediyorum.

Biraz arkadaşlarla sohbet,biraz muhabbet,biraz içki,biraz eğlence güzel bir gece geçirdikten sonra eve döndüm. Gecenin keyfini ,yoğun geçen günün

yorgunluğunu tüm bedenimde hissederek,güzel bir ruh hali ile,sıcacık yatağıma girerken,biraz sonra derinliklerine dalacağım uykunun rehaveti yavaş yavaş tüm vücuduma yayılmaya başlamıştı.,Bu güzel duyguları hissedebildiğim için Allah'ıma şükrederek , dua etmeye başladım.

Sabah, her zaman ki gibi erkenden kalkmış, bir yandan günlük gazetelere göz atarken bir yandan da her zaman ki gibi şekersiz,sütlü makine kahvemi içmekteydim ki kapının aşağı zili çaldı. Kaya gelmiş olmalıydı. Sanırım uçağı yarım saat, kırk beş dakika kadar önce inmişti. Hemen koşup otomatiğe bastıktan sonra koşarak boy aynasının önünde kendime bir göz atıp,biraz parfümümden de sıkarak, sokak kapısına doğru gidip beklemeye başladım.Dairem 12. katta olduğu için gelen kişinin yukarı çıkması kapı çalındıktan sonra üç ile beş dakikayı bulabiliyor. Kapıyı aralamış vaziyette beklerken (genelde gelen herkesi kapıyı açık karşılar,giden herkesi de gözden kayboluncaya kadar kapı açık geçirir ve bu arada gülümsemeyi asla ihmal etmem. Zira bunun insanlara giderken veya gelirken pozitif bir etkisi olacağını hissederim. Zira bana yapıldığında öyle oluyor.) Kaya asansörden gülerek indi.Her zaman ki gibi gözüme çok yakışıklı göründü. Boyu çok uzun sayılmaz. Ama yüz hatları bir erkeğe göre oldukça düzgün, yeşil gözleri her zaman neşe içerisinde güler ve sıcacık bakışları insana güven verir. Şık giyinme konusunda ise oldukça iddialıdır. Hele seçtiği parfümler beni mest eder.

İçeri girer girmez özlemle boynuna sarıldım,oda beni kendisine çekerek sıkıca göğsüne bastırırken bir yandan da kokumu yüksek bir sesle içine çekerek:

“Hıııııı ohhh mis gibi kokuyorsun. Senden uzaktayken kokunu bile özlüyorum.”

“Hoş geldin bir tanem. Nasıl geçti. Umarım işlerin hal olmuştur.”

“Oldu sayılır. Bir iki teferruat kaldı. Ana prensiplerde anlaştık. Sonra teferruatlı anlatırım sana. Şimdi şöyle bir seni seyredelim. Yahu bir gün görmesem özlüyorum seni güzel kadın.”

“Bende seni.”

“Sen dün neler yaptın bakalım? Uslu uslu eğlendin mi?”

“Evet oldukça eğlendik. Barış'ta gelmişti. Çocuğa iyi bir nutuk çektim sayılır. Biraz canı sıkılır gibi oldu ama seviyorum o çocuğu ve gidişatını hiç iyi görmüyorum. Etrafı onu kullanmak isteyen bir sürü yalaka ile dolu ama o bunun hiç farkında değil.Üstüne üstlük mutlu da değil. Zevkli anlar geçiriyor muhakkak ki ama dingin bir huzuru ve mutluluğu yok. Bu televizyondaki programlarından bile yansıyor. Etrafındaki herkes de onu pohpohlayıp durduğu için ne gerçek ne değil farkında değil çocukcağız. Aslında özü çok iyidir onun bilirim.”

“Pohpohlanmayı da insanlar seviyor işte.”

“Ya birbirimizi yüceltmek ve iltifat etmek çok güzel bir şey üstelik bilirsin ben çok yaparım.”

“Evet gerçekten yaparsın”

“ Ama pohpohlama ile iltifatı karıştırmamak lazım. Pohpohlama tehlikeli ve yanıltır. Çünkü kişilik temelli değildir,içten kaynaklanmayan,dışsal koşullara dayanır. Gerçek iltifat insanları doğru yolda ilerlemeye teşvik edendir. Sanıyor musun Barış’ın etrafında onu pohpohlayıp duranlar Barış için en iyi olacağı düşünüyor. Onların hepsi değişik konularda kendilerini düşünüyorlar.

“Haklısın canım.”

“Aşkım sana da bir kahve koyayım mı yoksa başka bir şey mi tercih edersin. Çay,bitki çayı falan gibi.”

“Ben de kahve alayım hadi senin yüzünden kahve kolik oldum çıktım.”

“Yaa ben çok seviyorum ama sen başka bir şey tercih edebilirsin.”

“E sen öyle bir zevkli içiyorsun ki şu mereti kokusunu duyunca benim de canım çekmeye başladı.”

“Haa haa ha şimdi kahveni koyup geliyorum”

Güzel ve keyifli geçen bir hafta sonunun akşamı,salonda Kaya ile birlikte oturmuş vakit geçiriyorduk. Ben bir köşede kitabımı okurken o da televizyonda ki spor programını izliyordu.

“Aşkım ben kendime bir duble viski alacağım sen de ister misin?”

“Tamam isterim. Yerlerini biliyorsun değil mi?”

“Biliyorum, biliyorum sen rahatsız olma canım. Ben şimdi hallederim. Buz vardı değil mi?”

“Var tabi.”

Kaya elinde iki bardak viski ile yanıma gelip birini bana verdikten sonra,karşımda ki koltuğa oturdu.

“Gül ya, sana bir şey danışmak istiyorum.”

“Tabi canım neymiş o?”

“Özlem, Bora’yı sünnet ettirmek istiyor. Geçen hafta beni aradı “Ya ağabey sen bu konuları bilirsin nerede ne yapsak,nasıl yapsak” falan diye sordu da.”

“E e e “

“Yani ben de senin fikrini almak istiyorum. Sence ne tür bir şey yapsak?”

“Aşkım sünnetin de çeşitlerini çıkmış. Sünnet, sünnettir işte hep aynı tür kesmiyorlar mı bu şeyi. Yoksa moda göre değişiyor mu?”

“Ay, Gül sende güldürme adamı. Tabi aynı kesilecek. Ben onu kastetmiyorum.”

“Peki neyi kastediyorsun?”

“Düğünü, sünnet düğününü. Nerede nasıl bir düğün yapalım diye.”

“Aşkım böyle bir şeyi bana hiç sorma.”

“Neden?”

“Baştan sona kesinlikle karşı olduğum bir şey bu sünnet düğünü de ondan.”

“Neden?”

“Bir tanem. Biliyorsun çocuk yetiştirilmesi konusunda ne kadar hassas olduğumu. Bir yandan iyi, dürüst, erdemli bir insan yetiştirmeye çalışırken bir yandan da, çocukların cinsiyetleri ile ilgili doğru, gerçek bir kişilik oturtmalarına yardımcı oluyoruz, bir erkek çocuk yetiştirirken bu sünnet düğünü denilen olay baştan sona vereceğin tüm değer yargılarını yerle bir edecek garip hatta garip ötesi hiçbir anlamı olmayan ve zararlı bir olay.”

“Nasıl yani?” Bunu sorarken biraz merak biraz da endişe ile yüzüme bakıyordu.

“Nasılı var mı Kaya’cığim. Şu an bir çok erkeğin kendisini sadece şeyi sanmalarının sebeplerinden birisidir bu. İlk önce cahil cüheyla ailelerin erkek çocukları olunca onları sırt üstü yatırıp çırılçıplak fotoğraflarını çektirmeleriyle başlar bu kabus ve çocuklarını nasıl mahvettiklerini bilmeksizin, erkek çocuklara şeyleri ile yapılan çeşitli, atalarından gördükleri duydukları, yanlış mı doğru mu diye asla sorgulamadıkları bir çok geyik ile bu sünnet düğünü olayına kadar gelir dayanır bu çocuğun beynini, tamamen yanlış ve onu ve çevresini mutsuz edecek dolduruş.

Sünnet düğününde yedi sekiz yaşlarındaki çocuklara erkeklik unvanı verilir ve kutlanır, tebrik edilir. Hatta anne baba da tebrik edilir. Hadi çocuk daha küçük ama o kazık kadar adam ve kadın da bu tebrikleri hiç sorgulamadan kabul eder. Ne yapıp da bu tebriki hak ettiklerini düşünmeden. Kesilen bir organ tebrik edilmektedir. Erkek olmak sanki bu organa sahip olmak ve hatta onu kestirmektir. O zaman çocuğa gerçekten erkek olmanın ne demek olduğunu, hatta sadece erkek değil insan olmanın da ne olduğunu öğretmene artık hiç gerek yoktur. O artık erkek olmuştur çünkü kesik bir şeyi vardır. Peki o düğündeki, o yaşta olan kız çocuklarına nasıl bir mesaj verilmektedir. O erkek çocuk, kızlıklarından veya kadınlıklarından dolayı düğün yapıp da tebrik edilmeyen dişiler hakkında o taptaze, gencecik beyninin en derin köşesine nasıl bir değer yargısı oturtmaktadır. O sadece şeyinden ötürü böyle kutlanıyor ve ailesi bile tebrik ediliyorsa erkeklik demek şeyi demektir ve kesinlikle dişilerden çok daha önemli olduğu açık ve seçik ortadadır.

“Oysa kız çocuk gerçekten dişiliğe Allah tarafından adım attırıldığı o ilk adet gördüğü gün kimse tarafından kutlanmamış ve hatta kimse görmesin, duymasın ayıp olur diye susturulmuştur. Oysa Allah’ın ona bahşettiği o yaratıcılık o gün başlamıştır. Eğer erkeklik kutlanıyorsa bu kutsal dişilik de günlerce süren düğünler ve şölenlerle kutlanmalıdır. Oysa kız çocuğuna kirlendin diyen anneler vardır. Bu yaşta verilen bu değerler ileride o erkeğin nasıl bir erkek o kadının da nasıl bir kadın olacağına açık seçik göstergesidir. Ve o sıralar bir çok minik kız çocuğu için için erkek çocuğu kıskanmakta, erkeğe karşı ruhunun derinliklerinde kıskançlıkla karışık bir düşmanlık beslemeye başlamakta ve bilinç altına, erkeği sevmek yerine ona ve dünyaya karşı kendisini ispat etmek üzere bir savaş başlatmaktadır ki bu ileride ki ilişkilerini negatif yönde etkileyecektir. Oysa erkeklik olsun, kadınlık olsun, mükemmel ve harikadır. Yeter ki önce insanlığı öğrenelim sonra cinsiyetlerimizin keyfini

çıkartalım. Kadın erkeksiz, erkek kadınsız bir hiçtir. Anlıyor musun hiç. Onun için abartılmış bir erkeklik ile bastırılmış bir kadınlık ne erkeğe zevk verir ne de kadına. Ben karşımda ne kadar güçlü bir erkekten zevk alıyorsam sanırım sen de karşımda bir o kadar güçlü kadından zevk alırsın. Ama tabii kadının gücü farklı,erkeğin gücü farklıdır. Zaten güzellikte bu farktır. Üstelik erkek açısından bakarsan bu tip sanal bir güç, her zaman için korkunun da kardeşidir. Erkeğin şeyine böyle bir güç yükleyen bu cahil halk sonra onu o gücü yok etmekle korkutmaya başlar. O cahil anne ve baba yaramazlık yapan çocuğunu “yapma bak pipini keserim” diye korkutur. Hapse düşen bir erkek malum olay ile korkutulur ve aşağılanır. Bir erkeğe kızan kızların o erkek hakkında ilk bok atacıkları konu erkeklik organıdır. Onunla dalga geçilir. Bir kadın kızdığı kocasına “Aman yatakta da bir erkekliği kalmadı diye ele güne rezil eder. İşte Kaya’cığim bu çarpık,insanları mutsuz ve yalnız hissettiren paradigmanın oluşmasında çok önemli bir suçtu vardır bu sünnet düğünü denilen rezaletin. İnsanlar demokrasi diye avaz, avaz bağırmasalar ben kesin bu olayın yasaklanması için insanlık adına çalışırım.

İkinci gün,sabah erken uyanıp hızlı bir şekilde duşumu alıp kahvemi içtikten sonra kuaföre gitmek üzere hazırlanırken bir yandan da Kaya’yı uyandırmaya çalışıyordum.

“Kalk aşkım saat sekize geliyor, ben gidiyorum.”

“Gül bu saatte uyanılır mı?”

“Uyanılmaz tabii. Ben iki saat önce uyandım bu saate kadar uyuyan sensin bir tanem.”

“Yaa saat kaç?”

“Sekize geliyor”

“Ya inanmıyorum. Aşkım bende bu saatlerde uyanılabilir diye bir mevhum yok”

“E e olmayan bir mevhum olmayacak demek değildir. Tüm mevhumlar akıl süzgecinden geçirilerek değiştirilebilir.”

“Bu saatte kalkmanın akılla ne ilgisi var.”

“En azından daha fazla yaşamış olursun. Harcayacağın günlük saat miktarına 2 saat daha eklersin ve de en önemlisi. Günün doğuşuna, doğanın yepyeni bir güne hazırlanışına,karanlıktan aydınlığa geçişe, kuşların cıvıltısına,mis gibi bir havaya, bomboş yolların biraz sonra üzerinden geçecek binlerce arabayı ve insanı bekleyişine tanık olur ve herkes etrafa olumsuz enerjiler saçmadan bu sükunette yepyeni bir günün insanlığa getireceği şeyler için dua etmeye ve şükretmeye zaman bulursun.”

Kaya bana tuhaf, tuhaf bakarak yataktan kalkarken bir yandan da söyleniyordu.

“Ay Gül sabah ,sabah söyleyecek bunca şeyi nasıl buluyorsun. Öyle bir şeyler anlatıyorsun ki çok önemli bir şeyi kaçırdığımı sandım.”

“Bu saatte kalkıp benim hissettiklerimi hissetmiyorsan gerçekten hayatında çok önemli bazı hisleri kaçırmış olursun. İnsana pozitif enerji veren ve yaradılışı düşündüren harika ve heyecan veren hisler.”

Kaya bana yandan, yandan bir bakış fırlatıp,halinden pek de memnun görünmeden banyoya doğru gitti.

“Bir öpücük ver, ben çıkıyorum. Sen her şeyin yerini biliyorsun. Bir şeyler atıştırırsın.Çıkmadan, yatağı toplamayı unutma geldiğimde karışık bir ev bulmam canımı sıkıyor aşkım.”

“Tamam”

Kuaföre geldiğimde, Suat çoktan dükkana gelmiş,her yeri temizlemiş, hatta çayı bile demlemişti. Kardeşi Nihat ise hala bir yerlerin tozunu almakla meşguldü. Hemen, hemen üç dört ay önce de Suat’ın kardeşi Nihat işe başlamıştı burada çırak olarak. Aralarında yaş farkı ne kadar bilmiyorum ama Suat, Nihat’ta aşırı şefkatli bir baba edası ile bakıyor. Her ne kadar hiç sesini çıkarmasa da müşterilerden veya patronlardan birisi Nihat’a ters bir şey söyleyecek veya azarlayacak olsa Nihat sessizce başını öne eğerken, Suat kızgınlıktan çakmak, çakmak olmuş gözlerle o kişiyi süzüyor. Çaktırmadan Nihat’ın hatalı bulunduğu konuyu telafi etmeye çalışıyor. Suat hayata ne kadar korkusuz ve atak bir gözle bakıyorsa, Nihat’ta bir o kadar sakin ve soğukkanlı barışçıl bir görünüm sergiliyor. Sanki seneler sonraki hallerini görür gibi oluyorum onların. Suat tüm işleri kotaran, sıkı bir iş adamı, Nihat ise sadece para kazanması gerektiği için çalışan romantik bir aşık.

Kapıdan girer girmez, Suat kendinden emin ve kararlı bakışlarla:

“Hoş geldiniz Gül Hanım” diye karşılarken, Nihat’ta her zaman ki gibi, insanı rahatlatan bir şekilde,huzur dolu pırıl,pırıl bir gülümseme ile;

“Hoş geldiniz” dedi.

Enteresan bir şekilde, insanların kişilikleri yüzlerine yansıyor. Suat esmer ve sert hatlı. Nihat ise beyaz tenli ve yumuşak hatlı.

“Size hemen bir çay koyabilirim Gül Hanım. Yoksa her zaman ki gibi kahve mi alırsınız?”

“Kahvemi içtim de geldim Suat’cığım. Çayınız hazırsa bir tane şekersiz ve küçük bardakta alabilirim.”

“Hemen. Nihat, Gül hanım’ın çayını koyar mısın? Ben hemen fönüne başlayayım. Sanırım gene aceleniz vardır.”

“Var ya bir tanem. İşe yetiyeceğim.”

Nihat itinalı bir şekilde çayı getirip önüne koyduktan sonra abisinin elinden fönü alıp saçına tutarken, daha öncede dikkatimi çeken bir şeyi gene yapmaya başladı. Kısa aralıklarla içini çeker veya bir nevi hıçkırır gibi,ani ve sert bir şekilde nefesini içine çekiyor.

Benim gibi işe giden bayanların koşar adımlarla kuaföre geldiği bu saatler aslında kuaförlerde herkesin hızlı, hızlı çalışmak zorunda olduğu vakitlerdir. Bu arada hemen,hemen tüm çalışanlar ve patronlar gelmiş, herkes acele eden bir bayana hizmet vermeye çalışıyor. Kimi saç yıkarken,kimi fön çekiyor, kimi,

“Saçlarımın önü çok uzadı gözüme giriyor. Çocuklar şunu hemen bir düzeltsenize” diyen bir bayana boş koltuk bulmaya çalışıyor. Bu arada Nihat’ta bir bayanın saçını yıkamak üzere yanımızdan ayrılırken fönü tekrar abisine devretti. Hazır Nihat gitmişken merak ettiğim bu konuyu hemen Suat’a sordum.”

“Suat, baban nasıl bir kişi?”

Suat’ın bakışları birden değişti. Bana dikilmiş bakan gözlerde hem bir merak hem de bir kızgınlık mevcut.

“Neden sordunuz Gül Hanım?”

“Merak ettim. Şey sizin evde şiddet yaşanıyor mu? Annen veya baban tarafından.”

Suat’ın gözleri öylece sabitleşmiş bana bakıyordu. Ne diyeceğini düşünüyordu sanırım. Bir müddet sonra başını öne eğerek.

“Hayır.” Dedi.

“İyi o zaman. Nihat’ın bu iç çekmeleri ilgimi çekti de.”

“O ondan mı olur?”

“Yani. Tabi ben psikolog değilim ama bu huzurlu bir ortamın yaratacağı bir olaya benzemiyor.”

“.....”

“Benim sana tavsiye ettiğim %100 DÜŞÜNCE GÜCÜ nü okudun mu sen?”

“Evet bitirmek üzereyim ve bende size onu söyleyecektim. Çok hoşuma gitti. Hem çok şey öğrendim hem çok heyecanlandım.”

“Neden heyecanlandın?”

“Bir insanın düşüncelerinin ne olduğunun ne kadar önemli olduğu, düşüncelerinin gücü ile neler yapabileceğini öğrenmem beni çok heyecanlandırdı. Biliyorsunuz kendime ve aileme bambaşka bir hayat yaratmak istiyorum.”

“Yapabilirsin. Olumlu, kararlı ve inançlı düşünür bunlar doğrultusunda eyleme geçersen Allah’ta seninle birlikte olacaktır.”

“İnşallah”

“İnşallah sözünü ben MUTLAKA İNŞALLAH ile değiştirdim biliyor musun. Çünkü İnşallah gibi güzel bir dileği genelde insanlar sıvışmak için kullanır oldu. Bir yere çağırıyorsun. Eğer niyeti yoksa İnşallah, İnşallah diye seni geçiştiriyor. Onun için bana biri böyle içinde hiçbir kararlılık ifadesi olmayan İnşallah dediyse onun gözünün içine bakarak MUTLAKA İNŞALLAH diyorum. Belki anlıyor belki anlamıyor ama belki de boş zamanında oturup birazcık düşünür.

Kuaförden çıkar çıkmaz, hiç vakit kaybetmeden büroma gelerek işlere koyuldum. Bir müddet sonra Elif Ahmet adında bir arkadaşımın telefon da benimle görüşmek istediğini söyledi.

“Bağla canım.”

“Alo.”

“Selam Ahmet’ciğim.”

“Selam Gül. Ya sabah, sabah rahatsız ediyorum ama, hani Cuma akşamı, sizin yüklemeler ile ilgili konuşalım demiştik ya, vaktin varsa öğleden sonra gelebilir miyim diyecektim.”

“Tabi Ahmet’ciğim. Ama seni bir dakika bekleteyim. Sekreter hanıma bir sorayım, hatırlamadığım bir randevum var mı, yok mu?”

“Alo Elif, benim bugün saat iki deki toplantımdan başka verdiğim bir söz var mı? Ajandam da görünmüyor ama.”

“Hayır, ikiden sonra bir toplantınız görünmüyor. Sadece bu akşam saat yedide Çırağan’da olacak bir firmanın kokteyline geleceğinize dair olumlu cevap vermiştik.”

“Tamam canım onu biliyorum.”

“Alo, Ahmet’ciğim saat 4 de bekliyorum.”

“Teşekkürler, dörtte görüşürüz.”

Saat dörtte Ahmet’in geldiğini Elif telefon ile bildirdiğinde biraz önce sonuçlandırdığım mağaza müdürleri ile olan toplantımın ardından bir kahve içerek odamda ki müzik setimde çalan hafif bir müzik ile de kendime ufak bir mola vermiş gözlerim kapalı, derin nefesler alıp vererek tüm enerjimi toplarken, ruhumu, bedenimi ve zihnimi de dinlendirmekte ve bir araya toplamaktaydım.

“Hoş geldin canım.”

“Hoş bulduk Gül. Ya haftanın ilk günü seni de rahatsız ettim ama hani şu işleri bir an önce konuşsak dedim.”

“Aşk olsun lafımı olur Ahmet’ciğim. Zaten meşgul olsam söylerim yabancı mısın?”

“Sağ ol.”

“Ben kahve içiyorum. Sen ne alırsın baştan sorayım da konuşmamızı bölmeyelim.”

“Bir bardak çay alayım ben de.”

“Alo, Elif’ciğim, bir bardak çay alabilir miyiz?”

“Hemen Gül Hanım”

“E e Ahmet, Ne var ne yok. Cuma günü güzeldi değil mi?”

“Evet. Arkadaşları görmek güzel oluyor.”

“İşten güçten teferruatlı konuşamadık seninle.”

“Ya, Gül. Sana bahsettiğim gibi gümrükleme firmasında çalışıyorum. Ama elime çok az para geçiyor. Şu an yaşam şartlarını biliyorsun. Allah’tan evli falan değilim yoksa mümkün değil geçinemezdim. Sizin firmada acaba bu yükleme işleri ile ilgili her hangi bir iş yapabilir miyim diye soracaktım?”

“Ahmet’ciğim o benim konumun dışında. Bu işle ithalat ihracat ‘ın lojistik bölümü ilgileniyor. Ben oradaki arkadaşlar ile konuşarak seni haberdar ederim ama önce bana bir CV (Özgeçmiş) ni faksalar veya getirirsen onun üzerinden konuşayım.”

“Tamam, yarın sana faks çekerim.”

“Bu işi hallederiz. Sen anlat bakalım, esas hayat nasıl gidiyor.”

“Nasıl olsun ya. Keyifsiz.”

“Neden?”

“Ya ne para var, ne kız arkadaş, ne çoluk, ne çocuk. Öyle ot gibi yaşıyorum işte.”

“O oo çok kötü bir tablo çizdin be hayatım. Dur hele bir kendine gel. Eminim güzel bir şeyler de vardır hayatında.”

“İnan hiçbir şey yok. Zamanında vatan millet diye ayağa kalktık. Herkes oturdu biz ayakta kaldık. Hala etrafta şöyle kışımızın kenarını ilâştirecek bir yer arıyoruz işte. Sana ne vatandan milletten. Ne iyi etmişsin sen bu işlere hiç karışmamakla.”

“Ay çok hoşsun Ahmet.”

“Yok düşünmeyeceksin kimseyi. Baksana kim seni düşünüyor.”

“Ya Ahmet bu kadar kötümser olma. Vatanı milleti ve hatta bence dünyayı ve insanlığı düşünmek tabii ki hepimizin vazifesi. Ama her şeyin bir yeri ve zamanı var. Tam kendimizi eğittiğimiz bir sıra. Daha her şeyi yeni öğrendiğimiz ve kişiliğimizi oturtmaya çalıştığımız bir zaman bu işlerle uğraşmanın hiç de üzerime vazife olmadığına inandım bir kere ben. Bence bir gencin o sırada tek vazifesi kendini tanıması ve kendini bir çok yönde yetişkin bir hale getirmesi ve bir meslek edinmesi. Dünya’ya dolayısıyla vatanımıza da yapabileceğimiz en güzel şey önce kendimize yaptığımız yatırımdır. Eğer sen kendini yetiştirmez ve ilgilendiğin konuda bir etkinliğin olmaz ise ancak birilerinin aracı olursun ki, yaptığın şeylerin kontrolü sende değil bambaşka birilerinin elinde olur. Bu durumda aslında hiç değer yargılarına uymayan bir çok şeyin fark etmeden maşası da olabilirsin. Böyle bir hikaye vardı şimdi tam teferruatı ile hatırlamıyorum ama beş aşığı on yukarı şöyle bir şeydi.

“Bir adam 20 yaşlarında tüm dünyayı değiştirerek güzel bir hale getirmeye çalışıyormuş. Çalışıp didinip kendisini epey bir yıprattıktan sonra pes edip 35 li yaşlarda dünyadan vazgeçip kendi memleketini değiştirmeye kalkmış, bir on sene sonra bunun da imkansız olduğunu görüp, mahallesini değiştirmek istemiş. Bu konuda da olumlu bir şey yapamayınca 55 li yaşlarda kendi sülalesini değiştirmekle uğraşmış. Bir on sene de böyle boşa kürek çekmekle geçmiş ve 65 lerin de , “ben ailemi değiştireyim bari” demiş. Senelerce bu konuda da boşu boşuna uğraşan adam hayatının sonuna doğru maalesef anlamış ki değiştirebileceği tek kişi olan kendisini esas değiştirememiş. Halbuki kendisini gerçekten değiştirerek hem etkili ve olumlu işler yaparken hem de örnek olduğu kişiler ile birlikte, belki tüm dünyayı değil ama bir çok kişiyi değiştirebilir ve o bir çok kişinin örnek olduğu başka bir çok kişi de büyüye, büyüye tüm dünyayı değiştirebilirmiş.” Bu hikayeyi okuduğumda çok hoşuma gitmişti. Dünya’ya gelen her insan önce kendisi ile uğraşmalı. İnsan nedir? Neden dünya’ya geldik. Evren nedir? Tüm kozmozdaki bu müthiş sistem ne? Ben bu makro evrenin içindeki bir mikro evren olarak burada ne yapıyorum. Değer yargıları ne? Evrensel yasalar ne? Kendini tanıdıktan sonra madde dünyasında başarılı

olabilmek için kişiliğimi nasıl geliştirmeli, hangi mesleği seçmeli ve bu seçtiğim meslekte başarılı olabilmek için kendime ne tür yatırımlar yapmalıyım. (Okul,yüksek okul, yüksek lisans,dil eğitimi,bilgisayar gibi hızla gelişen teknolojiyi kullanabilecek eğitim, insanlarla anlaşabilecek,onlarla iletişime geçebilecek ve hatta onları etkileyip ikna edebilecek, psikolojik,ve felsefi eğitim,matematik,geometri,müzik gibi ruhu ve zihni geliştirip besleyecek eğitim.) Tüm bunlardan sonra sen vatana,milllete, daha doğrusu dünyaya ve insanlığa pozitif bir şeyler yapabilmek için etkili olabilirsin. Tam bu eğitimleri alırken gencecik bir yaşta seni bunlardan alıkoyup kendi ne idüğü bizce o yaşta anlayılamayacak bir hareketin içine çekecek yetişkine ben saygı duymadığım gibi asla onun gösterdiği bir yoldan da gitmem.

Aslında işte bu dönemde ebeveynlere çok iş düşmekte. Bu dünyaya bir çocuk getirmeye karar veren anne ve babanın kendisini her konuda aşırı yetiştirmesi gerekiyor ki güzel bir insan yetiştirebilsin. Büyük, çok büyük bir mesuliyet bu. Henüz kendi bir şey bilmeyen insanların, çocuk doğurmalarına ve bu arada asla kendilerini yetiştirmeyle ilgili bir endişelerinin olmamasına inanamıyorum.

Gençlik, bir insanın yaşamındaki en zor ve hassas dönem. Çocukluğun o güzel bilinçsizliği ve sorumsuzluğundan, birden bire olgunluğa geçiş. Duygusal, entelektüel,fiziksel (bilhassa hormonsal değişiklikler)ve psikolojik kendi iç gerçekliğine ani ve birden uyandırılarak neredeyse bir darbe ile girmek. Genç adeta yeniden doğmakta ,hayatın yepyeni bir şekline gözlerini açmaktadır. Bu geçiş anındaki sıkıntılar ve sorumluluklar karşısında artık onun çocuk olmadığı söylenirken o kendisini tüm bunların karşısında yalnız görmektedir. DELIA STEINBERG GUZMAN , Özgürlüğe uçuş kitabında bu gençlik dönemine şöyle değiniyor:

Gencin ilk tecrübe ettiği şey,yeni bir kişiliğe tutunma ihtiyacıdır.Birden yeni kavramlar ifade etmesi gerekir fakat bunu açıklayamaz. Neredeyse çocukça görünen sorunlar karşısında güçlü olması gerekir,oysa bunlar genç bir kişiliği ifade eden ilk sorunlardır.Çocukluğu, küçüklüğü, düşünmemeyi,hissetmemeyi ifade eden, önceki dünyayı oluşturmuş her şey reddedilir, çünkü önce olan her şey kötüdür,bir kenara bırakmak ve reddetmek gerekir. Bu genel reddediş içerisinde,gencin gözünde ebeveyn imajının olmaması da vardır. Artık sığındıkları ana baba değildir.Artık onlar destek değildir. Ve bu imaj kopukluğu ile birlikte,ailesel desteği ve bağı oluşturan tüm büyüklerin imajları da sarsılır. O ana kadar sevgi duyduğu tüm kişilerden nefret etmeye başlar. Genç kişide orta durumlar yoktur. Ana babasına duyduğu sevgi yeni liderlere doğru yönelir. Yaratılan boşluğu doldurmak zorunda oldukları yeni görünümeler vardır ve bu da gençte korkunç bir sıkıntı uyandırır. Bir öğretmen,bir din adamı,küçük veya büyük bir arkadaş,bir politik lider yüceltilir.

Gencin ilk aşamada hüzne büyük bir eğilimi vardır.Bir dünya kaybettiğini hisseder ama bunu hiç kimseye açıklayamaz. Yeni bir dünyaya doğduğunu hisseder ama bu yeni dünyada hiç kimse onu anlamaz. İçsel ve derin olan bu

hüznü asla dışarıya yansıtamaz,biraz melankoliye eğilim gösterir. Dışarıdan bakıldığında tamamen uydurulmuş abartılı bir neşe,yersiz ve kavgacı tutumlar,zorla ortaya çıkarılan aşırı enerji vardır. Dahası genç anne ve babasına saldırır. Çünkü sahip olduğu dünyanın kaybindan dolayı onlar suçlu bulunur.Biraz suçluluk duygusuyla anne ve babasının da ona saldırmasını bekler. Gençlik arkadaşlıkları şerefli dostluklardır. Her şeyin muhteşem olduğu eşsiz dostluklardır.İdeal fantastik bir güven vardır. Ve genç için arkadaş her şeydir. Arkadaş iç sorunların boşaltıldığı, daha ileride sevginin ne olduğunu görmek için deney olabilecek ahlaki bir destektir.

“İşte Ahmet’ciğim, çocuğunun çocukluktan bu gençliğe geçiş döneminde, seninde ebeveynlikten arkadaşlığa geçebilmen ve onun hayranlığını, güvenini,sevgisini kazanacak bir arkadaşı olabilmen gerekiyor. Çünkü onu bu tehlikeli ve henüz kişiliğini geliştirmediği döneminde yalnız bırakırsan, senin yerine hiç de iyi olmayan arkadaş veya liderler devreye girecek ve henüz kişiliğini ve eğitimini tamamlamamış genci kendi arzularına maşa edeceklerdir. Çocuğa bağırpıp çağırıp çeşitli yasaklar koyarak bir ebeveyn olarak yanında bulunmanın gördüğün gibi hiçbir faydası yoktur. Çünkü o dönemde çocuk doğası gereği ebeveyni reddetmektedir. Şu sıralarda gençliğine yeni,yeni adım atan Zeynep’im için kendimi ne kadar yetiştirmeye çalışıyorum sana anlatamam. Onunla tamamen arkadaş olabildik Allah’a şükür. Bana bir hayranlığı da olduğu için beni bir lider olarak da görüyor. Ve şu seneler zamanımın büyük bir bölümünü onunla geçiriyorum. Derslerine hiç mi hiç karışmam. Okula gidiyor ve öğreniyor. Kendi yaşına göre bir eğitim nasıl olsa. Onun için istese bile o konuda hiç yardım mardım etmem. Ama insani değerler,ruhani değerler,psikoloji,erkek kadın ilişkileri,ilerideki hedefi, o konuda neler yapması gerektiği gibi bir çok dalda onunla saatlerce konuşuyoruz. Bende sıkıntılarımı ve sırlarımı onunla paylaşarak ondan akıl alıyorum. Hem onun fikirlerinden faydalanırken hem de onu bir çocuk değil de arkadaşım olan olgun bir kişi olarak hissetmesini sağlıyorum kendisini. İşte böyle sağlıklı bir genci, daha bu yaşta kalkıp da vatanı milleti kurtarmaya seferber edecek bir kişi avucunu yalar. O gencin vatanı milleti,dünyayı insanlığı kurtarmak adına yapacağı bir çok şey vardır ama bu yaşta değil, kendisi adam olduğu zaman. Zaten düşünsene o yaşta kimin yaptığı şeylerle ne kurtuldu. Her yerin daha da karışmasından, her şeyin daha da kötüye gitmesinden ve gençliğin büyük bir bölümünün telef olup gitmesinden başka.

“Haklısın. Zaten şu andaki fikirlerimle o zamanki fikirlerim birbirinden çok farklı.”

“Neyse. Geçmiş geçmişte kaldı. Geçmiş düşünmenin hiç faydası yok. Şu an elindekilerle neler yapabilirsin esas onu düşünelim.”

“Hiçbir şey yapamam aslında. Baksana ne millette iş var, ne devlette, ne sistemde,ne insanlarda insanlık kalmış, ne de bende adam olacak bir mizaç var.”

“Haydaaaa. Oğlum sen bu düşünce tarzı ile hiçbir şey olamazsın o bir gerçek ama sana güzel bir haber vereyim düşüncelerini değiştirerek hayatını

değiştirmen mümkün. Evet gerçekten bir çok Şey maalesef iyi değil insanlar değer yargılarını kaybetti. Bunlar doğru ama bunlar senin bir Şey yapamayacağını göstermiyor. Bak sana ISAAC SINGER'in güzel bir sözünü hatırlatayım.

“Eğer sürekli işlerin kötüye gideceğini söyleyip duruyorsanız, bir kahin olabilmek için iyi bir fırsat yakalamışsınız demektir.” Diyor.

“Yahu iyi olacağını söylesem iyimi olacak sanki.”

“En azından iyi olması yolunda bir Şeyler yapmaya başlayacak ve muhtemelen de bu yolda bir Şeyleri başaracaksın.”

“Ne bileyim ben”

“Senin lisan durumun ne alemde?”

“Pek iyi sayılmaz.”

“Bak mesela zamanının bir kısmını bu konuda harca. Bu devirde lisan bilmek Şart. Çok güzel kurslar var birisine yazıl.”

“Bu dediklerinin hepsi para harcamayı gerektiriyor.”

“Hayatta ne elde etmek istiyorsan önce onu harcaman gerekiyor. Para istiyorsan bu konuda önce para vereceksin. Zaman istiyorsan önce zaman, sevgi istiyorsan da önce sen sevgi vereceksin. Daha fazla para kazanmak için daha fazla özelliklerinin olması gerekiyor canım yapacak bir Şey yok.”

“Ya, daha Türkçe'yi doğru dürüst konuşamayan bir çok kişi ne paralar kazanıyor baksana.”

“Haa o bambaşka bir konu Ahmet'ciğim. O konuya Şimdi hiç girmeyelim. İşte o değer yargılarımızın Şu an ne halde olduğunu gösteriyor. Ama bu demek değildir ki doğru yollarla da para kazanılmayacak. Hortumcular kadar olmasa da iyi bir hayat yaşayabileceğimiz bir Şeyler kazanabilir, ve de değer yargılarımızı bozmadan erdemli bir hayat da sürdürebiliriz.”

“Hadi bakalım. Arkadaş sözü dinleyeceğim. Ben Şimdi msaadeni isteyeyim canım.”

“Müsaade sizin Ahmet Bey'ciğim. Lütfen kendine ve hayata daha iyi bak. Ben seni en kısa zaman da arayacağım ama önce CV ni bekliyorum.”

“ok teşekkür ederim Gl. Eksik olma.”

“Rica ederim canım. Henüz bir Şey yapmadım ki.”

Akşam üstüne doğru, Kaya telefon ederek boğazda bir balık yemek isteyip istemediğimi sorduğunda, adeta telefondan süzülerek üzerine atladım:

“Böyle bir teklifi geri çevirebilecek bir kadın tanımıyorum aşkım. Senin gibi yakışıklı bir bey, boğaz manzarası ve romantik bir akşam yemeği, senin o güzel sohbetin. Buna hayır diyecek kadar delimi sandın beni?”

“Harika o zaman iskele restoran da buluşalım mı?”

“Tamam saat 8 iyi mi? Saat 7 de Çırağan'da bir kokteylde olmam gerekiyor. Orada yarım saat kadar görünür sonra hemen gelirim.

“İyi güzel kadın. Saat 8 de oradayım.”

“Bende. Görüşmek üzere bir tanem.”

Akşam restoranda tam yemeklerimizi yer ve de sohbet ederken gözüm kapıdan girip de yer bulamadıkları için etrafa bakınırken bir yandan da garsonlar ile konuşan bir çifte takıldı. Burak, güzel bir bayanla birlikte yer bakıyordu.

“A a Kaya bu Burak. Üniversiteden arkadaşım.”

“Hangisi?”

“Şunlar ya. Hani yanında sarışın bir bayan var ya.”

“Hı yer bulamadılar sanırım.”

“Öyle görünüyor. Yanımıza çağıralım mı aşkım. Burak iyi bir tiptir sohbetinden hoşlanırsın.”

“Tamam canım.”

Elimi kaldırıp sallarken hafifçe yerimden kalkarak kendimi göstermeye çalıştım. Bu hareketimle Burak beni fark edince ,yanındaki bayanla birlikte bize doğru gelmeye başladılar.

“Merhaba Burak.”

“Merhaba Gül. Rahatsız olmayın oturun ya. Yer ayırtmadan geldik de epey de kalabalık yer bulamıyoruz.”

“Farkındayım. Bizim masaya iki servis ilave ettirebiliriz eğer arzu ederseniz. Biz sizinle olmaktan keyif duyarız.”

“Ne dersin Cansu?”

“Tabi memnun olurum.”

Bizim yaşlarda yeşil gözlü sarışın güzel bir bayan Burak’ın yanındaki Cansu. Fakat benim şu an ilk görüşte içimi ısıtan şey o güzel gözlerindeki içten sevgi dolu pırıltı.

“Cansu’yu sizinle tanıştırayım. Kendisi sigortacı, arkadaşım. Cansu bak Gül’de üniversiteden arkadaşım. Hani Cuma günü hep beraber görüştüğümüzü söylemiştim ya.”

“Memnun oldum Cansu Hanım. Bende size Kaya’yı tanıştırayım. Burak’cığım sana cuma günü bahsettiğim,erkek arkadaşım. Kaya’cığım sana da Burak’tan bahsetmişim.”

“Evet memnun oldum”

Bu tanışma faslından sonra oturup hep birlikte yemek yedik ve oldukça güzel bir sohbetle de geceyi keyifli bir şekilde geçirdik. Ben Burak’a Serap’ı hiç sormadım zira belli olan bir şey varsa o da Burak ile Cansu’nun arasında bir şeyler olduğu. Kaya Burak’tan çok hoşlandı. Ben de Cansu’yu çok sevdim. Kendi kendime itiraf etmeliyim ki aslında oldukça sevdiğim ve hoşlandığım Burak’la karısı Serap ile tanıştıktan sonra hiç birlikte vakit geçiremez olmuştuk. Kadıncağız her zaman bir problem yaratarak veya surat asarak günün içine etmişti. Oysa Cansu ile birlikte şu an adeta o eski günlerimizi yakaladık. Zaten Kaya tam benim frekansında olan bir kişi onun için bu gece gerçekten dört dörtlük geçti diyebilirim. Kalkarken gecenin bitiminden hepimiz üzgün

görünüyor ama en kısa zaman da yeniden bir araya geleceğimiz için de seviniyorduk.

“Muhakkak görüşelim Burak” dedi Kaya arabaya binerken. Hepimiz ayrı yerlerden ayrı arabalar ile geldiğimiz için kendi arabalarımıza binerek restorandan uzaklaştık. Cansu ile Burak aynı araba ile geldikleri için onlar da beraberce gittiler.”

“Yolda cep telefonum çaldı. Arayan Kaya:

“Aşkım yanlarında sormadım ama Burak bekar mı? Yani Cansu sevgilisi mi?”

“Hayır canım evli. Serap diye bir kadınla çile çekmekle meşgul ama görünen o ki kendisini azat etmiş.”

“Ama Allah için iyi bir çift olmuşlar.”

“Bence de. Çok beğendim Cansu’yu”

“İyi geceler benim güzel kadınımla. Yarın görüşürüz.”

“Tamam aşkım iyi geceler, tatlı rüyalar sana da.”

İkinci gün, öğleye doğru Burak bana telefon etti.

“Selam Gül. Dün güzel bir gece idi.”

“A evet canım çok güzeldi. İnşallah en kısa zaman da gene bir şeyler yaparız.”

“Gül bu arada Cansu’nun yanında beni bozmadığın için çok teşekkür ederim.”

“Ne münasebet canım. Niye bozayım ki?”

“Ne bileyim? Serap’ı tanıdığından dolayı, başka bir kadınla beni gördüğün için bir kadın olarak kızabilirsin diye düşündüm de.”

“Olur mu öyle şey Burak’cığım. Bu benim haddim değil biiiiiir. İkincisi de zaten Serap ile hiç anlaşamadığını biliyorum. Bu arada Cansu’yu da cidden çok beğendim. Gerçekten birbirinize yakışmış ve uyuşmuşsunuz. Peki ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Ne bileyim vallahi. Canım sıkkın kafam karışık ya.”

“Sıkma canını bir gün oturur konuşuruz. Her şeyin çaresi var ölüm hariç geldi mi vakti işte o mazeret falan dinlemiyor çekip gidiyoruz bir bilinmeze doğru. Onun için hazır yaşıyorken değerini bilelim yaşadığımız her anın. Boşa geçecek bir saniyeye yazık be güzel arkadaşım.”

“Haklısın Gül. İnsanın içine huzur veriyorsun sen eskiden beri. İyi ki varsın ya. Teşekkürler canım.”

“Ben teşekkür ederim aradığın için görüşürüz. Cansu’ya selam.”

“Ha bu arada Cansu’da seni çok sevmiş giderken akşam yol boyunca senden bahsetti durdu.”

“A canım çok mersi. Ben de onu sevdim.”

Telefonu kapattıktan sonra bir müddet öylece düşünüp kaldım Sevgi karşılıksız ama ilişki karşılıklı oluyor. İnsan verdiği keyif kadar almakta istiyor. Sadece artık evlendik diye hiçbir özen göstermeden karşıdan sadakat bekleyen kişileri cidden anlayamıyorum. En büyük emeği insan ilişkisini canlı tutabilmek için harcamalı hayatta. Bu canlı olan ilişki karşıya olduğu kadar size de zevk ve doyum verecektir. Birbirlerini severek evlenen Burak ile Serap’ın ilişkisine baktığımda bu ilişkinin bitmesinde gerçekten Serap’ı haksız buldum. Gerçi insan uzaktan her şeyi bilemez ama görünen köy de kılavuz istemez yani. Böylece dalmış gitmişken uzaklara, ta sevgi dünyasına o dünyadan bir hikaye geldi aklıma.

“Günün birinde bir ÇİÇEK ile SU karşılaşır ve arkadaş olurlar.

İlk önceleri güzel bir arkadaşlık yaparak sürdürürler beraberliklerini.... Tabi, zaman lazımdır tanımak için birbirlerini. Gel zaman git zaman ÇİÇEK o kadar mutlu olur ki içi içine sığamaz artık..... Ve anlar ki SU’ya aşık olmuştur. İlk kez aşık olan ÇİÇEK etrafa kokular saçar, “Sırf senin hatırın için ey SU” diye. Derken SU da içinde ÇİÇEK e karşı bir şeyler hissetmeye başlar. Zanneder ki ÇİÇEK e aşıktır. Ama SU da ilk defa aşık oluyordur. Günler ve aylar birbirini kovalar ve ÇİÇEK “Acaba SU beni seviyor mu?” diye düşünmeye başlar. Çünkü SU pek ilgilenmiyordur ÇİÇEK le. Halbuki ÇİÇEK alışkın değildir böyle bir sevgiye ve dayanamaz SU ya “Seni seviyorum” der. SU “Ben de seni seviyorum” der. Aradan zaman geçer ve ÇİÇEK yine “Seni seviyorum SU” der. Su yine “ Ben de der” ÇİÇEK sabırlıdır. Severek bekler, bekler, bekler..... Artık öyle bir duruma gelir ki, ÇİÇEK koku saçamaz etrafına ve son kez SU ya “Seni seviyorum” diye seslenir. SU da ona “ Söyledim ya ben de seni seviyorum” der. Ve gün gelir ÇİÇEK yataklara düşer. Hastalanmıştır ÇİÇEK artık. Rengi solmuş çehresi sararmıştır ÇİÇEK in. Ve ÇİÇEK iyice yatağa düşmüştür. SU da başında bekler ÇİÇEK in yardımcı olabilmek için sevdiğine..... Bellidir ki artık ÇİÇEK ölecektir. Ve son kez zorlukla başını döndürerek SU ya der ki:

“Seni ben gerçekten seviyorum”

Çok üzünlenir SU bu durum karşısında...

Ve son çare olarak bir doktor çağırır “ ÇİÇEK imin nesi var doktor” diye sorar. ÇİÇEK i muayene eden doktor umutsuzca kafasını iki tarafa sallayarak.

“Üzgünüm... Hastanın durumu ümitsiz artık elimizden bir şey gelmez” der.

SU merak eder bu kadar sevdiği ÇİÇEK inin ölümüne sebep olan bu kahrolası hastalık nedir diye.

Doktor şöylece bir bakar SU ya ve der ki:

“ÇİÇEK in bir hastalığı yok dostum..... Bu çiçek sadece susuz kalmış, ölümü onun için.”

“Ve anlamıştır artık SU sevgiliye sadece “Seni Seviyorum” demek yetmemektedir.

İşte binlerce,binlerce kişi birbirlerini severek,isteyerek, bin bir hayalle başlattıkları ilişkilerini yani çiçeklerini sulamayı ihmal ederek öldürmektedir. Ve böylece o güzel rengarenk çiçeklerin(ilişkilerin) kurumasıyla tüm evrene yaydıkları o çeşit çeşit güzel kokular yerlerini mide bulandıran çürümüş ot kokusuna bırakırlar yavaş, yavaş ve ölür giderler. Bu yaşam veren suyu(ilgiyi) güzel çiçeğimiz yerine neden bambaşka yerlerde harcar ve de sonra “Ne oldu benim güzel Çiçeğime” diye onun ölüsünün başında ağlar dururuz sanki. Her şeyi olduğu gibi onu da kaybedince anlarız değerini ve onu ne kadar çok sevdiğimizi. Belki başka çiçekler yetiştirmeye çalışır ama onun kokusunu da hayal eder dururuz.

Birkaç gün sonra, işe gitmeden gene kuaföre gitmiştim. Sabah saat 7.30 gibi Suat gelmiş temizliğini yapmış ve çayı demlemişti. Sakin bir gün henüz ne bir müşteri ne de çalışanlar gelmiş. Mis gibi bir hava ...Kapıdan girer girmez Suat:

“Günaydın Gül Hanım. Hoş geldiniz” diye neşeyle karşıladı.

“Günaydın canım. Daha kimse gelmemiş hı?”

“Henüz kimse gelmedi Gül Hanım.”

“İyi o zaman madem kimse yok gel bizde biraz sohbet edelim. Çayı demledin mi?”

“Evet Gül Hanım’cığım demledim. Hemen şimdi size küçük bardakta şekersiz çayınızı koyup geliyorum.”

“Kendine de koy. Millet gelene kadar biraz şöyle sabah sohbeti yapalım ne dersin.”

“O o yaşasın çok sevinirim. Siz oturun ben hemen çayları koyup geliyorum.”

“Millet sabahın bu saatlerini kaçırdığı için ne kadar şanssız değil mi?”

“Evet, Gül Hanım’cığım ben de bu erken saatleri çok seviyorum.”

“Birkaç yıl önce bir film oynamıştı. “Melekler şehri” diye. Çok,çok güzel bir film idi.O filmde tüm melekler sabahın çok erken saatlerinde yeryüzüne iniyorlar ve hep birlikte bizler için dua ediyorlardı. İşte ben de sanki bu saatlerde ayakta olursam onları görecektim gibi geliyor. Göremesem bile sanki onları hissediyorum biliyor musun Suat?”

“Evet Gül Hanım”

“Neyse dönelim gerçek dediğimiz yanılsamalar dünyasına. Senin hayattaki mücadelen,hayata bakış şeklin,ve her şeye rağmen hayatının kontrolünü elinde tutman dikkatimi çekiyor ve çok hoşuma gidiyor. Ailende bazı problemler olduğunu sanıyorum. Benimle paylaşmak ister misin?”

“Çok sevinirim.”

“Hadi o zaman anlat bakalım dinliyorum seni.”

“Biliyor musunuz ben Ataköy’de çalışmayı neden istedim? Özellikle ısrarla burada iş aradım. Bura da iş buluncaya kadar mecburen bazı semtler deki kuaför dükkanlarında çalıştım ama her iş çıkışı Ataköy’e geliyor ve buradaki kuaför dükkanlarını gezerek iş arıyordum.

“Neden?”

“Burada ki kişilerin kendilerini daha geliştirmiş olduğunu ve onlardan bir şeyler öğrenebileceğimi düşündüm.”

“Güzel bir fikir. Ama burada ki bir çok kişi de senin öğrenme aşkını göremiyorum ben ya neyse.”

“Biliyorsunuz ben okula gidemedim. Gitmek için başladım ama ilk okulu yarıda bırakmak zorunda kaldım.”

“Neden? Maddi durum mu?”

“Evet Gül Hanım ben hayatımda hiçbir zaman evden harçlık almadım biliyor musunuz. 5 yaşında ayakkabı boyacılığına başladım ve bunu da ailemden gizli yaptım. En azından kendi harçlığımı çıkarıyor,hatta bazı günler çok az bile olsa eve yiyecek bir şeyler bile alabiliyordum.

“Tahmin ediyorum canım. Bu yaşta bu kadar güçlü olman bunlara bağlı sanırım”

Bunları söylerken sevgiyle başını okşadım. Tahmin ediyorum dememe rağmen, aslında anlayabilmek için kendimi zorluyordum. Hemen,hemen aynı yaşlarda olan Zeynep’i ve ona verdiklerimizi düşündüğümde bu çocuğa şefkat duymamak ve takdir etmemek mümkün değildi.

“Üç kardeşim var Gül Hanım onların hepsini okutmak ve de iyi birer iş sahibi yapmak istiyorum. Ben de öyle olacağım.”

“Kesinlikle olacağına inanıyorum Suat.”

“Ailemi anlatmamı ister misiniz?”

“Evet. Lütfen.”

“Hayatımda asla bir kere bile baba demediğim babam ve annem 17 ve 18 yaşlarındayken Tokat’ın Cirik mahallesinde yaşayan kendi hallerinde sıradan iki gençlermiş. Aynı mahallede oturmalarına rağmen birbirlerini tanımıyorlarmış. Güzel bir genç kız olan Suna’nın ruhu bu küçük mahallenin ruhuyla uyuşmamakta ve hayalinde anlatılıp durulan o müthiş İstanbul şehrini yaşatmakta, orada yaşayan şanslı gençleri gıpta ederek düşünmektedir. Burada her şey çok sıradan ve sıkıcı gelmektedir Suna’ya.Kim bilir İstanbul’da olsa neler yaşayacaktır. Güzel giysiler,gezmeler tozmalar,renkli bir hayat. Tüm bunları hayal ederek yaşayıp dururken. Aynı zamanlarda İstanbul’da yaşamayı planlayan bir de delikanlı vardır Cirik mahallesinde Tokat’ın. İstanbul’a gidip gelmekte orada kendine göre bir yaşam kurmaya hazırlanmaktadır ama İstanbul’da yalnızdır. Yanında kimse yoktur ne aile ne de arkadaş. İstanbul da bulduğu çeşitli işler de gündelik olarak çalışmakta ve aldığı gündeliklerle geçinmektedir. İstanbul’a değişik yerlerden kopup gelmiş bir çok genç ile arkadaş olmuş ve onlarla birlikte kader birliği ederek güzel İstanbul’un eğer paran yoksa hiçte güzel olmayan çehresi ile mücadele vermektedir. Bu genç

ileride bir kere bile “Baba” demediğim babam olacak Bekir’den başkası değildir. Suna’ya Bekir’den bahsederler, methederler, İstanbul’da yaşadığını söylerler. Suna’nın hayallerini süslemeye başlar bu hiç görmediği Bekir. Bekir’e de Suna’nın resmini gösterirler. Suna’ya gördüğü resimlerden aşık olur adeta Bekir. Çok beğenir. Ve bu tanıdıkların aracılığı ile ailelerinden habersiz görüşmeye başlarlar. O yaşlarda ilk defa bir erkek ile buluşmanın, İstanbul’da yaşama fikrinin heyecanları, alır uçurur Suna’yı. Adeta ayakları yerden kesilmiş, göklerde süzülmekte ve kendisini çok mutlu hissetmektedir. Kaçmaya karar verir bu iki genç. Aslında aralarında aşk falan yoktur. Bekir İstanbul’da yalnız kalmamak, Suna’da İstanbul’da yaşamak istemektedir. Arkada kendilerine kırılmış ve adeta düşman olmuş aileler bırakarak İstanbul’a doğru yola çıkarlar bir günün çok erken saatleri. Ve böylece çok değişik olaylara sahne olacak yeni bir hayat başlamaktadır.

İstanbul’a gelir ve bir müddet sonra ailelerinden habersiz kendi kendilerine sessiz sedasız evlenirler. 2 yıl sonra ilk çocukları yani ben Suat bebek hayata gözlerini açar. Bu minik bebek barışın temsilcisi ama birkaç yıla kadar başlayacak bir çok sıkıntının da habercisidir. Bekir ve Suna’nın aileleri bebekle birlikte yumuşayarak gençleri af ederler.

Doğum için gün saymakta olan Suna ile Bekir, Tokat’a ailelerinin yanına dönerler. Bebeklerini burada dünyaya getirecek ve de tecrübesiz oldukları bu konuda ailelerinin desteklerini alacaklardır.

Karların diz boyu olduğu, fırtınanın çatıları uçurduğu ayazın insanın iliğini dondurduğu çetin bir gün doğmuşum ben Gül Hanım’cığım. Kış günü diyemiyorum zira sonbaharmış doğduğumda. 12 Kasım, Sizler burada sonbaharın romantik hüznünü yaşarken bizler orada sert kış havasıyla mücadele vermekteymişiz.

Anneannem beni kucağına oturtup anlatırdı o günü. Cirik mahallesinde, içerisinde, yapraklarını dökmüş geniş gövdeli ceviz ağacı, çeşmesi olan güzel bahçeli, şirin balkonlu, sıcaklığı ve sevgisiyle hayvanları barındıran ahşap ahırlı bir köy evinde doğmuşum. Dışarıda havanın tüm canlıları soğuk ile tehdit ettiği böyle bir günde içeride yanan mutluluk kadar sıcak ocağın başında bir koşturmadır almış herkesi Suna’nın sancısı tutunca. Sevinçli bir telaş varmış herkeste ilk torun gelmek üzere diye. Mahallenin en iyi doktoru diye bilinen doktor Şaban’a haber salınır hemen. Fakat doktor geldikten bir müddet sonra keyifler kaçacaktır. Zira Suna’yı muayene eden doktor, çok zor bir doğumun kendilerini beklediğini ve hemen bir hastaneye gidilmesi gerektiğini söylemiştir. Suna tüm ev ahalisi ile birlikte hastaneye gider. Fakat doğum tahmin edilenden de zor geçecektir. Morallerin bozuk olduğu bir an Dr. Şaban dışarı çıkarak bekleyenlere:

“Durum çok vahim. Şu an ki imkanlarla ya bebeği kurtaracağız ya anneyi. İkisinin birden yaşayabilmesi için ise bir mucize gerekiyor” der.

İki gözü iki çeşme, kızının doğumunu, kapıda büyük bir çaresizlikle beklemekte olan Gülbeyaz;

“Kızım tabi ki. Kızımı kurtar doktor” diye kendini yerlere atarken, sıkıntılı bir şekilde bir müddet düşünen Bekir ise;

“Çocuğu kurtar doktor.” Demiş.

Doktorun becerisi ve Allah’ın isteği ile uzun ve sıkıntılı çabalar sonucu dünyaya gözlerini açmış Suat bebek canlı olarak. Hem de annesini de yanına alarak. Yani benim için zor geçecek bu hayata, oldukça zor başlamışım Gül Hanım.

Bir müddet sonra bebek ve Suna kendilerini topladığında. Bekir ikisini de alıp İstanbul’da ki minik evlerine döner. Aslında mutlu olmamaları için hiçbir sebep yoktur. Hatta kendilerine göre mutlu bile sayılırlar sade ve sıradan bir hayat yaşamaktadırlar. En azından ileride canlarını sıkıp, bir çok kötü duruma sebep olacak olaylar henüz başlamamıştır. Ama ne Suna kadınlığı ne de Bekir erkekliği ve ikisi de insan olmanın değerini bilemedikleri için, bu birlikteliği yaşatacak ve birlikteliklerinden zevk alacak kişilik bilincine sahip değillerdir. Dolayısıyla etraflarının dolduruluşuna göre bir erkeklik ve kadınlık rolü oynamakta ve birlikteliklerini gittikçe problemlili bir hale sokmakta ve birbirlerine acı ve sıkıntı çektirmektedirler. Bekir ailesinden ve çeşitli erkek arkadaşlarından gördüğü ve kendisine telkin edildiği gibi, erkekliğin tiranlığını yaşamak istemekte, kadına lüzumsuz sevgi ve ilgi göstermenin hiçte erkekliğe sığmayacağını bilmekte ve içinden gelmediği anlar bile olsa mecburen Suna’ya suratlı ve haşın davranmaktadır. Oysa dıştan gelen tüm bu etkilerden bir kurtulabilse içerisinde oldukça sevecen ve sevgi dolu bir erkek ve iyi bir insan yatmaktadır. Ama öğretilen odur ki erkeklik bu değildir. Suna da farklı değildir. O da Bekir’e karşı sevgisiz ve anlayışsız davranmakta, olaylara hep kötü tarafından negatif bir şekilde bakmakta, biraz cilvenin ve hatta gülmenin kötü kadın olabileceği korkusunu yaşamakta ve bebeğine karşı bile bir sevgi belirtisi göstermemekte sadece vazifelerini yerine getirmekte devamlı tabiri caiz ise ırgat gibi çalışmaktadır.

Böylece bir seneyi arkalarında bırakmışlardır. Suna yeniden hamiledir ve de Bekir artık askere gitmek zorundadır. Bekir Suna ve Suat’ı kendi ailesinin yanına bırakarak Isparta’ya askerlik yapmaya gider. O askerdeyken ikinci bebekleri Nihat dünyaya gelir. Bu arada askerliği biten Bekir Tokat’a döner döndüğünde Suat 3 Nihat ise 1 yaşındadır. Tekrar İstanbul’a dönmek üzere hazırlanırlar ama iş bulup kendilerini hale yola koyana kadar Suat’ı anneanne Gülbeyaz’a bırakarak. Nihat’ı yanlarına alarak tekrar İstanbul macerasına yelken açarlar. Bu dönemler Anadolu’nun çeşitli yerlerinden İstanbul’a göç etmenin pek bir moda olduğu zamandır. Zaten memlekette iş sıkıntısı baş göstermiştir. Üstelik hiçbir mesleği olmadan İstanbul’a kalkıp gelen bir çok kişi ise hayallerini içlerine gömdüğü gibi üstelik çok zor ve kötü şartlarda bir hayat mücadelesi vermektedir.

İstanbul, Kasımpaşa’da kendilerine uygun bir ev bulur yerleşirler. Burada yaşam şartları oldukça ağırdır. Suna evde bebeğine ve ev işlerine bakarken. Bekir’de yorgan dikme veya boyacılık gibi bulduğu işte çalışmaktadır. Bir

müddet sonra işlerin gidişatı Bekir'i boyacılık işine sürükler. Ve Bekir boya badana işinde kendilerine göre iyi sayılacak paralar kazanmaya başlar.

Eline geçen paralar ve yanlış arkadaş seçimleri zaten alt yapısı olmayan Bekir'i hızla bir batağa sürüklemektedir. Arkadaşlarının da teşvikiyle erkekliğin şanından olan içki,kumar ve gece hayatı ailesinde kalan mutluluğu da alıp götürmektedir, zaman içerisinde tüm eşyalarını da yok fiyatına sattırıp götüreceği gibi.

Bu arada Suna 3. çocuğuna hamiledir. Bu mutsuz ve çok zor geçen hayata yeni bir bebek getirmek istemediği için bebeği aldırma istemiş ama geç kaldığı için doktor tarafından ret edilmiştir.

Önce elde avuçta olan biter, kazanılan geldiği gibi kumara gider. Eşyalar yok fiyatına satılıp gece hayatına harcanır ve mutsuzluk ve yokluk aynı zamanda belki de duyulan suçluluk Bekir'de şiddeti yaratır.

Doğan üçüncü çocuğunu da alıp Haznedar'da buldukları bir kapıcı görevi için Haznedar'daki bakımsız sayılacak bir binanın kapıcı dairesine taşınır ve de oldukça çileli bir hayata başlarlar. Bekir kötü alışkanlıklarına devam etmekte,gittikçe arttırdığı alkol sayesinde gün içinde bile sarhoş gezmekte, ne iş ne güç yapabilmektedir. Bu arada köyden getirdiği ve o sıralar 5 yaşında olan Suat'la birlikte 3 çocuğuyla o küçük kapıcı dairesinde Suna kapıcılık yapmaya başlar. Yeni bebekleri Oya ise çok tatlı bir kız bebektir.

Suna için Suat'ın yeri bir başkadır. Sanki ondan güç almakta ve onda sığınacak bir huzur bulmaktadır. Bütün binanın merdivenlerini baştan başa Suat silmekte ve elinden geldiği kadar annesine sahip çıkmaya çalışmaktadır. Bu arada aileden habersiz almış olduğu minik bir boya sandığı ve birkaç boya ile sokağa çıkıp gizlice annesi için para kazanmaya çalışmakta ve sanki minik bir erkek olarak babasının eksikliğini annesine hissettirmemek için uğraşmaktadır. Eve geldiğinde o minicik elleri ile tüm evi toplamaya,kardeşlerini büyük bir ağabey havası ile beslemeye çalışmakta ve işteki annesinin yokluğunu da bu minik çocuklara hissettirmemek için var gücüyle performans göstermektedir. Ve bu arada maalesef 4. çocuk da dünyaya gelir.

Tam dördüncü çocuğun dünyaya gelmesini hayret ve dehşet içinde dinliyordum ki, Dükkana gelmeye başlayan eleman ve müşteriler ile birlikte biz çaylarımızdan son yudumu da alarak sohbetimize son vermek zorunda kaldık.

İlk gelen kişi olmak sebebiyle hemen bir koltuğa oturup saçımı fönlettikten sonra alelacele çıkıp işe doğru yola koyuldum. Aklımda ise hep o küçük çocuk Suat vardı. Bu kadar akıllı bu kadar güçlü bir çocuk acaba bu şartlarda doğmasa kim bilir neler olurdu. Yoksa bu şartlar da doğduğu için mi Allah ona bu kadar güç ve akıl fikir vermişti. İçimde ona karşı bir şefkat hissederek her sabah yola çıkarken yaptığım ikinci bir dua faslımın büyük bir bölümüne Suat'ı yerleştirdim.

İşe gider gitmez masamın üzerinde Ahmet'in faksladığı özgeçmişini görünce,hemen ilk iş Lojistik bölümü arayıp oradaki arkadaş ile görüşmek oldu.

“Cevdet’ciğim. Üniversiteden arkadaşım Ahmet’in öz geçmişini şimdi sana gönderiyorum. Oldukça çalışkan ve dürüst bir çocuktur. Eğer elemaya ihtiyacınız varsa, Ahmet’i almanızı tavsiye ederim.”

“Olur Gül Hanım. Siz CV yi bana verin sanırım ihtiyacımız olacak. Geçen ay olsa böyle bir ihtiyaç yoktu ama yeni yapılan anlaşmalar ile Allah’a şükür artan işe bu ay Selin ile ben yetmez olduk sanırım bu arkadaşta ihtiyacımız olacak. Ama gene de ben size bunun sonucunu yarın bildirebilirim.”

“Tabi canım ne zaman olursa. İlgin için şimdiden teşekkürler.”

Telefonu kapatırken odanın önünden geçmekte olan Feride, kapıdan içeriye doğru eğilip her zaman ki o güleç yüzü ile selam verdi.

“Günaydın.”

“Günaydın canım. Gelsene bir sabah kahvesi içelim. Biraz da laflarız, acil işin yoksa. Ne dersin?”

“Tamam. Sen kahveleri söyle. Ben, şu elimdekileri odama koyup geliyorum.”

Feride, bizim şirketin Muhasebe müdürü. Her bakımdan çok beğendiğim bir kadın. Uzun sayılabilecek bir boyda oldukça güzel bir vücuda sahip. Beyaz teni ile tamamen zıt olan simsiyah saçlarıyla aynı renge sahip, her zaman gülen iri siyah gözleri ve çıkık elmacık kemikli oldukça güzel yüzü ve dişiliğini her zaman hissettiren tavrı ile tüm erkeklerin ilgisini çekeceği gibi, insanlığı, hoş sohbeti ve de tüm insanların her daim yardımına koşması ile kadın erkek herkesin sevdiği ve saydığı birisi Feride. İşini oldukça başarılı bir şekilde götürüyor. Benden 10 yaş kadar büyük. Şu sıralar 45 yaşının tüm güzelliğini dolu dolu yaşayan canlı, farklı güzel bir kadın. 16- 17 yaşlarında Beste adında Liseye giden güzel bir kızı var. Onun hayatında ki en önemli mutluluk ve mutsuzluk kaynağı ise kızının babası Kenan. Zira maalesef Beste Kenan ve Feride’nin evlilik dışı sahip oldukları bir çocuk. Her ne kadar birbirlerini çok seviyor ve harika anlaşıyorlarsa da kendisinden on yaş büyük olan Kenan Bey’in seneler önce bitmiş olan evliliğini bir türlü resmi olarak bitirebilmeyi başaramaması, yaşayabilecekleri çok güzel bir ilişkiyi adı yasak olan, ve ikisine de vicdan azabı, huzursuzluk ve sıkıntı yaratan bir ilişki haline sokmuş.

Kenan Bey İzmirli ve oldukça zengin bir iş adamı. Zaten Feride de İzmirli.

İzmir’de bir restoran da tanıştıklarında, Feride 25 yaşında bekar hayata yeni atılmış cıvıl cıvıl bir genç kız iken, Kenan Bey ise 35 inde genç ama on senedir yaşadığı mutsuz bir evlilik sayesinde kendisini yaşlanmış hisseden bir iş adamı imiş. Bir kız arkadaşı ile gittiği restorana, o arkadaşının kuzeninin tesadüfen restorana girip onları görünce yanlarına oturması ile başlayıvermiş Feride’nin tüm hayatını yönlendirecek bu aşk hikayesi. İlk görüşte adeta çarpılmışlar. Feride’nin deyişine göre sanki birbirlerini tamamlamak için aynı hamurdan yapılmışlar. Aynı şeye gülebiliyor aynı şeye ağlıyor, aynı şeylerden zevk alıyorlarmış. Feride, Kenan’ın evli olduğunu öğrendiğinde önce

kızmış,üzülmüş ayrılmaya kalkmış ama her ayrılışları birkaç hafta sürmüş ve ağlaya zırlaya gene birleşmiş saatlerce sevişmişler.

Kenan becerememiş boşanmayı. Biri kız biri erkek iki çocuğu varmış. Her ne kadar karısıyla hiç anlaşamıyor ve bir o kadar da mutsuzlarsa da Kenan evlatlarına kıyamıyor, kadın ise yaşadığı zengin yaşamı bozabileceğini düşünerek, oldukça iyi para kazanan ve kendisine lüks bir hayat sunan adamı bırakmak istemiyormuş. Feride de becerememiş Kenan'ı bırakıp kaçmayı. Büyük aşkının çekiciliğine karşın küçük iradesi hep yenilmiş. Bir türlü elde edememenin yarattığı hırs da tutkuya çevirmiş yaşadıkları aşkı.

“Aslında tüm cesaretimi topladığım bir dönemde ayrılmayı göze alıp kaçtım İstanbul’a” diye anlatmıştı bir zamanlar bana.

İstanbul’da şu an çalıştığımız bu şirketin muhasebe bölümünde iş bulup başlamış çalışmaya. Kendisine minik bir daire kiralayıp yepyeni bir hayata başlamak istemişse de atamamış Kenan’ı aklından, beyninden,hislerinden ve bedeninden.

“Altı ay kadar ne görüştük, ne konuştuk” diye anlatmaya devam etmişti bu büyük hasret dolu günlerini. İkisi de çok acı çekmiş ve dayanmaya çabalayarak kendilerini bambaşka şeyler ve bambaşka bedenler ile oyalamaya çalışmışlar.Ama hiç kimse bir bedenden öteye geçememiş her ikisi içinde.

“Sabah onunla uyanıyor akşam onunla uyuyordum Gül.” demişti. Gülüşü, sesi, o güzel sohbeti, kokusu, nefesi, beni öpmesi,bana sarılışı her an her şeyi hissederek ve özleyerek onsuz altı ay yaşadım. Onun, olmayan aile düzenini bozmamak adına, sırf onun mutlu olabilmesi için razıydım onu bir daha hiç hayatıma sokmamaya.”

Ama bir akşam çıka gelmiş Kenan , Feride’nin İstanbul’daki evine. O da dayanmaya çalıştığı bu ayrılığa karşı direnememiş yenik düşmüş.

“Denedik ayrılmayı Gül” demişti. “ Defalarca denedik. Yapamadık.”

“Derken yeniden başladı ilişkimiz. O İzmir de ben burada. Bana daha güzel bir ev kiraladı. Kaçıp bana geliyordu her fırsatta. Birbirimizi çok seviyor ama ele güne açıklayarak güzel bir ilişkiye döndüremiyorduk adı yasak olan bu günah dolu beraberliği. Çünkü istemeden kandırıyor aldatıyor üzüyorduk bir çok kişiyi. Yalan yalan yalan bir çok yalan söylemek zorundaydık.

Arkadaşlara,aileme, ev sahibime,Kenan’ın karısına,çocuklarına,çevresine. Oysa bir çok kişinin yaşadığı yasal beraberlikten çok daha güzel ve saygın bir ilişkiydi bizimki. Ama kendi kararsızlığımız ve beceriksizliğimiz bu hale sokmuştu bu güzel birlikteliği.Oysa hayatta elde etmeyi bildiğin kadar vazgeçmeyi de bileceksin. Çoğu zaman elde edemediklerimiz kadar vazgeçemediklerimiz de zehir eder hayatı bize. Bu durumda vazgeçmesi gereken karısı idi. Çünkü eğer bir ilişki biterse bir daha başlaması mümkün değil. Hele sevgi ve saygı da bitmiş ve paylaşılabilir hiçbir şey kalmamış, hayat paylaşmak yerine bölüşmeye dönüşmüşse. Çocuklar da mutlu değildi kavga ve huzursuzluk olan bu evde. Oysa biz birlikte yaşasak hem annesi hem biz sevecektik onları. Tanımadığım halde seviyordum ikisini de. Çünkü sevdiğim adamın çocukları idi. Bana

geldiğinde saatlerce onları anlatır ben de zevk ve ilgi ile dinlerdim. Adeta kendi çocuğum gibi tanıyordum her ikisini de. Tunç'un ağır, olgun daha küçücükken gelişmiş kararlı kişiliği. Sibel'in daha şımarık, daha çocuksu ve dışa dönük yapısı. Sanki Kenan'ın tüm özelliklerini ikiye ayırarak paylaşmışlardı. İkisinde de Kenan'ı görüyor ve onları hiç görmediğim halde seviyor. Kenan'ın onlar hakkında anlattıklarına karşı epey kafa yoruyor ve devamlı kendi yorumlarımla, uzaktan da, tanımadan da olsa, onların hayatlarında asla bilemeyecekleri bir katkımla olsun istiyordum.

Böyle bir şey yaşamadan önce, bu tip bir ilişkiden bahsetseler, ne kadar ayıplar, ve bu tip bir şeyi yaşayanlar hakkında çok önyargılı olurdum. Oysa hayat insanın karşısına öyle yaman sınavlarla çıkıyor ki... Bu sınavlarla karşılaşmış da, onların üstesinden gelemeden hiç yargılayıcı olmaman gerektiğini öğretiyor sana.” diye anlatırken, bu hayatını kaplayan tek ve büyük aşkını, o kapkara güzel gözlerinden sel gibi yaşlar akıtmıştı.

Bir kış günü Yeniköy'de ki Passion Cafe'nin o sınımsız ortamındaydık tüm bunları konuşurken. Bir yandan, Passion'un o kendine has keyifli mezelerinden atıştırırken bir yandan da güzel bir kırmızı şarap içiyor ve aşkın o insanı bazen zevkten bazen acıdan titreten tüm duygularını Feride'nin deneyiminde adeta birlikte yaşıyorduk. Feride, tüm yaşananları, yaşanmışlığın sıcaklığı ile anlatırken, kendimi o anların içerisinde yaşar gibi hissettim o duyguların yaşattığı tüm sızıları ve keyifleri ile. Benim de gözümde yaşlar boşanıyor. Bir yandan burnumu çekerken bir yandan sevgili arkadaşımın o güzel gözlerine büyük bir sevgiyle bakıyordum. Tam o sırada bizi uzaktan izleyen Passion'un güzel sahibesi Elvan Hanım'ın çalmakta olan klasik müziğin yerine, adeta aşık olduğum kadın Sezen Aksu'nun “Farkındayım” şarkısını çalmaya başlaması ile, hem Feride, hem ben adeta huşu içerisinde bir yandan şarkıya eşlik ederken bir yandan ağlıyor, bir yandan da kırmızı şarabımızı içiyorduk. Şarkının şu sözleri adeta Feride'yi anlatıyordu.

Ne Yapsam Olmuyor Gözüm,
Terk Etmiyor Bizi Hüzün.
Bir Macera Yaşamak Dediğin,
Küçük Zamanlar Harmanı
Sevindiğin Üzüldüğün.
Hatırlamaktan İbaret,
Hatıralar Nihayet
Tesellisi çok zor sözün.

Ne Gemiler Yaktım,
Ne Gemiler Yaktım.

O kadar Yandı ki Canım,
Sonunda Karşıdan Baktım.
Ne göreyim,
Kendime Yıldızlardan Daha Uzaktım.

Bu Kızı Yeniden Büyütmeliyim,
Kor Ateşlerde Yürütmeliyim,
Değirmenlerde öğütmeliyim.
FARKINDAYIM FARKINDAYIM,

Kazanmalı Kaybetmeliyim,
Aşk uğruna Harp etmeliyim,
Bu Kızı Yeniden Büyütmeliyim.
FARKINDAYIM FARKINDAYIM

Kendini Seçemiyorsun,
Bırakıp Kaçamıyorsun.
Yazmadığın Bir Hikayede,
Uzun Ya da Kısa vadede,
Az biraz keşfediyorsun.

Öteki olabilmeyi,
Yerine Koyabilmeyi,
Geride Kalabilmeyi
ÖĞRENİYORSUN.

Şarkı bittiğinde, inanılmaz güzel bir ruh halindeydik. Her şey açık seçik ortadaydı. Öğreniyorduk ve Allah'tan ikimiz de farkındaydık. Ve tam her şeyi öğrendim derken bir de bakıyorduk ki kendimize yani hakikate yıldızlar kadar uzağız. Ve başlıyorduk gene kor ateşler de yürümeye,erişebilmek için büyüme.

“Ben miyim ÖTEKİ KADIN, Yoksa o mu Gül?” diye gözündeki yaşlar la sormuştu bana. Benim onu sevdiğimin zerresi kadar sevmiyor onu. Bizim anlaştığımız,bizim kaynaştığımız,bizim seviştığımız gibi asla değil onunla ilişkisi. Peki niye ben öteki kadını? Niye ben kötüyüm. Neye göre veriliyor bu karar. Sadece bir zamanlar attığın ve kırk bin kere pişman olduğun ve bir türlü, vazgeçemediğin bir imza mı her şeyi bu kadar kıymetli yapıyor. Yoksa yaşanan sevgi,saygı,uyum,paylaşmak,hayata birlikte zevkle bakabilmek mi?

Ne diyebilirdim ki. Sadece ellerini tutup gözüne bakmakla yetindim. Yaşamak zordu. Bizi biz yapan seçimler zordu. İradenin güçlenmesi için işte böyle kor ateşlerde yürümek gerekiyordu. Ve de hepimiz kendi kor ateşlerimizde yürürken günahlarımızı yani zaaflarımızı yakmaya çalışıyorduk.

Ama o nefis yok muydu o nefis. Yedi başlı ejder gibi çıkıyordu karşımıza. Kimi zaman bir sevgiliye,kimi zaman mala mülke,kimi zaman şana şöhrete bürünerek test ediyor ve çoğunlukla da kazanıyordu.

“Dört sene sonra hamile kaldım. Ve onun çocuğunu doğurmak istedim. O ise, hem çok istedi, hem korktu. Hiçbir birlikteliği kalmadığı karısına, el aleme ne diyeceğinden korktu. Ben doğurdum.El alemi,ailemi,kariyerimi söylenebilecek her şeyi göğüsleyerek,hiçbir garanti beklemeden,ona karşı olan aşkımın arkasında durdum ve doğurdum. Aşkımızın tüm notaları bir araya gelerek bir beste oldu sanki bu bebekte. Ve bizde Beste koyduk kızımızın adını. Ben kendi soyadımı verdim. Kızımız 13 yaşına geldi hala üstüne almak ve her şeyi yoluna koymak için uygun bir zaman bekliyor Kenan. Oysa zaman beklemiyor. Su gibi akıp gidiyor. Güzel bir yaşamı ertelıyor ve hayatını ıskalıyor. Benim cesaretim de olmasa bu güzellikleri de zor yaşardık. Kızına ve bana aşırı düşkün . Hiçbir şeyimizi eksik etmez. İkimiz için de içi gider. Her an,ya kendi bizzat, ya telefonla yanımızdadır. Ama ne ben, ne kızımız, ne Kenan, ne Kenan’ın eşi, hiç birimiz tam dört başı mamur ve güzel bir hayat yaşayamıyoruz. Kenan’ın merhamet zannettiği bu korkaklığı, benim irademin zayıflığı, karısının mala mülke olan zaafı, ve hiç günahı olmayan bu çocukların da belki karması işte bize böyle karmakarışık bir hayat yaşatmakta. Tek farkla ki burada günah keçisi olan ben ÖTEKİ KADIN’ım.”

3 veya 4 sene önceydi bu konuşmayı yaptığımız o gece. Ve o günden itibaren çok iyi iki arkadaş olmuştuk Feride ile. İkimiz de iyi kötü, keyifli zor günler geçirmiş ve hep, birlikte yaptığımız sohbetlerle paylaşmıştık hislerimizi.Kah gülerken,kah ağlayarak.Yıllar akıp gitmiş bu günlere kadar gelmişti dostluğumuz.

Bir müddet sonra Feride odama geldiğinde ben dalıp gittiğim bu hatıralardan sıyrılarak gerçek dünyaya döndüm.

“Felaket bir trafik var. Bir buçuk saattir yoldayım. Sen nasıl geldin?”

“Ben de çok oyalandım yolda. Bizim tarafta çok yoğundu”

Diye başlayan tipik İstanbul şikayeti ile kahvelerimizi içerken biraz da iş konusunda sohbet ettik.

Feride’nin en kızdığım ve onun adına üzüldüğüm bağımlılığı olan şu sigara illetinden kurtulamadığı için, gene odam duman içerisinde kalmıştı.

“Ay nefret ediyorum şu sigara içmenden ya. Sen gidince benim bile saçım, üstüm başım sigara kokuyor. Ya kim veriyor size bu hakkı. Bu pis kokudan geçtim ,yanım da içmekle beni de zehirliyorsun. İnan senin gibi akıllı bir kadına hiç mi hiç yakıştıramıyorum böyle bir bağımlılığı. Böyle bir illete esir olmanı. Ayıp sana ya.”

“Ay anladık tamam. Gidiyorum işte.”

“Kaç bakalım. Gerçekle yüzleşmekten nereye kadar kaçacaksın.”

“Ne yapalım. Ben de bu gerçeği seviyorum işte.”

“Sevgi sözcüğünü kullanıp da sevgiye haksızlık etme. BAĞIMLISIN bağımlı. Kabul et zayıflığını kabul et hanımefendi.”

“İyi aman ettik. Hadi hoşça kal.”

Sıkı geçen bir iş gününün ardından, gene günü bitirmiş, güneşin yavaş yavaş bizi terk edişine şahit oluyorduk. Camdan dışarıya baktığım zaman gördüğüm manzara sanki içimde çalmakta olan bir müziğin titreşimlerini hissettirdi. Ve bu his ile kalbimin bir an da olsa o müziğin ritmine uyarak çarpışını hissettiğimde kendimi hem bu müziğe hem de doğanın yarattığı inanılmaz güzel renk cümbüşüne bırakarak öylece daldım gittim taaa gökyüzüne. O Pembe, sarı, ve mavinin tüm tonlarının ahenk ile birbirine giriş ve çıkışları arasında bende uçuyor ve içimde ki müziğin ritmine uyarak dans ediyordum ki çalan telefon ile gene masama döndüm.

“Gül hanım, her hangi bir şey yoksa çıkabilir miyim?”

“ Tamam Elif’ ciğim. Ya çıkmadan benim kuaförün telefonu vardı sende. Oradan Suat’ ı bağlar mısın bana.”

Suat’tan randevu aldıktan sonra, evde bir duş alıp, saat sekiz buçuk gibi kuaföre yetiştim.

“Selam canım. Seni de geç saatlere kadar beklettim.”

Kuaför salonuna girdiğim de Suat yerleri silmekle meşguldü.

“Ne münasebet Gül Hanım. Ben de zaten temizlik yapıyordum.”

“Oh kimse de kalmamış, hem rahat rahat fön çeker hem de sohbet ederiz. Çayın kaldı mı?”

“Olur mu öyle şey Gül Hanım. Ben siz geleceksiniz diye yeni demledim. Tazecik çayımız. Sizi bekliyor.”

“O o harikasın hadi koy çayları da kaldığımız yerden devam edelim. Annen 4. çocuğa hamile kalmıştı.”

Suat elinde tavşan kanı dedikleri türden, güzel demlenmiş çaylarla gelirken bir yandan da gene sanki o günlere doğru dalıp gitmiş idi.

“Evet. 4. çocuk da en küçüğümüz Zeynep olarak dünyaya gözlerini açtı. Ve sıkı bir hayat mücadelesi vermekte olan ailede kendi oynayacağı rolü üstlenerek, yaşam denilen serüvenine başladı.

Bu arada iyice güçsüz düşen anneme yardımcı olabilmek, bir nefesin daha katıldığı bu aileye biraz olsun nefes aldırabilmek için o yaşta yapabileceğimin en fazlasını yapmaya çalışıyor ve babamın ihmal ettiği erkekliği aileme hissettirmek onları biraz olsun rahat ettirebilmek için var gücümle uğraşıyordum.

Baba demeye bir türlü dilimin varmadığı Bekir ise, erkeklik zannettiği tiranlığını sürdürmek ile meşgul idi. İçki, kumar, gece hayatı ve de aile içi şiddet. Bir tek bana şiddet göstermiyordu. Bu gibi durumlarda ne zaman göz göze gelsek gözlerimdeki nefretten adeta korkuyor ve gözlerini benden kaçırıyordu. Kadınlığın ne olduğunu bilmeyen zavallı annem de, bizlere bile sevgi göstermeyi beceremiyor. Devamlı suratı asık olmayı ciddiyyet zannediyor

bir kere olsun, saçımızı bile okşamıyordu. O kadar hasrettim ki bu duyguya. Zira ben sevmeyi ve sevilmeyi istiyordum. Buna ihtiyacım vardı. Sevilmesem bile sevecektim. Hiç değilse kardeşlerim bu duygudan mahrum kalmayacaklardı. Kendi bilmeseydi bile erkeğinden bu hissi tatmayan annemi de sevecektim.

Hani her şey üst üste gelir derler ya. Bu arada yeni bebeğimiz Zeynep'cik çok şiddetli bir zatürree olarak zaten zor geçen hayatımızı adeta bir kabusa çevirdi. Doktorların yaşamından ümit kestiği Zeynep'imiz tam 90 gün hastanede can çekişirken, biz de dışarıda hem üzüntüden hem de hastaneye para yetiştirme kaygısından resmen can çekişiyorduk. Evde ne var ne yok satmıştık. Ben o zamanlar daha beş yaşlarındaydım ama kendimi büyük bir adam gibi hissediyordum. Çocukluğa dair hiçbir duygu yoktu içimde sevgi ihtiyacı haricinde. Anneme ve kardeşlerime karşı koruma duyguları içerisindeyken kendimi olgun bir erkek gibi hissediyordum. Kendi kendime kaldığımda ise beni kucağına alıp saçımı okşayıp, yanaklarımdan öpecek bir anne ve bakışıyla dokunuşuyla sevgisini ve gücünü hissedeceğim bir baba özlemiyle yanıp tutuşuyordum.

O çocuk parkları var ya Gül Hanım, hani lüks semtler de. Bazı bazı o parklara gider uzaktan çocukları seyrederdim. İnanın oynadıkları oyunlar, salıncaklar, tahtaravalliler beni hiç mi hiç ilgilendirmiyordu. Ben o çocukları oraya getirmiş anne veya babaları seyrediyordum. Onların çocuklarını öpmesini, onlara sarılmalarını saatlerce gözlerimden yaşlar akarak seyrederdim. Onların yerine kendimi koyar sanki o okşamaları ve öpücükleri yanağımda hissederdim. Sonra birden evdeki kardeşlerim aklıma gelir, içim büyük bir sevgiyle ürperirdi. Onlar için iki kuruş kazanabilmek ister, minicik boya sandığıma vurarak, “Boyayalım ablalar... Boyayalım abiler...” diye bağırmaya başlardım. Birkaç kuruş kazanınca çoğunlukla bir simit bile alıp yemeden, bizim mahalledeki minik bakkalımıza gider biraz ekmek peynir, param yeterse zeytin alır eve giderdim. Bakkalda da, bakkal Hasan Amca ile hiç bitip tükenmeyen aynı konuşma geçerdi aramızda.

“Suat, babana söyle oğlum borcunuz çok kabardı. Böyle giderse size bir daha bir şey veremeyeceğim. Sen olmasan, ben Bekir'e bir ekmek bile vermek taraftarı değilim aslında.”

“Haklısın Hasan Amca ama Zeynep çok hasta ona para yetiştirmeye çalışıyor babam da biliyorsun. Para bulamazsak ölecek kardeşim. Biliyorsun.”

“Biliyorum oğlum. Biliyorum” der başımı okşayıp bazen elime bir şeker falan tutuşturur arkamdan, kafasını iki yana sallaya sallaya dalar giderdi düşüncelere.

Evde ki satılacak eşyalar bitince, eşten dosttan borç almaya başladık. Uçan kuşa borçlanmıştık.

Bu arada hepimizi sevince boğan ise doktorların ümidinizi kesin dediği Zeynep'imiz iyileşerek hastaneden çıkmıştı. Ailenin çocukları maddi sıkıntı yetmiyormuş gibi, yaşıyor olabilmeyi bile büyük bir mücadele sonucu hak

ediyorduk. Sanırım bunların da bir sebebi vardı Gül Hanım. Bazen kendi kendime kalınca yatağında oturur Allah ile konuşurdum.

“Seni seviyorum Allah’ım. Her ne kadar anlamıyorsam da tüm bunların bir sebebi vardır biliyorum. Yeri göğü yaratan, cansıza can veren, vakti gelince canlıyı alıp giden, bu kocaman gökyüzündeki milyonlarca yıldızı birbirine çarpmadan döndürüp duran Allah’ım bize de daha kolay bir yaşam vermenin senin için ne kadar kolay olduğunu biliyorum. Beni sevdiğini de biliyorum, çünkü ben de seni çok seviyorum. Bu kolay hayatı vermemenin bir sebebi var sanırım. O zaman Allah’ım bana şimdi ne yapmam gerekir fikir ver. Ben yatıyorum. Sen uykumda bana öğretirsin.” Der sonra yatar uyurdum.

Böylece birbirini kovalayan günler ve aylar sonra okul vaktim geldi. Okula yazıldım. Okumaya karşı içimde büyük bir heves vardı. Şu gazete de gördüğüm iş adamları gibi çok başarılı birisi olmak istiyordum. Ama kendimi sadece okula verecek durumda değildim. Annemin yaptığı kapıcılık görevinin büyük bir bölümünü üstleniyor, kardeşlerime bakıyor ve de bu arada gene ayakkabı boyamaya devam ediyordum. Bu arada bir şeyin farkındaydım. Şu an istediğim bir çok şeyi yapmam imkansızdı Örneğin o kadar sevdiğim okula giderken hiçbir zaman kendi okul araç ve gereçlerim olmadı. Hep herkesin eskisini toplamak ve kullanmak zorunda kaldım. Oysa kendime ait yeni okul kitapları, yeni defter hatta biraz daha lükse kaçacak olursak o rüyalarımı süsleyen renk renk parlak defter kapları, kalem kutusu, okul çantası. Bunlara sahip olmak şu an imkansızdı. Ama bunlar için üzülmem de manasızdı. Çünkü mümkün değildi. Bu gerçeği kabul ettim ve ileride benim çocuğum asla asla böyle olmayacak diye karar verdim. Bir çok şey yapabilecek vaktim vardı aklımı iyi çalıştırmalıydım.”

Suat bunları anlatırken inanamıyordum. Aslında ben bu fikirlerin hepsine sahiptim. Ama küçücük bir çocuk bunları hiç bilmeden gayet bilge bir şekilde o minicik yaşta yaşaması olağanüstüydü bence. Sanki kendimden utandım. Orada burada ahkam kesmesi kolaydı. Evet ben de bir çok farkındalığım ile hayatı kendime kolaylaştırıyor ve daha keyifli hale getirebiliyordum ama gene de en olmayacak basit bazı olaylarda kısa da olsa kendimi kötü hissettiğim ve düşüş yaşadığım oluyordu. Üstelik ben 35 yaşında, maddi gücü iyi ve de bu konuda binlerce kitap okumuş konferanslar dinlemiş biri olarak bu zayıflığa düşebiliyordum. Oysa o zamanlar , o minicik yaşta bir çocuk, her türlü kötü şartlara rağmen hayatının kontrolünü güçlü bir bilinç ile herkesin elinden çekip alabiliyordu. Suat’a hayranlık ile bakıyordum. Benim bu yaşta geliştirmeye çalıştığım bilince o daha doğarken sahipti. Gel de reankarnosyana inanma şimdi.

“Suat sen zaten farkında olmadan, tüm bu bilgiye sahipsin canım. Ama gene de ben naçizane çok sevdiğim ve gördüğüm kadarıyla senin çok iyi uyguladığın bir sözü tekrar söylemek istiyorum ki aslında yaşamın sırrı bu sanki. Edebileceğimiz en güzel dua.

“ALLAHIM BANA
DEĞİŞTİREBİLECEĞİM ŞEYLER İÇİN CESARET
DEĞİŞTİREMEYECEĞİM ŞEYLER İÇİN SABIR
İKİSİNİ BİRBİRİNDEN AYIRT EDEBİLMEM İÇİN AKIL
İHSAN ET”

Bu dua benim başucumda yazı masamda her yerde yazılı ve asılıdır. Ve uygulamaya çalışırım.

“Suat, işte Allah seni zaten bu akılla dünyaya göndermiş hayatım. Bundan büyük zenginlik mi olur. Zengin, güçlü, her türlü maddi şeye sahip bir çok kazık kadar adam ve kadın senin bu aklına sahip olamadıkları için bilsen ne acılar içerisinde kıvranıyor ve hayatlarının kontrollerini bambaşka kişilere veya direkt kendi duygularına esir etmiş gayet mutsuz yaşıyor ve mazereti de bambaşka kişilere veyahut da Allah’ın onlara verdiği veya vermediği şeylere bağlıyorlar ki inanamazsın. Gel seni bir öpeyim canım benim. Senin değil esas benim senden öğreneceğim çok şey var delikanlı.”

Suat’ı dinlerken öyle bir kendimi vermişim ki yaşananlara, zamanın nasıl geçtiğini fark etmemiştim. Suat’ın saçımın arkasını göstermek üzere tutmuş olduğu aynaya boş boş bakarken,

“Beğenmediğiniz bir yer var mı Gül Hanım?” Demesi ile kendime geldim.

“A.. Yok yok canım eline sağlık harika oldu.”

Tam kasada para ödüyordum ki, cep telefonum çaldı. Numara Fusun’u gösteriyor. Hayırdır inşallah, Fusun önemli bir şey olmadıkça pek aramaz. Hele bu saatlerde hemen hemen hiç aramaz.

“Merhaba Fusun’cuğum. Hayrola?”

“A a nereden anladın benim olduğumu?”

“Aşkım, numara çıkmıyor mu telefonlarda?”

“Numaramı ezbere biliyorsun demek.”

“Aşk olsun senin gibi güzel bir arkadaşımın numarasını nasıl bilmem.”

Numarası bende kayıtlı olduğu için isminin çıktığının farkında değil sevgili Fusun’cuk. Oysa biraz etrafı ile ilgili olsa benim değil numara, insanların isminin bile aklımda kalmadığını hatırlar. İlginç bir hafıza yönetimi uyguluyor beynim. Bazı şeyleri asla kaydetmediği gibi lüzumsuz şeyleri ise hemen siliyor. Geçmişe ait, benim şu anki hayatım ile ilgili olmayan hiçbir şey hatırlamamam bir çok kişiye çok enteresan geliyor ama bu da bir gerçek işte.

“Sevindim bak buna. Gül ya. Hani bir kalp doktoru vardı Sinan Bey?”

“Evet.”

“Hani annen gidiyordu.”

“E evet. Ne olmuş adama?”

“Adama bir şey olmadı canım. Olan bana oluyor hep. Onun numarası lazım bana. Kalbim çok kötü bu günlerde de.”

“A a ne oldu neyin var?”

“Bilmiyorum ama hiç iyi değilim ya?”

“Füsün’cuğum şu an yanımda yok. Evdeki fihristte yazılıydı o. Eve gidince ben seni arayayım.”

“Olur. Sana zahmet olacak.”

“Ne münasebet canım.”

Eve gittiğimde, ilk iş hemen fihriste bakıp Füsün’u aradım. Numarayı verirken sesindeki hüznü anlayıp, biraz üstüne vardığımda başladı ağlamaya.

“Ya sinirlerim çok bozuk Gül”

“Ne oldu ne var?”

“Yok bir şey”

“Ya Füsün Allah aşkına adamı fıtık etme. Gecenin bir saati kalp doktoru soruyorsun. Ahı gitmiş vahı kalmış bir ses tonu ile konuşuyorsun. Ne var ne oluyor dediğimde zırlı zırlı ağlıyorsun. Sonrada yok bir şey diyorsun. Ya, biz seninle ne kadar iyi arkadaşlık eskiden. Neden şimdi bu kadar uzaksın bana anlamıyorum.”

“Ya aslında.....”

“Şimdi ne yapıyorsun sen?”

“Bir şey yapmıyorum yalnızım.”

“Kocan, oğlun neredeler.”

“Kemal, işte... daha doğrusu iş yemeği var geç gelecek. Can’ı da anneme bıraktım bu gece orada kalacak.”

“Hadi kalk gel bana”

“Ay yok gelemem şimdi. Üstümü falan değiştirdim. Kendimi de hiç iyi hissetmiyorum.”

“İyi o zaman ben sana geliyorum.”

“Tamam sen gel.”

Füsün okulda da çok dışa dönük bir kız değildi ama evlendikten sonra iyice içe dönük bir kişilik sergilemeye başladı. Bu bastırılmış kişiliği yaratmakta esas sorumlu annesi. Annesi Cavidan Hanım’ı tanıyorum. Tipik bir öğretmen idi. Kocasından ayrılmış, aşırı bir şekilde dominant (hatta kendisini tanıdığınızda, bu karakterinin ayrılma sebebi olabileceğini hemen anlayabilirsiniz),kuralcı,ciddiyetini korumak adına asık suratlı,erkekleri küçük hatta adi gören ve bu yüzden de dişiliğini aşırı derinlere gömmüş ve kızını da bu değer yargılarına göre yetiştiren bir bayan. Fusun üniversitedeyken bile annesinin koyduğu kurallardan dışarı çıkamaz ve ondan oldukça korkardı. Anneanesi,annesi ve kendisi birlikte yaşarlardı. Annesi sanki evin sert mizaçlı erkeği konumundaydı.

Derken, Füsün bir arkadaş toplantısında bu kocası olacak Kemal ile tanıştı. Bu adamı ilk tanıdığım günden beri sevemedim. Yılışık bir çapkın. Her gördüğüne sulanan, sadece kendisini düşünen, karşısındakilerin değil

menfaatleri, onların, gururlarını, kişiliklerini hiçe sayan enteresan bir adam. Aslında oldukça zeki. Ama bu zeka, kötü duyguları tarafından esir alınmış ve tamamen duyguları ile hareket eden, o kötü duyguların komutasındaki kıvrak zekası ile adeta bir tilki gibi başta Füsün olmak üzere bir çok kişiyi parmağında oynatan, birisi.

O zamanlar Fusun'a bu adamdan koca olamaz diye çok söyledim ama hiçbir işe yaramadı benim laflarım, aşktan gözü kör olmuş Fusun'a.

Annesinin komutasından çıkıp Kocasının komutasına girdi. Hatta evliliği süresince bu iki komuta arasında erör vererek depresyonlara da girip girip çıktı. Nişanlılıkları da dahil ben bu adamı hep başka başka kadınlarla gördüm. Hatta hatta bana bile asıldı. Ama Fusun tüm bunlara hep gözlerini kapadı nedendir bilinmez.

Aslında kendini keşfedip kendisi ile başbaşa kalmaktan korktu. Üniversiteyi bitirmesine rağmen bir gün olsun çalışmadı. Ben zamanın da ona çok işler buldum. Hepsine bir mazeret uydurdu. Evden yapabileceği doğrudan satış sistemleri ile tanıştırmak istedim. Onları da zor buldu. Kocasını nasıl olsa her şeyini ödüyor ve onu Ataköy'de lüks bir evde yaşatıyordu. Hele çocuğu da olduktan sonra arkadaş kavramını bile unuttu. Hayatta onun için her şey çocuğu ve kocası olmuştu. Tüm dünyaya ve en önemlisi kendisine kendisini kapamıştı.

Tüm bunlara karşın bence, ne yeterli bir anne ne de tatmin edici bir eş olabilmışti. Çünkü ben olabilmeyi başaramayan birisi zaten biz olamıyor ki. O birlikteliği yaşayabilecek bir birey olabilmekten çok uzak kalmışti Füsün.

Acele ile ayakta bir şeyler atıştırıp doğruca Füsün'a gittim. Çok geç kalmakta istemiyordum. Kocasını gelmeden dönmek niyetindeydim.

Bir yandan Füsün'un yaptığı Türk kahvesini içerken bir yandan da, onu bu uykudan uyandırıp kendine getirmek istiyordum ama çok zor görünüyordu. Milyonlarca yanlış değer yargılarının oluşturduğu beyin programının yarattığı paradigması ile kendini asla özgür kalamayacak şekilde ta derinlerine hapsedmiş, ve gardiyanı da gene kendisi olmuştu. Ama konuşmaya başladığımızdan beri, annesi, kocası, oğlu, arkadaşları, diğer kadınları herkesi suçluyordu.

Ne desem, ne yol göstersem, ne tavsiyede bulunsam, olumsuz bir yüz ifadesi ile neden onların olamayacağını bana ispat etmeye çalışırken bir yandan da onlarca mazeret uyduruyordu. Tabi onun açısından bakarsan bunların hiç biri uydurulmuş mazeretler değil, Füsün'un kara talihi, kör şansını idi.

Bir ara beni çıldırtan o cümleyi sarf etti.

“Ay Gül senin yerinde olmak senin gibi yaşamak için neler vermezdim.”

“Hiçbir şey vermezdim Füsün hiçbir şey. Kızdırma Allah aşkına beni. Her şeyin bir bedeli var bu dünya da. Oturduğun yerden “Ben şunlardan alayım”

demekle olmuyor hanımefendi. Ben senin o imkansız, asla dediğin her şeyi yapabilmeyi, doğru kararları verebilmeyi icap ettiği zaman bazı şeylerden bilhassa rahatımdan vazgeçebilmeyi bildim. Gece gündüz çalıştığım, pazar günleri ek bir işte koşturduğum, oturup her gün saatlerce kitap okuduğum, tatmin olmadığım evliliği bitirmeye karar verdiğim, oldukça zor verilen bu kararı uyguladığım, bu kararın olumsuzlukları ile baş ettiğim zamanlar sen ne yaptın Füsun!.....Hiçbir şey..... Sadece yan gelip yattın ve sadece şikayet ettin.

Bak ben sana bir hikaye anlatayım:

Bir zamanlar Golf turnuvalarının en çok kazanan şampiyonu Gary Player her kes tarafından gıpta ile izlenen bir sporcuydu. Bu sporla ilgilenen her kes onu gördüğünde yanına koşarak gelir bir yandan imza alırken bir yandan da ağızları açık bir şekilde;

“Golf topunu sizin gibi vurabilmek için hayatımı verirdim” derlermiş.

Bir gün hasta hasta çıkmış olduğu ve saatlerce çalıştığı antremandan sonra, gene bir hayranı ile karşılaşmış. Koşarak yanına gelen adam, ondan imza istemiş ve binlerce kişi gibi o da:

“Biliyormusunuz? Golf topuna sizin gibi vurabilmek için hayatımı verirdim.”

O sırada zaten ateşler içerisinde yanan Gary Player, her zamanki kibarlığını unutarak sinirli bir şekilde adama sert bir cevap vermiş.

“Hayır. Vermezdin. Golf topuna benim gibi vurabilmek kolay olsaydı ancak o zaman belki bir şeyler verirdin.

Golf topuna benim gibi vurabilmek için neler yapman gerektiğini biliyormusun? Her gün sabah beşte kalkman, sahaya çıkman ve bin vuruş yapman gerekir. Ellerin kanamaya başlar, kulüp binasına geri dönersin. Ellerine pansuman yapıp bantlarsın ve tekrar sahaya çıkıp bin vuruş daha yaparsın. Ve bunu aylarca yıllarca her gün yaparsın. İşte ancak o zaman sende benim gibi vurabilirsin.

Hayatta bir şey başarmış olan insanlar, devam etmek ne kadar zor olursa olsun asla vazgeçmeyen insanlardır.

Fusun, şaşkın şaşkın yüzüme bakıyordu. Her zaman güzel şeyler duymaya alışık olduğu benden bu kadar acı ve bence ağır laflar duyması sanırım onu şok etmişti. Ama eğer bu uykudan uyanması gerekiyorsa bazı şoklar yaşaması da lazımdı. Sonunda kendine gelir veya gelmez o kendi sorunu ama ben açıkçası onu sevdiğim için böyle açıkça fikirlerimi söylemeyi doğru buldum. Hazır konuşmaya başlamışken de devam ettim.

“Bak Fusun, sen kendini yaşamdan silip attığının farkında mısın kızım. Sanki kocanın ve oğlunun uydusu gibisin onları sevmek ve onlarla yaşamak başka onların uydusu olmak başka. Sen onlara bağlı değil bağımlısın adeta. Sanki onlar için yaşıyorsun. Füsun diye birisi yok sanki dünyada. Arkadaşın dostun bile kalmadı.”

“Olur mu? Benimde görüştüğüm kişiler var.”

“Kimden bahsediyorsun. Şu gün yapıp evde veya kulüpte toplandığın ve aynı senin havana girmiş bir çok uydu kadından mı. Hani şu en namuslu ve genelde hasta olanlar. Hayatta herkese ispat etmek istedikleri tek şey. Aslında ne kadar namuslu, ne kadar fedakar, ne kadar haksızlığa uğrayan ve ne kadar hasta oldukları. Bu konuda bir birleriyle yarışıp duruyorlar. Kendi hayatları ile ilgili hiçbir hedefleri olmadığı için genelde hepsi çocuklarıyla ilgili bir hedef belirleyip çocuklarını da bir çok konuda yarış atı gibi oradan oraya iteleyip kakalayan ve tüm tatminlerini onlar üzerinde yaşayan kadınlardan mı bahsediyorsun arkadaş diye. Peki neden onlara şu anki duygularını anlatmıyorsun. Korkuyorsun değil mi. Arkandan konuşacakları ve seni küçük görecekları için. Yaparlarda... Çünkü çoğu kendisini iyi hissetmesi için başka birisinin başına gelen acılarla tatmin oluyor. Bak ona da aynı şeyler oluyor hatta benden daha kötü bir şey yaşıyor diye haline şükrediyor. Arkadaşı için belki üzülüyor bile. Sence gerçek dostluk bu mu Füsün? Dikkat et bu insanlar aslında hep insanların acınacak duruma düştüklerinde, Allah korusun bir ölüm veya bir hastalık gibi, o kişilerle daha çok ilgilenir ve onlara karşı merhamet duyar ve yanlarında olurlar. Bu çok güzel bir şey hepimizin yapması gereken ki ben de yaparım. Aramızda ki tek fark onlar adına çok üzgün olduğum için ayağım geri geri giderek yaparım. Onları buldukları o durumdan bir an önce çıkarabilecek bir şey yapabileceksem yaparım. Oysa bu bahsettiğim tip kişiler, insanlar acizken kendilerine daha yakın hissettikleri için kendilerini onların yanında iyi hissederler. Bir de herkese iyi görünmek istedikleri için orada bulunarak iyi olduklarına dair şahit toplarlar. Ama dikkat et insanların başarılarında, başlarına çok iyi bir şey geldiğinde kendilerini geri çeker, hatta bazı bazı onlar için bok atarlar. Neden?... Çünkü bu durum kendi acizliklerini hatırlatır. Bu acizlikten kurtulmak için bir şeyler yapmak da zor gelir ve rahat kutularından dışarı çıkmamak için binlerce mazeret uydurarak, içeride kalır ve başarılı insanlar için ya şanslı ya da kötü olduklarını söyler dururlar. Aslında iyi düşün kendine itiraf et ki şu an sen de öylesin ve tüm bunları paylaşacağın bir dostun değil, kendin bile kalmamış. Neredesin Füsün? Kendine gel.”

“.....”

“Kocanın seni aldattığından mı şüpheleniyorsun?”

“Yooo yani..... etrafında çok fazla fingirdek kadın var. Adamı rahat bırakmıyorlar ki.”

“Füsün etrafta o tip kadın ve erkek kaynıyor. Maalesef insanların ar damarı patladı derler ya öyle oldu. İnsanların çoğu erdemleri unutmuş, insanlık dışı bir hayatın içinde kaybolmuş evet bu bir gerçek ama bunlar da ne senin ne kocanın için mazeret değil. Fırsat bulamayan hırsız kendini namuslu hissedermiş derler. Bu tip fırsatı buldukları zaman kendi erdemlerini untabiliyorlarsa bu onların aslında hırsız olduğunu gösterir. Bu etraftakilerin değil kocanın sorunu. Kimse ona bir şey yapmıyor ve bakmıyor diye seni aldatmıyorsa, aldatmış olması ile arasında bir fark yok bence. Ama kocanın sorunundan önce sana

gelelim. Çok çok özür dilerim ama ben erkek olsam ve senin kocan olsam ya senden boşanır ya da aldatırdım.

“Beni aldatırmıydın?”

“Evet. Çünkü senin gibi bir kadın beni hiçbir konuda tatmin etmezdi?”

“Sen nereden biliyorsun ki benim kocamla olan ilişkimi?”

“Tahmin ediyorum. Her şeyden önce şunu bil ki bunları söylemek asla benim haddim değil ve de senden özür diliyorum ve bil ki bir daha asla ve asla da bu konuyu benden duymayacaksın. Ve şunu da bil ki bunları söylerken sanki kendime söylüyor gibi hissediyorum. Zira seni gerçekten seviyorum Füsün. Ve en azından o genç kızlığımızda yaşamı paylaştığımız anlar adına, eski bir dostum olan sana bu tarz bir konuşma yapmaya cüret ediyorum. İçten,hiçbir art niyet taşımayan bir sevgi ile sana seslendiğim içinde kendime bu densizlik için müsaade ediyorum. Ama sen istemez isen bu son olacaktır.”

“Estağfurlah”

“Füsün ne kişiliğin görünüyor uzaktan ne dişiliğin”

“Ama benim iyi bir ev kadını olmamdan ve de temizliğimden titizliğimden, ve de çocuğuna düşkün bir anne olmamdan çok memnun Kemal. Hatta bu konuda beni herkese metheder.”

“Başka methedeceği bir şey de yok zaten. Üstelik bu huyların onun işine geliyor. Sessiz sedasız evde oturmuş, parada almadan tüm işleri yapan istediği zaman bağırp çağıracağı,istediği zaman sevip okşayacağı birisi. Tüm duygularını dışarıda tatmin ettikten sonra, gelip dinleneceği dingin bir şekilde kendisini seven güvenilir bir liman. Sevgi karşılıksızdır ama ilişki karşılıklıdır. Peki sen tatmin oluyor musun bu ilişkiden?”

“Hayır”

“Bence senin tatmin olmadığını gibi o da olmuyor ama farkında değil olması gereken bu sanıyor. Böyle bir ev ve de dışarıda renkli bir hayat. Onun için farkındaysan o da çok mutlu bir insan değil. Neşeli görünüyor ama ikide bir depresyona girmesinden de belli ki hayatında dengeyi bulamamış. Dışarıda ya rasgele günü birlik seks ilişkilerine girecek, ya kısa süreli bir anlam içermeyen ilişkiler yaşayıp tatmin olmayacak, ya da hayatında aradığı tip bir kadın bulup her şeyi onunla yaşamak isteyecek ama yaşayamayacak çünkü siz varsınız,vicdan azabı çekecek, belki içinde bir yerde özgürlüğüne engel seni ve çocuğunu gördüğü için size karşı sebepli sebepsiz sinir olacak. Bu saatten sonra sen ne yapsan yaranamayacaksın vs. vs. böylece anlamsız ve saygısız bir beraberlik sürüp gidecek.”

“Peki ne yapmamı öneriyorsun” diye bağıırken bir yandan da ağlamaya başladı.

“İlk önce kendine bir çeki düzen ver bakalım. Bu sadece ilişkin için değil,senin hayatın için lazım. Sen olmadan olmayacak tek şey senin hayatın unutma. Yoksa sen olmadan,kocan da olur,çocuğunda olur, yaşam da, dünya da,evren de, ama sen olmazsan senin hayatın da olmaz demek ki sen ilk önce kendin için lazımsın güzel kadın anlıyor musun beni.. Bak lütfen gözlerime...”

Başını kaldırıp gözlerime baktığın da yaşlar içerisindeki o yemyeşil gözleri o kadar güzel görünüyordu ki.

“Aslında ne kadar güzel bir kadın olduğunun farkında mısın sen? Eski günleri hatırla. Okulda çocukların çoğu sana aşıkta. Şimdi saldın kendini. Allah’ın sana bu kadar güzel olarak emanet ettiği bedenini bu hale getirmek günah değil mi sence. Allah’ın bize bahşettiği her şeyi en güzel hale getirmemiz ve muhafaza etmemiz gerekiyor. Bize neler vermiş güzeller güzeli bir ruh, beden, duygular, akıl, o zaman bunları elimizden geldiği kadar geliştirmemiz ve en güzel hali ile muhafaza etmemiz gerekiyor. Ve bu dünyada yapabileceğimiz ne ise en iyi şekilde de onu yapmamız ve etrafa güzellikler, pozitif enerjiler yaymamız lazım değil mi. Bu konular çok derin arzu edersen bir gün teferruatlı konuşuruz ama şimdi hiç sırası değil.

Sen ne yapıyorsun. Verilen her şeyi en atıl hale getirmiş hiçbir şey yapmadan şikayet edip duruyor ve evrene devamlı negatif enerji yayınlıyorsun.”

“Evde iş yapıp duruyorum. Boş bir saniyem mi var sanıyorsun.”

“Aman Füsün biz de yapıyoruz herhalde ev de bir şeyler değil mi? Ama aradaki fark sen bu işleri abartıp, adeta üretiyorsun. Bazı şeyleri elemine et, bazı şeyleri delege et, diğer kalanları da biraz daha az zaman da yapabilecek stratejiler geliştir.”

“Önce bir kendine gel lütfen. Lütfen Füsün benim güzel arkadaşım. Eğer istersen ara sıra seninle buluşur bu konuda birbirimize yardımcı oluruz ha ne dersin?”

“Tamam.”

“Neyse gel seni öpeyim. Kusura bakma haddimi aşan konuşmalarım için. Sadece tüm sözlerimde çok samimi olduğumu ve seni sevdiğim için söylediğimi bil yeterli. Al doktorun numarasını da yazmıştım senin için.”

Telefonu yazdığım kağıdı aramak için çantamı açtığımda, işte iken bana gelen bir mail çok hoşuma gitmiş çıktı almıştım. Önce elime o kağıt geldi.

“A bak sana bir şey okuyabilir miyim. Sabah isteyken almıştım bu yazıyı dinle aşkım.”

“Okyanusun ortasında bir yerde Thomas Cook, bir araştırma gezisi sırasında Atlas Okyanus’unun ıssız bir yerinde milyonlarca kuşun havada çığlıklar atarak, daireler çizerek, uçtuğunu görür. Kulakları sağır edecek kadar yüksek sesle çığlıklar atan kuşlar yorulunca, okyanusun dev dalgaları arasına kendilerini atarak intihar etmektedirler.

Bu olayı yıllarca bir çok balıkçı görür bir çok bilim adamı araştırır.

Kuş bilimcileri yaptıkları araştırmalarda, göçmen kuşların, farklı yönlerden gelerek, okyanusta bu noktada birleştiklerini keşfeder. Ancak intihar etmelerinin sebebini çözemezler.

Yıllar süren araştırmalar sonucu, bu trajik olayın yaşandığı yerde bir zamanlar, bir ada olduğu,kuşların göç yolu üzerinde bulunan bu adanın bir büyük deprem sonucunda okyanusa gömüldüğünü anlarlar.İnsanların yokluğunu bile fark etmedikleri ada,kuşlar için,göç yollarının vazgeçilmez bir durağıdır.

Kuşlar binlerce yıllık alışkanlıkları ile adanın yerini bilmektedirler. Uzun ve yıpratıcı bir yolculuktan sonra aradıkları adayı bulamayan kuşlar,yorgunluktan bitkin bedenlerini çığlık çığığa okyanusun sularına gömmektedirler.

Peki ya siz?... Sizin hiçbir adanız oldu mu?

Hayatın uzun göç yollarında,size bir yudum taze soluk verecek,yolunuza dinç olarak devam etmenizi sağlayacak bir adanız var mı?

Bir gün yerinde bulamazsanız,ille de ulaşmak ve sığınmak için başınızın döndüğü,dengeyi yitirinceye kadar çırpınıp kanat çırttığınız,bir ada oluşturabildiniz mi kendinize?

Sınırsızca her şeyi paylaşabileceğiniz bir dost,yola birlikte çıkacak kadar güven duyduğunuz bir arkadaş,size daima huzur ve mutluluk verecek bir eş,ulaşmak için yıllarca uğraş verdiğiniz bir amaç edinebildiniz mi?

Bakın çevrenize..... Size gelen,sizin gittiğiniz,sizi bulan,sizin bulduğunuz kaç adanız var. Zor hayat yolculuğumuzda durup nefeslendiğimiz.”

“Ya güzelim. Birbirimize,güzel dostlara ihtiyacımız var, bu yaşam denilen yolculuğumuzda,yorulduğumuz zaman durup nefeslenecek

Benim böyle dostlarım var. İşin içinden çıkamadığım,kendimi aşamadığım günlerde gidip,bir soluk alacak.

Birbirimize koşarız öyle günlerde. Sen ki benim ne kadar eski bir arkadaşımın, kimseyle yaşamadığım ne anılar var seninle arkadaşlığımızın tarihine gömülmüş kalmış.

Fusun, ben bir ada olmaya hazırım sana eğer bir gün nefes almak, soluklanmak için ihtiyaç hissedersen,bir telefonun yeter tamam mı?”

Beni geçirirken boynuma sarıldı. Henüz kurumamış nemli gözleri hafif hafif gülmeye başlamıştı.

“Teşekkür ederim Gül. Sağol.”

“Sende sağol canım. Görüşürüz. Haydi Allah rahatlık versin. Gir güzelce uyu şimdi. Her şey çok güzel olacak. Şu son aldığın nefes ile eski hayatın bitti. Bu yeni nefesin bundan sonraki hayatının ilk nefesi. Bu hayatında her şey çok güzel olacak. Tabi sen istersen.

Eve dönerken,gözümün önünde hep,Fusun’un yaştan ıslanmış yemyeşil gözleri ve sanki yardım isteyen bakışları vardı. “Acaba çok mu ileri gittim. Haddimi fazlaca mı aştım” diye üzülen düşünüyor ama bir yandan da Fusun’un böyle göz göre göre eriyip gitmesine, dünyadaki bir

çok kişi gibi kendisini unutarak, gaflet ve delalet içerisinde, sanal bir dünyada Don Quixote gibi yel değirmenleri ile dev diye savaşmasına, seyirci kalmak, en azından eski arkadaşlığımız adına içime asla sinmiyordu. “Ne yapayım eğer değişmek istemiyor ve de benim söylediklerime de sinirleniyor ve de kızılıyorsa, varsın beni de düşmanları hanesine yazsın. Ama eğer gerçekten mutlu olmak ,yaşamak istiyorsa belki yardıma ihtiyacı vardır. O zaman belki konuşmalarım işe yarar ve beni dostu hanesine yazar” diye düşünerek eve vardım.

Eve geldiğimde, kendimi hiç iyi hissetmiyordum. Fusun’un tüm negatif enerjisini emmişim sanki. Üstümde bir ağırlık, başımda ağrı, içimde de sıkıntı vardı. Sanki tüm onun yaşadıklarını bir gün içerisinde ben yaşamışım gibi üstüme almışım o kötü enerjiyi. “Umarım, onun kötü enerjisi hafiflemiş ve benim pozitif enerjimden biraz almıştır.” Diye düşünerek, kapıyı açtım.

Sonradan öğrendiğime göre, gerçekten ben gittikten sonra, Füsün kendisini çok daha iyi hissetmeye başlamış. “ Ne ve neden olduğunu anlayamadığım bir yaşam sevinci ve neşeli bir umut kaplamıştı içimi, senden sonra yatağa girerken” demişti bana.

Bu şekilde yatağa girmek ve uyumak istemedim. Hemen duşa girerek, güzelce bir duş aldım. Sular vücudumdan aşağıya doğru süzülükçe sanki tüm kötü enerjiyi yıkayarak temizliyordu. Bu arada bildiğim birkaç duayı da bir yandan mırıldanarak, Allah’a şükrediyordum, verdiği her şey için bana. Banyodan çıkınca hemen kurularak, geceliğimi giydim ve de salondaki mumlarımı, tütsülerimi yakarak, hafif bir meditasyon müziğini de açarak, salonun ortasına bağdaş kurup oturdum.

Acizane bedenimin üzerindeki, o pırıl pırıl, o sevgi dolu, o güçlü ,o yaratıcı ruhuma yöneldim tüm dikkatimle. Bir yandan derin derin nefes alıp verirken bir yandan, ruhuma, o içimdeki bene odaklanıyordum. Vücuduma yukarıdan bakarcasına, ruhuma odaklandım. Gözlerim yarı açık vaziyette, şekiller çıkararak yanan mumda sabitlenmişti.

Önce bedenimi aşağıda bıraktığımı düşünerek, odanın tavanına doğru yükseldim, hafiflemiştim. Derken kendimi bir düşünce hücresinin içine sokarak, düşünce hızıyla yükselmeye başladım. Dünyaya tepeden bakıyordum. Balta girmemiş sık ormanları, dev dalgalarla coşan büyük okyanusları, yemyeşil ovaları, kalabalık şehirleri aşarak yükseldim, yükseldim, yükseldim.

Dünya, tüm karmaşası, tüm sorunları ile altımda dönüp duruyordu. Minicik mavi güzel dünya. İnsanlar koşuşturuyor, arabalar hız yapıyor, uçaklar oradan oraya insan taşıyor. İnsanlar kavga ediyor, devletler savaşıyor, her kes birbirinin elinden kendine ait olmadığını anlamadığı bir şeyleri çekiştirip duruyordu. Bazı yerler de de insanlar birbirlerini seviyor, sevgi ile kucaklaşıyor, elindekini diğerlerine

uzatıyordu. O sevgi dolu insanların yaydığı güzel enerjiyi hissettim. Ama maalesef yeterli değildi. Kötü enerji kesif bir sis halinde sarmıştı güzel küçük mavi gezegenimizi.

Biraz daha yükseldim,sevgi dünyasına doğru. Altın sarısı bir ışık selinden oluşmuş büyük bir sevgi denizinin içerisine girdim. O kadar sessizdi ki. Sessizliğin sesini, sessizliğin müziğini dinledim, huzur dolu bir hareketsizlik vardı. Sevginin tüm titreşimleri yoğun olarak hissediliyordu bu sevgi denizinin her damlasında. Daldım ta içerisine, her yerimi sevginin altın sarısı ışığı sardı. Büyük bir sevgiyle büyük bir güçle kucaklıyordu beni. En derinliklerine doğru yüzdüm sevgi denizinde, kendimi çok mutlu,çok neşeli ve çok huzurlu hissediyordum. Sanki evimdeydim. Kendi diyarımda,sevgi dünyasındaydım.

Bu güzelliği doya doya yaşadıktan sonra. Geri dönüşe başladım. Önce gene güzel gezegenimiz göründü gözüme, tüm kargaşası ve tüm güzelliği ile. Uzaktan pırıl pırıl parlayan ve birbirinden farklı olmayan o güzel sevgi dolu ruhlar göründü birer ışık gibi. Dünyaya yaklaştıkça, güzel ruhlarımızın, üzerindeki Allah'ın bize bahşettiği güzel bedenlerimizi seçmeye başladım. Hepimiz bir yerler de bir şeylere yetişmeye çalışıyor. Bu dünyayı deneyimlemeye gelmiş olduğumuzu ve kim olduğumuzu unutmuş gibi görünüyorduk.

Gözlerimi iyice açıp dikkatimi etrafa verdiğimde, uzun bir yolculuk, güzel bir seyahat gibi gelen bu gezimin sadece 7 dakikamı aldığını gördüm. Ama kendimi çok iyi hissediyordum. Sevgi doluydum. İçimde güzel bir şeyler kıpırdıyordu. Yavrumu, Kaya'yı,tüm sevdiklerimi, düşünürken hepsine sevgi ve güç gönderdim. Onların yanaklarına birer öpücük kondurdum. Hissetmişlermiydi acaba?

Aynı anda, babasının evinde uykuya dalmış olan Zeynep, hafif irkilerek elini yanağına götürdü ve bir yandan gülümseyerek, gerinip sağ tarafına doğru dönerek, sevgi dolu bir yüz ifadesi ile uyumaya başladı.

Kaya ise kendi evinde henüz uyumamış ve gazete okumak ile meşgulken, nereden aklına geldiğini anlamaksızın Gül'ü düşünmeye başladı. Sanki içi sevgi ile hop etmişti. Hafif gülümseyerek gene gazetesini okumaya daldı, tebessüm ederek başını iki yana sallıyordu. Seviyordu bu kadını.

Oldukça yoğun bir hafta geçirdim. Toplantılar,hazırlanan raporlar, müşteri ziyaretleri, bütçe kontrolü derken bir hafta göz açıp kapayıncaya kadar geçmişti. Zaman gittikçe hızlanıyordu sanki. Aslında bu hızlanan zamanla birlikte bizimde hızlanmamız, bir an önce ne deneyimleyip ne yaşayacaksak, yaşayıp, kendimizi bulmamız gerekiyordu. Sanki zaman azalmıştı.

Haftanın son iş günü Cuma akşamüstü Füsun telefon etti. Cumartesi Pazar günleri yalnız olacağını Kemal'in gene iş gezisi olduğunu söylüyordu. "Acaba beraber bir şeyler yapabiliyoruz?" diye sordu.

"Tabi ki yapabiliriz Füsun'cuğum. Ama Cumartesi Zeynep ile programlarımız var. Bu hafta ona pek zaman ayıramadım. Fakat Pazar kahvaltısından sonra yani saat oniki veya birden sonra 3,4 saat beraber vakit geçirirsek bende çok sevinirim."

"Sabah kahvaltısına gel istersen?"

"Pazar kahvaltısını, Zeynep ve Kaya ile yapmak üzere randevüleşmiştik. Ben kahvaltıdan sonra boşum. Ne yapmak istersin?"

"2. kısımdaki parkta kahve içip sohbet edelim istersen?"

"Okey..... O zaman saat bir buçuk diyelim de, ne olur ne olmaz seni bekletmeyeyim."

Cumartesi sabahı Zeynep ile boğazda deniz kenarında oldukça romantik bir mekanda baş başa anne kız kahvaltısı ettik. Tüm bir hafta olanlardan,yaşadıklarımızdan,duygularımızdan,arkadaşlarımızdan,insanlardan konuştuk. Kah düşündük,birbirimizi düşündürdük,kah güldük eğlendik. Öğleye doğru, Nişantaşı'na gittik mağazaları dolaştık, Zeynep'e güzel bir etek aldık. Akşamüstü, bir alışveriş merkezinde sinemaya gittik ve de güzel bir macera filmi seyrettik. Film çıkışı gene aynı alışveriş merkezinde güzel bir cafede bir şeyler yiyip sonra, evimize döndük. Evde de bir müddet müzik dinleyerek sohbet ettikten sonra ikimizde birer kitap alıp yataklarımıza girdik.

Sabah erkenden kalkıp çayı demleyip,oldukça güzel bir kahvaltısı sofrası hazırladım. Çünkü Pazar haricinde sabahları kahvaltısı etmek hiç nasip olmadığı için, Pazar günü bu kahvaltısı olayına bayılıyorum. Onun içinde oldukça abartarak diğer 6 günün acısını çıkarırcasına yiyorum. Kahvaltısı masasını hazırlarken Zeynep uyandı,masa hazır olduktan sonra da bir on dakika içerisinde Kaya geldi. Birlikte saat on ikiye kadar kahvaltısı masasında vakit geçirdik. Saat bire kadar evi derleyip topladım. Ve de tam saat bir buçukta 2. kısımdaki parktaydım. Ben gittikten 5,10 dakika sonra da Füsun geldi.

"Hoş geldin canım."

"Ay beklettin mi? Kusura bakma."

“Hayır ben de yeni geldim.” Derken , bir yandan da “Ben tam bir buçukta yani kararlaştırdığımız saatte geldim” diye içimden kendimi beğeniyordum.

“E ee evet güzel arkadaşım. Anlat bakalım ne var, ne yok.”

“Vallahi ne olsun Gül? Kendimi çok yalnız hissediyorum. Kemal benden çok uzak, o kendi hayatını yaşıyor, çok sinirli ve beni çok küçümsüyor. Hayatında başka kadınlar olduğunu da biliyorum. Yani bir çok erkek gibi işte. Hani erkektir yapacak ama bari bana hissettirmese.”

“Of of aman... Yahu bu ne kadar acı bir varsayım. Nerden vardın bu yargıya.”

“Ne konuda?”

“Erkekler.”

“Ne yani öyle değiller mi?”

“Değiller tabii. En azından öyle yaratılmamışlar. Evet bu dediğin şekilde düşünen ve hatta yaşayan bir çok erkek var ama onları o hale getiren de biz kadınlar değilmiyiz?”

“Nasıl yani? Hangi kadın ister böyle bir kocası olmasını?”

“İstemek başka sahip olmak için ödenen bedeller başka bunu geçenler de başka bir konu için konuşmuştuk seninle sanırım.”

“Ya şu Rüya Ünsal’a baksana. Kadın o kadar güzel, o kadar ünlü, gene kocası aldatıyor.”

“E ee?”

“Yani ne kadar güzel olursan ol. Erkek aldatıyor. Bu onların yapısında var. Ben de bunu kabul ediyorum da. Eşini seven bir erkek bunu hissettirmez.”

“Allah allah, madem kabul ediyorsun, hissetsen ne olur yani. Onu anlamış değilim. Madem bu kadar olağan ve doğal bir şey bu açık açık yapılmalı. Seni rahatsız etmemeli.”

“ Olur mu ele güne karşı gururum kırılıyor.”

“Ha seni üzen Kemal’in hayatında başka birilerinin olması değil. Bu olayı el alemin duyması. Gururunu kıran olay bu. Üstelik madem herkes kabul etmiş erkek denilen varlık böyledir diye. Neden böyle bir şey gurur meselesi oluyor.”

“İyi de sana saygısı varsa bunu hissettirmeden yapar.”

“Neyse bu sevgi ve saygı anlayışı beni pek bir aştı. Bunu daha sonra konuşuruz”

“Üstelik, bana kötü davranıyor. Ev işiyle sabahtan akşama kadar koşturuyorum. İki çocuğum var gibi biri Can biri Kemal. İkisinin de her şeyine koşup duruyorum. Çantalarını hazırlıyorum. Yemeklerini yediriyorum. Nereye gideceklerse ona göre giydiriyorum kuşatıyorum. Ne ye ihtiyaçları olabileceğini düşünüp hazırlıyorum. Gene yaranamıyorum. Bir şeyleri eksik bulup bana bağırıp çağırıyor. Yaptığım hiçbir şeyi beğenmiyor.”

“Aslında o yaptıklarına değil senin varlığına kızıyor aşkım. Diğer her şey bir bahane. Şimdi, sen bir ev hanımı olduğuna göre senin görevinde ev işleri. Onun için bu yaptıklarından yüksünmeyeceksin bu biiir. Ev hanımı olmasan bile bayanların yapmaya daha yatkın oldukları bazı konular vardır. Bu konular da erkeklere yardımcı olmalıyız nasıl ki başka konularda onlardan yardım beklediğimiz gibi. Ama bu değil ki, onun eşi değil de annesi rolünü oyna. Eğer sen anne rolüne soyunursan, açıkta kalan eş,sevgili her ne ise o role yeni bir oyuncu ihtiyacı olacaktır bilesin. Nasıl ki senin eşin sana sevgili değil de baban gibi davranırsa. Sen bir sevgili ihtiyacı hissedersin aynen öyle.

Gelelim erkek aldatır meselesine... Eğer kendilerini duyguların seline, bedenin dürtülerine salıverir gidersen, ilişkiden bir müddet sonra, o heyecan anları geçtiğinde erkek de aldatır kadın da. Onun için ilişkiyi diri tutmaya çalışmalı ve de bu konuda irade de göstermeliyiz. Tabi bu tek taraflı olacak bir iş değil. İki tarafında hem kendisine hem de ilişkisine yatırım yapması gerekiyor. Bir kere hangi konuda olursa olsun, başarının arkasında koşmayacaksın. Sen kendini öyle bir hale koyacaksın ki başarı senin arkandan koşacak. Dolayısıyla hangi konu olursa olsun iş bizde bitiyor. Ya bizim kendimiz ya olaylara karşı tavrımız veya kararlarımız,seçimlerimiz.Bu ilişkilerin derinliği ve anlamına sonra başka bir gün değiniriz,çünkü oldukça uzun ve derin bir konu. Ama şu Rüya Ünsal meselesi aklıma takıldı. Bu kadının tüm kadınlara seslenişini duymuştum ben de televizyonda. “Erkek aldatır. Evliysen görmezliğe geleceksin” diye. Kocasını hababam birileriyle değişik şekillerde yakalanıp duruyor o da bir şey demiyor. Bu kendi kararıdır ve de oldukça akıllı bir kadın doğru karar veriyor da olabilir. Çünkü bir karar verirken, artıları ve eksileri değerlendirmek ve bir durum muhasebesi yapmak zorundasın. Onun için bu konu şu an ki durumu ve ilişkisinin boyutu açısından, ayrılmayı gerektirecek bir konu olmayabilir. Hatta bunu malzeme yaparak dalgasını geçip gündem bile oluşturabilir ama ey benim güzel yurdumun dangalak kadınları siz Rüya Ünsal’ mısınız. Bir kere kadın gerçekten çok güzel ve bunu filmlerinde, sahnede sergileyerek, bir insanın hele hele kadının daha bir ziyadesiyle sahip olduğu beğenilme duygusunu ziyadesiyle tatmin ediyor. Tüm Türkiye onu beğeniyor, ben de dahil ve de zaten kendisi de kendisini Türkiye’nin en güzel kadını ilan ediyor. İş hayatında, spor hayatında, yaptıklarıyla belirli bir başarıya imza atıyor ve bu konularda da kendisini tam manasıyla tatmin ediyor. Kendi kazandığı muazzam bir parası var ve de dolayısıyla ekonomik açıdan istediğini istediği zaman yapabilecek maddi güce sahip ve de anlaşılın o ki aralarındaki ilişki bitmiş ve o konuda bir yatırım yapmıyor. Zira yapsa, öyle bir kadını riske atacaktır bir erkek zor bulunur. Onlar, sosyal hayattaki statülerini koruyarak, birbirleri ile evli olmanın şu an kendileri için daha olumlu olduğuna karar vermiş iki akıllı insan. Ama sen öyle misin benim

bir tanecik saf arkadaşım. Ha şu olabilir. Eğer sen yaşamaya üşeniyor ve hayatının tatlarını başka konular da arıyorsan bunun farkında ve kararında olarak yakınmayı kesmen ve olaylara o gözle bakarak bazı şeyleri gerçekten görmezliğe gelmen gerekir ama bu ilişki karşı tarafa da tatmin vermediği sürece acısını senden çıkaracaktır bilesin.

Fusun'cuğum bunlar çok derin konular bunları daha sonraya bırakalım ve istersen şimdi sadece sana gelelim. Ne dersin?"

"Tamam."

"Şimdi, bir ilişkiyi iyi bir şekilde yaşayabilmek için önce senin sağlam bir kişilik olman gerekiyor. İnsan nedir? Kadın nedir? Erkek nedir? Tüm bunlara gelmeden bir temizlik işlemine ne dersin?"

"Ne temizliği?"

"Ha ha ... Sen temizliği seversin. Evde devamlı temizlik yapıyorsun ki temizlik çok güzel bir şey ama bu temizlik kendi içimizde de olmalı. Bazı duyguları bizde yaratan olayları beynimizden temizlemeden, ferah ve huzurlu gezmemiz söz konusu olamaz aşkım. Bak, sana gene bazı yazılar getirdim. Bekle çıkarayım da sırayla okuyayım. Sonra da bu yazıları sana vereceğim zaten ara sıra oku,düşün ve benimse."

"Oku bakalım. Kendimi yeniden okula başlamış gibi hissediyorum."

"Aşkım hayat bir okul zaten ben her an öyle hissediyorum. Öğrenci olmak da çok hoşuma gidiyor ayrıca. Bana keyif ve heyecan veriyor."

"E hadi oku ne okuyacaksan."

"Tamam kızma aşkım hemen okuyorum. Dur çıkarayım şuraya koymuştum. Ah şu popüleroptimistliğim, koyduğumu koyduğum yerde bulamıyorum ki!"

"Hah işte burada. Okuyorum dinle."

AFFETMEMENİN DAYANILMAZ AĞIRLIĞI

Bir lise öğretmeni günün birinde derste öğrencilerine bir teklifte bulunur.

"Bir hayat deneyimine katılmak ister misiniz?"Diye.

Öğrenciler çok sevdikleri hocalarının bu teklifini tereddütsüz kabul ederler.

" O zaman" der öğretmen, "Bundan sonra ne dersem yapacağınıza da söz verin."

Öğrenciler söz verirler.

"Şimdi, yarınki ödevinize hazır olun. Yarın hepiniz birer plastik torba ve beşer kilo patates getireceksiniz."

Öğrenciler, bu işten pek bir şey anlamamışlardır ama ertesi sabah hepsinin sıralarının üzerinde patatesler ve torbalar hazırdır. Kendisine meraklı gözlerle bakan öğrencilerine şöyle der öğretmen:

“Şimdi, bugüne kadar affetmeyi istemediğiniz her kişi için bir patates alın ve o kişinin adını o patatesin üzerine yazarak torbanın içerisine koyun.”

Bazı öğrenciler üçer beşer tane patates koyarken, bazılarının torbası neredeyse ağzına kadar dolmuştur.

Öğretmen, kendisine “Peki şimdi ne olacak?” der gibi bakan öğrencilerine, ikinci açıklamasını yapar.

“Bir hafta boyunca nereye giderseniz gidin, bu torbaları yanınızda taşıyacaksınız. Yattığınız yatakta,bindiğiniz otobüste,ziyaret ettiğiniz dostlarınızın evinde, okulda ders dinlerken sıranızda..... hep her zaman yanınızda ve elinizde olacaklar. Tamam mı söz verdiniz bana unutmayın.”

Aradan bir hafta geçmiştir. Öğretmenleri sınıfa girer girmez, deneyime katılmış ve de çok sevdikleri ve güvendikleri öğretmenlerine söz verdikleri için patates ile dolu torbaları bir hafta boyunca ellerinden bırakmadan taşıyan öğrenciler, aşırı yorgun ve bezgin bir şekilde öğretmenlerine şikayet etmeye başlarlar.

“Öğretmenim, bu kadar ağır bir torbayı her yere taşımak çok zor.”

“Öğretmenim patatesler kokmaya başladı bu koku beni çok rahatsız ediyor.”

“Öğretmenim hem çok sıkıldık, hem çok yorulduk.”

Öğretmen gülümseyerek öğrencilerine şu dersi verir.

“Görüyorsunuz değil mi ? Geçmişte olanları, kötü hatıraları, affetmediğiniz olayları ruhunuzda değil bir hafta senelerce taşımak aslında fark etmeseniz de sizi ne kadar yoruyor. Ve sıkıntılı bir hale sokuyor.

İnsanları ve olayları affetmeyerek, aslında karşımızdakileri değil kendimizi cezalandırıyoruz. Kendimizi ruhumuzda ağır yükler taşımaya mahkum ediyoruz. Affetmeyi karşımızdakine bir ihsan olarak düşünsek de aslında affetmek en başta kendimize yaptığımız, kendimizi hafifleten bir işlemdir. Şimdi gerçekten affettiğiniz her bir kişinin patatesini atarak bundan sonraki hafta hafiflemeye çalışınız.

“Nasıl?”

“Gerçekten güzel.”

“Şimdi ikinci yazıyı okuyorum hazır ol. Bu senin temizlik ile ilgili bir konu seveceksin. Ama bir farkla ki evimizden daha önemli olan kendimizi temizlemekten söz ediyor.”

“Oku”

“Okuyorum. Ruhun,zihnin ve bedeninle buradamısın?”

“Ne demek o?”

“Sadece bedenin burada, aklın, ruhun, fikrin başka yerlerdeyse diye hepsini buraya çağırdım ki, okuduğumu iyi anlayasın diye.”

“Tamam tamam buradayız işte.”

BU HAFTA SONU TEMİZLİK YAPTIM

Temizlik yaptım bugün.

Hem de tüm benliğimde.

Bütün kaslarımı, sınırlarımı, kemiklerimi hatta kanımı bile temizledim.

En küçük yerlerine, kıvrımlarına girmiş, sinmiş, tüm pislikleri attım.

Kırgınlıklarımı dışarı çıkardım ilk önce.

Görmenizi isterdim.

Nasıl da çok yer kaplıyorlarmış, inanamazsınız.

Bağışlamayı yerleştirdim yerine özenle.

Titizlikle her birinin üstüne ekdim tohumlarını.

Her yere, görebildiğim, göremediğim her yere serptim.

Atarken kırgınlıklarımı bakmadım neydi onlar diye.

Geçmişimden de bir parça kalsın istemiyordum.

Gelecek geçmişten çok daha fazla yaşanası.

Bakmadım, merak da etmedim.

Bağışlamayı ekmeden, tekrar kırılmaktan korkuyordum belki de.

Kıskançlığımı çıkardım.

Meğer ben ne az kıskançmışım. Çok kolay oldu.

Sevindim.

Sanki kaybetmiş bir eşyayı bulmuş gibi oldum.

Çok şükür ki kin ve nefret yoktu yüreğim de

Nasıl temizlerdim hiç bilmiyorum.

Sıra korkularıma gelmişti.

Çıkarmaya bile korktum önce.

Ne de çok alışmışım onlarla yaşamaya.

Bunca acı ve endişeye nasıl alışılır.

İçten içe bir sevgi nasıl duyulur anlayamadım.

Yerini ve toprağını sevmiş mor bir menekşeydiler.

E ne de olsa iyi bakmıştım onlara.

Her gün yeni yeni korkular ekleyip, endişelerimle sulamıştım.

Mutluluklarımı, ümitlerimi ne de çok ihmal ettiğimi anladım o an.

Bu ilgiyi onlara verseydim, her gün onları düşünüp birer umut daha ekseydim.

Almadan verip, beklemeden sevseydim.

Her şeyden önce içimdeki gücün ve sevginin daha fazla farkında olsaydım, böyle bahar temizliklerine ihtiyacım kalmazdı.

Çok zorlandım korkularıyla.

Birbirlerinin içine halkalar misali girmişlerdi.
Kenetlenmişlerdi adeta.
Ama onları da sevgiyle çıkardım.
Bir bebek şefkatiyle,öperek,severek,okşayarak.
Ve onları yaşamaktan,hem de bir zamanlar bir kabus gibi yaşamaktan, pişmanlık duymadan çıkardım.
Kızıydım onlara,bağırıp çağırıydım.
Yine dönüp dolaşıp geleceklerini biliyordum.
Güzel kokular geliyor içimden.
Saçlarım hep parlak gibi dururdu ama meğerse yeterince değillermiş
Ellerim her zamankinden daha yumuşak.
Tenim hiç olmadığı kadar duru.
Bir su gibi sesim.
Temizlik yaptım bugün.
Bahar temizliği.
Neşe ekim,hoşgörü, güven, sevgi ekim.
Almadan vermeyi,sevilmeden de sevmeyi,paylaşmayı ekim.
Sağlık ekim,bol sıhhat.
Korkusuzlukları ekim alabildiğine.
Saatlerce ekim korkusuzluğu.
Çılgınlık ekim,doğallık,sonsuzluk.
Bağışlama ekim.
AŞK ekim her hücreme.
Coşku heyecan,sessizlik ekim.
Tüm güzel fikirler sessizken geliyor bana
Kabullenme ekim. Olduğu gibi kabullenme.

“İşte Füsun’cuğum önce şöyle bir tertemiz olmamız lazım ki, yaşamın tadına, keyfine varabilelim. Üst üste bir çok kirli paslı şeyler giyerek denize girip yüzmeye çalıştığını düşün nasıl zorlanır ve keyif alamaz hatta yüzemez isen, işte aynen öyle, içindeki bunca yükü yaşamaya çalışmak. O zaman yaşam çok,zor,acı ve de keyifsiz oluyor. Oysa çırılçıplak bir şekilde, denizde yüzmenin keyfini düşün. Tabi denizin dalgalı mı yoksa durgun mu olduğu da yüzme şeklini etkileyecektir ama her türlü denizde yüzmenin de bir sili ve ayrı bir keyfi ve öğretisi vardır. Bu da daha sonra ki konularımızdan olsun.

Şimdilik, bu kadar kafa ütüleme yeter sanırım. Umarım seni sıkılmıyorumdur. Ama hayata benim baktığım yerden bakarsan bir çok şeyin daha bir keyifli hale geleceğine inanıyorum. Yaşam boşa geçirilmeyecek kadar değerli ama çok da ciddiye alınmayacak kadar boş. Esas dolu ve anlamlı olan senin nasıl yaşadığın. Yaşamına anlam katacak

tek kişi de sensin. Mühim olan bunu anlamak. Ve el alemle uğraşıp durmamak. Tamam mı canım.”

“Tamam. Ama her şey de istediğın gibi olmuyor.”

“Biiiiir... Hayatından şu ama ları çıkar at. Sana JAY RIFENBARY'nin “MAZERET YOK” kitabını okumanı öneriyorum. Hepimiz her konuda bir çok mazeret bulabiliriz. Bunların çoğuş da zaten gerçektir. Ama bu mazeretlerle istediğımız hiçbir yere varamayız. Herkesin hayatı mazeretlerle doludur. Başarılı insan ile kaybeden insan arasındaki tek fark ise bu mazeretlere takılıp kalmak ile onu aşşıp hedefe doğru koşmaktır. Onun içim aşkıım. Şimdi hayatında yapacağın bu temizlikte mazeretleri de at gitsin. Bir hafta sonra tertemiz bir Füşun ile buluşşup “insan nedir” konusunda tartışmak istiyorum. Eğer hafta içersinde sıkılırsan beni ara. Kendini iyi hissetmediğın zamanlar. Dik dur, gülümse, iyi şeyler düşün. Bedeninin bu tepkisine duygularının da eşlik ettiğini göreceksin.”

“Teşekkürler öğretmenim.”

“Estağfurlah. Sadece kendi hayat görüşümü sevdiğim bir arkadaşım ile paylaşmak istiyorum o müsaade ettiğuş sürece.”

“En azından senin dediğın şeyleri düşünürken ve tavsiye ettiğın kitapları okurken bu hafta nasıl geçti anlamadım. Üstelik kafam bunlarla meşşgulken kimseye de takılamadığım için pek kavga gürültü,sıkıntı da olmadı yani.”

“Çok güzel bu bile bir fayda.”

“Teşekkürler canım. İstersen kalkalım artık ne dersin?”

“Tamam. Kaya ile Zeynep de evde film seyrediyorlardı. Ben de gidip onlara eşlik etsem fena olmayacak zaten.”

Pazartesi gününün başlaması ile gene bir koşuşturmaya daldım. İşlerden başımı kaldıramaz iken en sevindiğım olay ise Ahmet'in oldukça iyi sayılacak bir maaş ile bizim şirkette işe başlaması oldu.

Cevdet ve Selin ile birlikte Lojistik bölümünde işe başladı. Ahmet'e güvenirim. Dürüst ve çalışkan bir çocuk. Yüzümü kara çıkarmayacağından adım gibi emin olduğum kişilerden birisidir.

Hafta içi sık sık Feride ile sohbet ettik. Tabi ki iş güç yanında en önemli konularımız olan Kenan ve Kaya gündemimizin önceliğini oluşturuyordu. Onların duruşşu,gülüşü,bize söyledikleri güzel bir söz veya kalbimizi kıran bir davranış saatlerce konuşmamıza sebebiyet verebiliyordu.. Yaaa..... Şu dişi tarafımız yok mu ne kadar aşkı seviyor ve onunla tüm duygularını tatmin edip duruyor. Duyguların kadınlar üzerinde güç sahibi olması ise, tüm duyguların yumağı olan bu aşkı biz kadınlar için vazgeçilmez bir oyuncak haline getiriyor. Büyük bir tutku ile bağılanıyoruz bu oyuncağa, elimizden birisi alacak diye ödümüz kopuyor ve çocukça bir inat ile odaklanıyoruz.

Perşembe akşamı ise gene Füsün ile onlarda buluştuk çünkü Kemal gene dışarıdaydı ve çok geç gelecekti.

Füsün, üzerinde parlament mavi bir kot pantolon ve siyah spor ama şık bir t-shirt ile kapıyı açtığında uzun zamandır görmediğim bir güzellikte karşımda duruyordu. Sarı röfleli saçlarını tepede doğal bir şekilde toplamış, yüzüne de hafif bir makyaj yapmıştı. O yemyeşil güzel gözleri ise epeydir ilk defa bu kadar parlak ve güzel görünüyordu.

“Hoş geldin canım. Sana seveceğini düşündüğüm bir yemek hazırladım. Acıkmışındır istersen hemen sofraya oturalım ne dersin.”

“Vallahi ilk söyleyeceğim şey çok güzel görünüyorsun. İkincisi teklifini asla geri çeviremeyeceğim gerçekten oldukça açım.”

“Hadi o zaman mutfağa geçelim. Yabancı değilsin diye mutfakta hazırladım sofrayı.”

“Çok daha hoşuma gider. Senin mutfağın çok hoşuma gidiyor.”

Gerçekten, Ataköy’ün güzel deniz manzarasının ayaklar altında olduğu, çok şık ve geniş bir mutfağı var Füsün’un evinin. Tam camın kenarında da oldukça şık ve samimi bir yemek köşesi yapmış. Yemeği de kahveyi de burada yemenin ve içmenin keyfi anlatılamaz.

“Mantarlı et ve yanına senin sevdiğin tarz da bol salata hazırladım. Sen otururken ben içeceklerimizi getireyim. Şaraba ne dersin.”

“Hımmmm harika... Kırmızı varsa kırmızı şarap içerim.”

“Var tabi. Sen otur şimdi hazırlıyorum.”

Yemeklerimizi güle oynaya, sohbet ederek büyük bir keyif ile yedikten sonra, Füsün sofrayı toplarken bende kahvelerimizi yapmaya koyuldum. Orta şekerli, bol köpüklü kahveleri, bordo üzerine altın rengi Türk motifleri olan fincanlara koyarken, her yeri mis gibi kahve kokusu kapladı.

Denize karşı oturduğum yerden, uzaklara doğru bakarken kahvemden büyük bir yudum alıp içtikten sonra masaya henüz oturmakta olan Füsün’a “Ne dersin dersimize başlayalım mı? Keyfin yerinde mi?” diye sordum.

“Evet, bütün bir hafta bu anı bekledim. Hoşuma gidiyor. Sanki gerçekten üzerimdeki bir çok bana sıkıntı veren giysiyi çıkararak, adeta çıplak Füsün’u gözlemliyorum. Ve onu tanımaya çalışıyorum. Gerçekten kendimden çok uzaklaşmışım. Tek korkum, sen gider gitmez kısa bir süre sonra tüm bu giysileri tekrar giyerek aynı kalıplara bürünüyorum. Ne zaman gerçekten tamamen çıplak kalarak, üzerime kendi değer yargılarım ile diktiğim kıyafetleri giyeceğimi, bu bana başkaları tarafından giydirilmiş şeylerden kurtulacağımı bilemiyorum.”

“Belki vakit alacak ama zannettiğin kadar zor değil Füsün’cuğum. Bu tamamen senin tavrın ve tutumun ile ilgili, kendi kendini güdüleyeceksin. Çünkü okuduğun kitaplar, gittiğin seminerler, yaptığın sohbetler seni bir müddet için güdüleyerek olmak istediğin şekle getirir

ama gerçekten o hale gelebilmek için o hale dönüşmen gerekecek ki bu zaman içerisinde ve senin kendi gücünle olacak. Çünkü dışarıdan gelen güdülenme, her zaman senin ile olamaz ve sen bir başına kaldığın zaman olaylar istediğin şekilde gitmeyip, her şey kargaşaya dönüştüğünde ve hatta tüm dünyanın birleşerek üzerine geldiğini hissettiğin durumlarda, hemen eski haline dönerek, hiçbir çaba ve güç gerektirmeyen o eski kutunun içerisine kaçırırsin. Çünkü o kutuyu oluşturan doku zaten zamanında, yalan yanlış da olsa ,oluşmuş ve kendi otokontroluna girmiş, hazır bir yapı. Dolayısıyla seni üzse de cehennemi yaşatsa da bedenini hasta etse de gene hiçbir çaba göstermeyeceğin yaşaması kolay bir bölge bu içinde bulunduğun kutu. Ta ki o kutuyu parçalayıp, içinden tüm gücün ile çıkıncaya kadar vereceğin bu mücadelede, sen devamlı kendini güdüleyecek ve bu arada dışarıdan sana yardım edecek kişilere kitaplara ve bilgilere yakın olacaksın.”

“Haklısın, senin ile sık görüştüğüm ve tavsiye ettiğin kitapları okuduğum sürece olaylara daha olumlu bakabiliyorum ama bu olaylar değişmedikçe ne kadar dayanırım bilemiyorum.”

“Şimdi bu olayları ve genelde kötü olayları yaşamana neden olan Kemal’i bir kenara bırakalım. Önce sen kendini tanı ve gücünü veya güçsüzlüğünü gör. Ondan sonra bu ilişkiyi gözden geçirerek bir karara var. Ama şimdi Kemal’i ve ilişkiyi bir müddet hiç kaile almadan o konuda vitesi boşa alarak günlük olayları pek de takmadan yaşa ta ki kendin tüm gücünle ortaya çıkıncaya kadar. Bizim dersimiz sensin. Sen ilk önce insan olarak nesin? İstersen ona kısaca deyinelim.”

“Deyinelim.”

“Allah’a inanıyor musun?”

“Tövbe tövbe. O nasıl bir soru? Tabiki inanıyorum.”

“Peki sence Allah nedir?”

“Allah Allah’tır işte ne olacak. Bizi ve tüm evreni yaratan, bizi gözleyen ve imtihan eden. Sonuca göre ya cezalandırıp ya mükafatlandıran.”

“Peki Allah nereden bizi gözetliyor?”

“O her şeyi görür”

“Nasıl görüyor?”

“Ay ne bileyim Gül? Ben Allah’mıyım? Tövbe tövbe....”

“Sen hiç Allah’ı aradın, onunla konuşmak için çaba sarf ettin mi?”

“Yahu ben nerede ve nasıl Allah’ı ararım ve nasıl konuşurum? Ben peygamber miyim?”

“Ben de değilim ama çok küçük yaşımdan beri Allah’ı arıyordum.”

“Peki buldun mu bari?”

“Evet.”

“Hadi ya... Neredeymiş?”

“Ona sonra geleceğim. İstersen önce çok kısa olarak anlatayım.”

“Anlat bakalım merak ettim.”

“Çok küçük yaşımdan beri Allah’ı merak ediyordum. Çok derinlere gidersek, bir gün ölecek olduğumuz fikri beni çok üzüyordu. O yaştayken, en çok annem ölecek diye üzülüyordum aslında. “Belki de ölmeyiz” diye her önüme gelene sorup duruyordum ama herkes muhakkak bir gün,er veya geç öleceğimize hem fikir idi. Bu beni çok üzüyordu. O küçük yaşta insan kendisinden çok annesine ihtiyaç hissettiği için de beni en çok korkutan annemin bir gün ölüp beni yalnız bırakmasıydı. Üstelik de annem hep hasta idi. Ve bu doğum, yaşam, ölüm olayları ise hep Allah’a bağlıyordu. Üstelik bir çok günahlar, sevaplar, cennet, cehennem, anlatılan korkunç olaylar. Küçük yaşta herkes beni bilmediğim bir şey ile korkutup duruyordu. İçim sıkılıyordu. Hatta bazen küçücük aklımla düşünüyör, işin içinden çıkamayınca oturup bir köşede sessizce ağlıyordum.

Ne istiyordu Allah bizden. Bizimle alıp veremediği neydi. Bir ara, yaramaz ama bizden çok güçlü ve kaprisli bir çocuğun oyuncakları olduğumuzu düşünmeye başladım. Hatta o sıralar ben de Allah’cılık oynuyor, bir köşeye çekilip zihnimde yarattığım minik insanlara türlü değişik şeyler yaşıyor, iyiliği, kötülüğü, yüceliği, hatta seksi, o zihnimde canlandırdığım insanlar üzerinde yaşıyordum. Hatta seksi ilk tadışım, bu hayali insanların üzerinde olmuş, adeta her şeyi kendi bedenimde yaşamıştım. Sonra baktım böyle olacak gibi değil. Allah’ı bulma yolculuğuna hazırlandım. Belki de Allah anlattıkları gibi değildi.

Allah yeryüzünde hiç ayak izi bırakmıyordu. Ama ben bir ipucu yakalamıştım. Yukarıdaydı. Herkes herhangi bir şey olduğunda “Yukarıda Allah var. Elbet cezasını çekecek” diyordu. E yukarı dedikleri de bizim üst katımızdaki Cavidan Hanım’ların dairesi değildi zahir. Daha da yukarıya çıkmak gerekiyordu. Bende bilhassa yaz geceleri balkona çıkıp uzun uzun yukarıya bakarak o ışıllı parlayan yıldızlara dalıp gidiyor, Allah’ı arıyor ve hatta ona sesleniyordum.

“Ya Allah’ım lütfen bana seslen. Ne istiyorsun? Ben kimim? Niye doğdum? Ne yapmamı istiyorsun? Neden annem ölecek? Neden insanlar ölüyor?”

Orta okul,lise derken büyüdükçe arayışım gökyüzünden aşağılara indi. Tüm din kitapları, astroloji, eski bilgileri içeren yazıtları konu alan kitaplar, romanlar elimden düşmez oldu. Çeşitli din adamları ile görüştüm, Brahmanlar ile oturup meditasyon yaptım,budistlerle yoga yaptım, oruç tuttum, dua ettim, tarikat reisleri ile sohbet ettim, din adamları ile görüştüm, tasavvufu, sufizmi inceledim. Gittiğim her yerde onu hissediyordum. Her yerde huzuru buluyordum. Ve bir an geldi, Allah’ın benimle dolaştığından şüphelendim. Çok yakınımnda hissediyordum... Sanki içimde. Kuranda yazan “Ben size şah damarınızdan daha yakınım” cümlesi geldi aklıma. Daha neler neler.

Mevlana, Yunus Emre, hepsi Allah'ı anlatıyordu, sanki benim hissettiğim gibi. Dünyanın sesini kısıp, içimdeki sessizliğin sesiyle kaldığımda daha da bir yoğun hissediyordum. Kalbimi merkez alarak başlayıp tüm vücuduma dalga dalga yayılan, neşe ve huzuru bir anda sunan, kalbimi çarptırıp, tenimi ürperten, hatta bazen gözlerimden yaşların akmasına sebebiyet veren, müthiş güzel bir sevgi duygusu. Yerle gökle birleştiğim, karşımdaki ağacı ben zannettiğim, tüm evrenle aramda oluşturduğum çizgiyi yok edip tek bir varoluşu hissettiğim anlarda buldum onu. Ve ona güvendim. Dünya üzerinde hiçbir yerde hissedemediğim bu güçlü sevgiye güvendim. Ne oluyorsa muhakkak doğru ve güzel oluyordu. Bu beş duyumla anlayamayacağım bu yüce kozmosun içerisindeki müthiş zeka, her şeyi güzel bir sistem ve evrensel yasalar ile idare ediyordu. Büyük bir tevekkül ile yaşamın bana sunduklarını karşılamaya başladım. Bu arada öğrendim ve anladım ki biz insanlar, bu içimizdeki güç ile çok güçlü kılınmışız, bize verilen özgür seçim yasası ile de kader dediğimiz evrensel yasalar içerisinde kendi hayatımızı yaratarak, dünyadaki deneyimlerimizi yaşıyoruz.

Mana alemi o kadar derin, o kadar sonsuz ki, bu madde dünyasında beş duyumuzla onu anlayabilmek çok güç. Onun için geçmişten gelen tüm bilgiler ve öğretiler ile, bu duygularımızın ve onun etkisindeki zihnimizin üstüne çıkarak bazı şeyleri hissetmemiz, anlamamız ve olmamız gerekiyor. Şimdi, bu konu da, şu an konuşmamız gerekenler arasında değil. Biz gelelim gene insana.

Evrende çok özel bir yeri olan 7 rakamının (Gökkuşağının yedi rengi, haftanın yedi günü, müziği oluşturan yedi nota gibi) insan yapısında da tezahür ettiği eskiler tarafından söylenmekte.

Buna göre insan yedi katlı bir yapıdan oluşmakta. Yedi katlı beden de diyebiliriz buna.

1. Beden Fiziksel plan. Bu bedenimiz gözle görebildiğimiz, el ile dokunabildiğimiz vücudumuz.
2. Enerjetik beden. Yaşam enerjimiz. Tüm bedeni canlı tutan yaşam enerjisi. Kesildiği an eterik beden in öldüğü bir enerji.
3. Astral beden. Buna duygusal beden de diyebiliriz. İnsanoğlunun yaşadığı en aşağılığın dan en yüksek ulvisine kadar tüm duyguları barındıran ve madde dünyasında bizi biz yapan seçimlerimizi etkileyen beden.
4. Arzuların Zihni. Hintlilerin Kama Manas dedikleri. Ve tamamen duyguların yarattığı arzular ile idare edilen bir zihin.

Bu dört beden madde dünyası ile ilgili, kişiliğimizi oluşturan. Ve kontrol etmekle yükümlü olduğumuz bedenlerimiz.

5. Saf zihin. Arzulardan sıyrılmış. İçimizdeki saf gücü yansıtan zihin.
6. Sezgisel beden. Olanı olduğu gibi algılamak. Asıl olan gerçeği saf haliyle görebilmek. Hani gönül gözü dediğimiz.
7. Saf İrade. İnsanın varabileceği son nokta. Bireysel olanın evrensel olan ile birleşmesi.

Bu üç bedenimiz ise birey bedenimizdir. Sema alemine bağlı olan. Bizim dünyadaki vazifemiz, bu kişiliğimizi oluşturan ilk dört bedeni organize edip aşırı uçlardan kurtararak bir denge haline sokmak ki. Hintliler bu duruma da Satva noktası (denge de olduğun nokta) diyorlar. İnsanın yapısı bu duygular sayesinde(Kıskançlık,sahiplenme,öfke, bağlanma, güven duyma,korku,sevgi, gibi) aşırı dinamik bir yaratılıştadır. Statik değildir. Dolayısıyla aşırı aç gözlülük ve aşırı hareketlilikten (Rajas) , İnzivaya çekilmiş (münzevi), aşırı atalet (Tamas) durumu arasında gider gelir insanoğlu. İşte bu denge durumunda kalabilmemiz, duygularımızı kontrol altına alarak, onun yönettiği zihnimizi dengede tutabilmemiz oldukça zordur. İlk vazifemiz bu denge durumunu sağlamak ve onun üzerine çıkarak, içimizdeki üst boyutlara geçerek yaşayabilmektir. İşte sanırım dinler de bunu becerebilmemiz için yol göstermek amacıyla gelmişlerdir.

Birey kısmımızı oluşturan üst 3 beden de kadın erkek hiçbir farkımız yok. Zaten o boyutta birlik söz konusu. Ama madde dünyasında ki kişiliğimizi oluşturan bedenler de kadın erkek farklı. Bazı bedenlerde erkek güçlü iken bazı bedenlerde kadın güçlü. Bu farklarla birbirimizden ayrılmakta ve birbirimizi tamamlamaktayız.

Örneğin fiziksel beden de erkek güçlü kadın zayıf. Erkekler kadınlara göre daha kuvvetli, daha yapılıdır. Kadın daha kuvvetsiz ve daha narindir. Dolayısıyla gerçek erkek kaba kuvvet gerektiren işleri asla bir bayana bırakmamalı, kadını bu konuda korumalı ve gözetmelidir. (Bir erkek ağır bir şey taşımak zorunda kalan bir kadını gördüğü an onu elinden hemen almalı gibi.) Bu konu kadın ve erkeğin çalışma alanlarını belirlerken de geçerli olmalı ve bir kadın kaba kuvvet gerektirecek işlerde çalışmamalıdır. Bu yaratılışına terstir. Hatta sporda bile kadına yakışan spor ile erkeğe yakışan spor farklıdır. Güç gerektiren sporlar, futbol veya boks gibi, nasıl erkekte göze daha hoş geliyorsa, narin sporlar ise daha bir kadında göze hoş gelmektedir.

Enerjetik beden de ise kadın daha güçlü,erkek daha zayıftır. Kadınlar erkeklere göre acıya daha dayanıklı ve daha uzun yaşamaktadırlar. Bunun için de doğum gibi yaratıcılık kadına verilmiştir. Çok eskilerde erkeklerin kadınların önünde eğilerek reverans yapıp onlara gösterdikleri saygı ise bu yaratıcılığın ve yaşam gücüne olan saygıdır.

Gelelim duygusal bedene, maalesef Füsün'cuğum bu konuda kadınlar zayıf erkekler de daha güçlüdür. Ve dolayısıyla biz kadınlar duyguların altında daha bir ezilip acı çekerken, erkekler bu konuda daha iradeli olabilmektedirler. Onun için tüm duyguları yaşatan aşkta kadınlar darmadağan olurken erkekler daha bir ayakta kalabilmektedirler. Duygusal konuda da erkekler “Seni hiç anlamıyorum. Neden böyle yapıyorsun?” diyeceğine. Zaten bizi kadın yapan bu duygusal zayıflığımızı saygı göstermeli ve bizim narin yapımıza göre davranmalılar. Tabi gerçek erkekten bahsediyorum. Bir şeyi olduğu ve hatta sünnet olduğu için kendini erkek sananlardan değil.

Kadına sevgiyle bakabilmeli onun duygularını tatmin etmeye onu kırmamaya çalışmalıdır. Tabi bu arada kadınlarda ben zaten duygusal konuda özür lüyüm diye saldım çayıra mevlam kayıra bir vaziyette yaşarsa onu tatmin etmek için kendini helak edecek bir erkek de bulamayacak bulsa da kaçıracaktır. Kadının da erkeğin de denge noktasında olduğunu varsayarak anlatıyorum bunları.

Veeee gelelim arzuların zihni dediğimiz 4. bedene. Bu konuda ise kadın güçlü erkek zayıftır. Zaten duyguların yarattığı arzuların idaresindeki bu zihin, kadın da daha bir kıvraktır. Onun için kadın her konuda daha stratejik ve daha kurnazdır. Saman altından su yürütür, kafasında kırk tilki barındırır. Arzularını gerçekleştirmek için bin bir planı bir dakika da oluşturabilir. Onun için organizasyon işlerinde bayanlar daha başarılıdır. Aile içinde veya dışında bu konularda kadın erkeği desteklemeli ve yardım etmelidir. Kadınlar çoğu zaman erkeklerinde kendisi gibi olduğunu düşündüğü için onların söyledikleri basit bir şeyi bin bir çeşit düşünerek algılamakta ve ne dediklerini anlamamaktadırlar. Oysa çoğu zaman erkekler ne diyorsa onu demektedirler. (Bunu anlayabilmek için otuzbeş senem geçti)

Bu yapımızı bilerek gerçek kadın ve gerçek erkek olmaya çalışmalıyız. Kadın, kadınsı giyimiyle kuşamıyla, hal ve hareketleriyle ve tüm zayıflıkları ve güçlülükleriyle feminen bir görünümde olmalı, erkek ise gene görünümü, hareketleri, zayıflıkları ve güçlülükleri ile bir erkek olduğunu hissettirmelidir. Eterik bedende kadından daha güçlü olan erkek sekste de kadına göre daha faal ve onu yöneten bir yapıdadır. Aldıkları zevk ve istek aynı olmasına rağmen. Kişiliğimizi oluşturan bu dört bedende birbiriyle uyum halinde olan birbirini çeken ve isteyen, birbiriyle anlaşıp zevk alabilen bir kadın ile bir erkek birbirini eş olarak seçtiği zaman, büyük bir ahenk içinde birleşmeli, birbirini tamamlamalı, sevmeli, saymalı ve bu ilişkiyi bedenleri ölünceye kadar yaşatmak üzere çalışmalı diye düşünüyorum. İşte kendimiz için doğru olan kişiyi bulmadan önce kendimiz doğru bir kişilik oluncaya kadar çaba sarf etmeli ve o denge noktasında kalmaya çalışmalıyız.

Bunlar kısaca ve kabaca insan olan taraflarımız. Demek ki önce insan olmayı sonra dişi olmayı öğreneceğiz. İstedığımız hayatı yaşamak, terslikler karşısında karşımızdaki kişiye rest çekebilmek için de ekonomik özgürlüğümüzü elimizde tutmak gerekiyor. Onun için ya çalışıp para kazanacaksın veya çalışmayıp ev işlerini tamamen üstlenecek isen de kendine ait bir maddi güvence depolayacaksın ki madde dünyasında da güçlü ve ayakta kalabilesin. Zaten bu dünyada güçlü olamaz kişiliğimizi bir dengeye oturtamaz isek maneviyat ile uğraşacak konsantrasyonu da zor sağlıyoruz.

Unutma bir insan çok büyük bir güce sahip ve ilk önce kendimizi yaşamak ve bazı şeyleri gerçekleştirmek için bu dünyaya gelmişiz. Onun için kendine ve bedenine saygı ve sevgi duyacak onu iyi koruyacak ve ona iyi davranacaksın. Sen kendini sevmez ve beğenmez isen kimseyi sevemezsin, sen kendin ile ilişkiye giremez isen kimseyle doğru dürüst bir ilişkiye giremezsin, sen kendin tatmin olmaz isen kimseyi de tatmin edemezsin.

Yaaaa düşünsene bedenlenerek dünyayı deneyimlemeye gelmiş ruhlarınız, keyfini çıkararsana. Tüm bu dünya, insanlar, hayvanlar bitkiler, dağlar, taşlar, ovalar, bu beden, çeşit çeşit zevkler veren çeşit çeşit duygular, aşklar, sevgi ve seks her şey sanki bize hediye. Yaşasana..... Yaşarken tüm bu bedenin üzerine çıkararak gerçeği hissederek yaşayabilirsen, bu dünya inanılmaz güzel ve heyecan dolu olacaktır. Allah tüm seçimlerimiz de bizi özgür bırakmıştır. Ve dolayısıyla yaşarken hayatımızda geldiğimiz nokta kendi seçimlerimizin sonucu olarak geldiğimiz noktadır.

Huzur ve güç kendi içinde değilse, o bilinci yakalayamadıysan, kocandan, anandan, babandan, arkadaşından velhasıl yaşadığın olaylarda huzuru ve gücü bulamayacaksın. Mutlu olmak için birilerinin arzularını gerçekleştirmesini bekliyorsan çok beklersin.

Biiiiir duyguların yarattığı arzular bir gerçektir, inkar edilemez. Onları yaşayacak bizleriz Ama bunları yaşarken gerçek varlık boyutunda yaşayabilirsen ancak zevk alır ve ebedi huzurda kalabilirsin. Yoksa kişiliğinle , madde dünyasındaki bedenin içerisinde hapis bir vaziyette yaşarsan ve o zihniyetle arzularını tatmin etmeye çalışırsan, arzuların evrenin ruhunda gerçekleşmek üzere yol alırken, başka zıt arzular ile çatıştığında arzunun zıttı olan öfke doğmakta ve o zaman onu yaşamaktasın. Eğer o durumda yukarı boyuttan bakamaz isen olaylara, çok üzülür çok sıkıntı çekersin. Ve bu çektiğin sıkıntıların yarattığı stres ise bedenini bozmaya yani hasta etmeye başlar. Ve insanın normal hali olan sağlık durumu bu gibi şartlarda bozulacaktır.”

“Peki Gül, bu mertebeye nasıl gelinecek?”

“Milyonlarca bilgi var şu an. Önce oku, sadece kitapları değil, yaşamı da oku, yaşadıklarını, başkalarının yaşadıklarını, bu

deneyimlerden aldığın dersler, doğada ki sistem, hayvanlar, bitkiler izle hepsini. Ama bunların hepsi seni bilgili yapacaktır bilge değil. Sen gerçekten dönüşüp o seviyeye çıkmadan sadece öğrendiklerini uygulaman da sana sıkıntı verir ve de pek bir işe yaramaz sadece o yolda bir gayrettir. Ama ona dönüşebilmek, onunla irtibata geçerek olmaktadır ki. Bunun yolu da, ya meditasyon ya da islami meditasyon olan namazdır.”

“Yani din?”

“Dinler bu mertebeye ulaşabilmemiz için bir disiplin yoludur. Ama ben o konuda bir şeyler söyleyerek insanları yönlendirecek kadar bilgiye sahip değilim. Onun için dini konulara girmeyelim.”

“Peki ben ne yapacağım şimdi?”

“Önce dünyayı deneyimlemek için yeryüzüne bedenlenerek inmiş olan yüce bir ruh olduğunu anla. Yaşadığın her şeyin ise senin seçimlerinin sonucu olduğunu bil. Bunun dışında başına gelen bazı olaylarında şu an bu beş duyumuzla anlayamasak bile yaradılışın sisteminden geldiğini bil ve ona güven. Sükunetini koru. Kimseyi yargılama, en başta kendin olmak üzere. Ve yaşamın şu sırrını unutma. Bu yaşam enerjini korumanı sağlayacaktır.

ALLAHIM BANA
DEĞİŞTİREBİLECEĞİM ŞEYLER İÇİN CESARET
DEĞİŞTİREMEYECEĞİM ŞEYLER İÇİN SABIR
İKİSİNİ BİRBİRİNDEN AYIRT EDEBİLMEK İÇİN AKIL
İHSAN ET.

Ve bize verilmiş şu kısa yaşam süresi için şükrederek keyfini çıkar. Yaşamının sonunda yaşayamadıkların için pişman olma. Unutma ki, o yaşayamadıklarından, kendinden başka hiç kimseyi suçlayamazsın.

“O oo bunları anlamak epey vakit alacak.”

“Hem de tahmininden daha çok vakit alacak. Esas anladıktan sonra olman ise, keşke ömrün bitmeden mümkün olabilse.”

“O zaman ben şu din kitaplarını sıkı bir okuyayım. Bu işi hallederim.”

“Ah Füsuncuğum. Değil din kitaplarını Kuranı bile öyle sadece okumak ile olsaydı bu, şimdiye kadar hatim indirip indirip oraya buraya hediye eden kişiler gidip cennetin baş köşesine kurulmuş olurlardı. Oysa eğer ben geri zekalı değil isem “La İlahe illa Allah” Yani Tanrı yoktur sadece Allah vardır, cümlesini bile hala tam manasıyla anlamaya çalışıyorum. Ve inşallah anlayabilmek için ömrüm yeter diyorum. Allah’tan , Mevlana gibi, Yunus Emre gibi anlamış bir çok büyük insanlar var da, onlardan kalan bilgiler, hiç değilse işin entelektüel kısmında bize yardımcı oluyorlar.”

“Desene iş zor.”

“Ne zoru?... Zor ötesi zor.. Ama işte esas yaşam amacımız ve sebebimiz de bu. Ve de işin aslını gördüğünde çok zevkli,çok huzurlu ve çok sevgi dolu.”

Bu güzel sohbet gecesinden sonra evime dönüp nefis bir uyku çekmeden önce gene meditasyon yaparak hafifledim.

İkinci gün sabah kalktığımda haftanın son çalışma günü Cuma olduğunu hatırlayıp bir keyif aldım. Belki akşam eve gelmeden bir yerlere çıkarım umudu ile bir duş alarak kendimi kuaföre attım.

“Günaydınıının Suat’cığim. Nasılsın?...”

“Bomba gibiyim, Gül Hanım sağ olun, siz nasılsınız?”

“Bende bomba gibiyim. Dışarıda mis gibi bir hava var. Çayımız hazır mı? Henüz kimse yokken konuşmamıza devam edelim.”

“Hazır. Hemen getiriyorum. Siz şöyle buyurun şimdi çayları koyup geliyorum.”

“O o harika çaylar. Evet anlat bakalım güzel delikanlı nerede kalmıştık. Sen hem ilk okula gidiyor hem de ayakkabı boyacılığı yapıyordun. Değil mi?”

“Evet Gül Hanım’cığim. Bir türlü baba demeye dilimin varmadığı Bekir efendi, tüm negatifiğini ve yetersizliğini şiddete dönüştürerek evde anneme kardeşlerime kök söktürüyordu. Kız çocuklarına karşı olan hassasiyetinden midir nedir Oya’ya fazla bir şiddet göstermez iken benden de nedense çekiniyordu. Zeynep’in geçirdiği hastalıktan ötürü de ona karşı aşırı bir sevgisi ve ilgisi vardı. Sanki içinde barındırdığı ve herkesten esirgediği tüm sevgiyi ona boşaltıyordu. Bu arada tüm şiddetine annem ve Nihat maruz kalıyordu. Zaten çok duygusal ve hassas bir çocuk olan Nihat ise bu ortamdan aşırı etkileniyordu. Bu şiddet ve yokluk ortamında ya kendimi kaderin ellerine terk ederek,sokaklarda serserilik yapacak, ya da yokluk içerisinde ne yapabilirim ki diye daha da yok olacaktım. Okula gitmekte de zorlanıyordum. Zira okul için yapılacak harcamalar ve harcanacak zaman benim için çok lükstü. Oysa içim okuma aşkı ile yanıp kavruluyordu. 3. sınıfta çok sevdiğim ama layıkıyla tadamadığım okul hayatıma son vererek çalışma hayatına bizzat atıldım. Ayakkabı boyacılığının yanında pazarlarda su satıyordum. Bu arada bir saatim boş olsa yapabileceğim her işe koşuyor ve evin geçimini sağlamaya çalışıyordum. Bu arada en büyük zevkim o zamanların gözde oyunu olan atari oynamaktı. Atari oynarken o kadar mutlu oluyordum ki. Sanki dalıp gidiyordum başka bir hayata, beni rahatsız edecek hiçbir şey düşünemiyordum. Üstelik çok eğleniyordum. Ama az da olsa onu oynamak için de para harcıyordum. Bu da bana sonradan vicdan azabı çektiriyordu. Her ne kadar bu paraları ben kazanıyor olsam da ailemin bu paraya ihtiyacı vardı.

Daha ileride çok daha iyisini yapmaya karar vererek atari oynamaya da son verdim. Ama beni iyice hırs basmıştı. Bu kader dedikleri hayat şeklimize boyun eğmeyecek, ben fakirlik denizinde bir kulaç bile atmadan boğulup gitmeyecektim. Bir gün gelip çok zengin olamazsam bile kendimin efendisi olacaktım,kendimin kölesi değil.

Mahallede herkes bizim gibi yoksuldu. Onlara göre yoksul ve çaresizdik. Ama ben çaresizliği kabul etmiyordum. Elbet bunun bir çıkışı olacaktı. Bu fikrimi söylediğim zaman arkadaşlarım, teyzeler amcalar herkes benimle dalga geçiyordu. “Şimdi küçüksün, dünya gözüne toz pembe görünüyor. Biraz gerçekleri gör bakalım. O zaman biz de görürüz seni. Hala aynı mı düşünürsün? Bizim kaderimiz bu oğlum. Ne yapsan boş” diyorlardı. Onlar öyle dedikçe bana daha bir hırs basıyordu. Dünyada herkesin beni yalnız bıraktığı bu dönemler de herkes den güçlü herkes den sevecen ve de herkes den yakın bir şey vardı içimde “Yapabilirsin.” Diyordu. “Asla vazgeçme.” Uykuya yattığım zamanlarda neler yapmam gerektiği konusunda aklıma fikirler getiriyor. Ve ileride yaşayacağım hayatı bana hayal ettiriyordu. Allah’ı içimde hissetmek bana müthiş bir güç veriyordu.

On üç yaşına kadar böyle devam etti gitti her şey. On üç yaşına geldiğim de bunun böyle gitmemesi gerektiğini düşünmeye başladım. Günlük para kazanıyordum ama ileride çok param olsun istiyorsam benim bir mesleğimin olması gerekiyordu. En kolay yapabileceğim, daha doğrusu tahsil gerektirmeyen şey kuaförlük diye düşündüm. “İyi para kazanmak istiyorsan bayanlara iş yapacaksın” diye duymuştum. Onun için bayan kuaförü olabilmek üzere bir kuaförün yanın da çırak olarak başladım. Çıraklıkta eskiden kazandığım paranın yarısından daha az kazanıyordum ama ileride daha çok kazanabilmek için bu duruma bir müddet katlanmam gerektiğinin farkındaydım. Çalıştığım kuaför Bakırköy’ün mütevazı bir köşesindeydi. Ama benim hedefim Ataköy’de çalışmaktı. Bazen zaman yaratıp gidip Ataköy’ü geziyor ve de orada ki insanları,yaşam şekillerini gözlemliyordum. Onları yakından tanımak, fikirlerini, felsefelerini öğrenmek istiyordum. Bu benim kurmak istediğim yeni hayatımda yardımcı olacaktı biliyordum. İki üç dükkanda çalıştıktan sonra nihayet Ataköy’de bu dükkana çırak olarak girdim. Cevdet ağabey ve Ayhan ağabeyi tanırırsınız bana öz kardeşleriymişim gibi davrandılar. Bilhassa Cevdet ağabeyin hakkını ödeyemem Gül Hanım. Ve sizlerle tanıştım. Doğruyu, yanlış,sevgiyi ,saygıyı,oturmayı, kalkmayı,yemeği içmeyi,ne zaman evet, ne zaman hayır denileceğini velhasıl daha medeni bir hayatı öğrenmeye başladım. Çalışma dışında, arkadaşlarla ufak partiler veya piknik mahiyetinde geziler düzenliyor hem para kazanıyor hem de eğleniyordum. Ama bilirsiniz benim en çok zevk aldığım zamanlar kitap ve gazete okuduğum zamanlardı. Sizlerin tavsiye ettiği kitapları, harcayacağım paraya hiç kıymadan anında alıp okuyordum.

Dükkana alınan gazetelerdeki tüm haberleri ve köşe yazarlarının yorumlarını takip ediyor ve bunları buraya gelen bankacılar, doktorlar ve profesörlerle tartışıyordum. Öğrendiklerimi aileme bilhassa kardeşlerime aktarmak üzere çaba sarf ediyordum. Bu arada kardeşlerim okula başlamışlardı. Onların babaları gibi okulları ile ilgileniyordum. Hepsinin velisi bendim. İçimde kalan ve en büyük isteğim olan tahsil hayatının onlar için kesintisiz olarak gitmesi en büyük arzum idi. Ama muhakkak sizin tabirinizle ‘mutlaka inşallah’ bir gün dışarıdan okulu bitirip üniversite mezunu olacağım. Bu da kesin hedeflerimden birisi.

Babam gene içiyordu. Alkolikliği devam ediyordu. Ama artık önümü görebiliyordum. Ben ve kardeşlerim bu babamın yarattığı karanlıkta kaybolup gitmeyecektik. Yolu belirlemiş ve yolu aydınlatacak bir ışık yakmıştım. Bu yoldan kardeşlerim ve annem ile birlikte kaçıp aydınlığa çıkacaktık. Ve babamın sarhoşluğu artık beni çok üzmüyordu. Her ne kadar ona kızsam da günler daha güzel, bayramlar daha mutluymuştu artık. Çünkü hedefimi belirlemiş ve o yolda ilk adımlarımı atmaya başlamıştım.

Geçen sene hem eve tek başıma maddi olarak yetişemem, hem de Nihat’ı babamın yanından kurtarmak üzere (zira babam evden dışarı çıkmadan sadece içiyordu) Nihat’ın aşırı isteği üzerine onu da yanıma aldım. O da meslek olarak kuaförlüğü seçti. Ve işte gerisi bildiğiniz gibi.”

“Sen anlattıkça azmine hayran kalıyorum Suat’cığım. Ne denir? Önünde şapka çıkarmak gerekiyor.”

İşe gittiğimde, Suat’in azmini düşünüyordum. Bir yanda bu kadar küçük ve yokluk içerisinde henüz bir tahsili bile olmayan bir çocuğun hayatının tüm kontrolünü elinde tutması. Diğer yanda ise her türlü tahsili terbiyeyi almış bir çok yetişkinin, Fusun, Burak, Barış Kenan gibi hayatlarının kontrollerini kaybederek, şikayetçi oldukları bir hayatı boşu boşuna yaşamaları ve sadece şikayet etmekle yetinmelerine bir anlam vermeye çalışıyordum.

O sırada odamın kapısını Ahmet tıklatarak başını içeriye doğru uzattı.

“Günaydın. Müsait misin?”

“Evet evet. Gel Ahmet’cığım müsaitim.”

“Selam ne haber?”

“İyilik be canım. Sen nasılsın. Alıştın mı buraya ve işine? Memnun musun?”

“Evet canım. Bende seni kaçırmadan yakalayıp bir teşekkür etmek istedim. Hafta içi ne zaman gelsem bulamadım. Ya toplantıdaydın, ya görüşmelerin vardı, ya da çıkmıştın.”

“Evet haklısın yoğun bir hafta idi bu hafta benim için. Memnun olduğuna sevindim. Bu arada maaş durumun da iyi sanırım. Şöyle bir göz attım da.”

“Evet çok memnunum sağ olasın. Gerçekten hayatımda büyük bir değişiklik yaptın.”

“Rica ederim ben ne yaptım ki.”

“Ne yaptığını sen de biliyorsun sağ ol.”

“Neyse sen her işin altından kalkarsın. Başaracağına eminim. Gelelim şimdi gönül işimize. Esas ondan ne haber?”

“Aman ne olsun. Yok ki kimse ortalık ta anlayabileceğim, şöyle kafama göre?”

“Hadi be sen de ortalık insan kaynıyor. Elbet bunlardan biri de sana göredir. Yeter ki sen ona hangi gözle bakıyorsun ve ona nasıl davranıyorsun. Bak şu lafımı unutma kadınlar keman gibidir çalana göre ses çıkarır. Sen esaslı bir erkek olur ve kadın kalbini çalmayı bilirsen, bak ondan çıkardığın seslerin oluşturduğu melodiye, mest olursun ve mest edersin. Ama çalmasını bilmeden kabaca üzerinde gezindiğin tellerin çıkaracağı sesler ne seni ne kemana ne de çevreni mutlu edecek, hatta herkesin kaçmasına neden olacaktır.”

“Yahu ortalıkta keman meman da yok ki.”

“Böyle diyenlerin esas kendisi ortalıkta yoktur veya ortalıkta gönül gözü kapalı geziniyordur. Ya şu bizim Nurdan’dan ne haber? Görüşüyor musun?”

“İyi Nurdan’da ara sıra görüşüyoruz?”

“Ha bu arada kahve içer misin? Ben sabah kahvemi içeceğim de.”

“İşin yoksa... Ben de bir çay içeyim o zaman.”

“Tamam.”

“Alo Elif’ciğim. Bize bir çay bir de kahve lütfen.”

“Evet Nurdan diyorduk.”

“E görüşüyoruz dedim ya.”

“Görüşüyorsunuz da...Yok mu hiçbir yakınlaşma aranızda. Ben eskiden beri öyle bir şeyler hissederim de hep.”

“Yok ya biz dostuz.”

“Onun da hayatın da kimse yok sanırım.”

“Yok yok o da benim gibi. O da etrafta kimsenin olmadığını düşünüyor.”

“Eğer çeşitli denemeler yapmış da istediğiniz ilişkiyi yürütebileceğiniz birisini bulamamış olsanız hak vereceğim ama ben sizi hep yalnız görüyorum be Ahmet’ciğim.”

“Ya çeşitli girişimlerim oldu ama onlar hep bana arkadaş gözü ile baktılar. Sonra da başkalarına aşık olup gittiler.”

“Demek ki onlara sevgili olabilecek gibi davranmadın.”

“Ya ben herkese gayet dürüst ve dostça davranırım bilirsin.”

“Bilirim de sorun burada zaten.”

“Dürüstlükte değil mi?”

“Ne münasebet canım.”

“E niye öyle dedin?”

“Yahu dürüstlük, bir insan olarak zaten sahip olman gereken bir erdem. Ama seks olayı, yani dışı tarafına hitap edeceğin bayana seninde erkek tarafının özelliklerini, çekiciliklerini yansıtmam gerekir. Onu kollaman, çapkınca bakman, giyimin kuşamın, kokun, esprilerin, ona dokunuşun, bunlar farklı ve etkileyici olmalı ki onu etkileyebilesin. Biliyorum siz solcular, bu tip erkekliği burjuva davranışı olarak gördüğünüz için bir türlü bu havaya giremezsiniz ama kadınların kalbini titreten erkekler ise hep bu anlattığım tip erkeklerdir unutma, sizin gibiler ile dost olur, o tip bir erkeğe ise aşık olur. Erkek güçlü olmalı, dostuna ağla, ama zayıflıklarını, güçsüzlüklerini, göz koyduğun kadına belli etme. Bir gün ona ağlayacaksan sadece onun aşkı için gözlerin yaşarsın. Ta ki aşık olup, aşk aranızda güçlü bir sevgiye dönüştüğünde her konuda ki zayıflığını, korkunu, paylaşabilirsin onunla. Ama baştan tavlama istediğin bir kıza fakir edebiyatı yapmayacaksın. Eğer buna dürüstlük diyorsan, bir müddet dürüst olma erkek gibi ol. Sonra eksikliklerini ya giderir ya paylaşırsın.”

“Öyle mi diyorsun üstat.”

“Estağfurlah ya ne üstadı. Belki tecrübe diyebiliriz ama. Çünkü ben aşkı ve aşık olmayı severim. Dolayısıyla da bu konuda tecrübem kesin senden fazladır bey efendi.”

“O o desene hızlı yaşadın.”

“Hız da göreceli bir kavram sana göre hızlı bana göre normal bir başkasına göre ise yavaş olabilir. Bu tip şeyler sadece yaşanır ölçülüp biçilmez ve kategorize de edilemez.”

“O oooooo”

“Bırak o o o lamayı da sen şimdi Nurdan’dan haber ver. Hiç mi bir şey yok için de ona karşı.”

“Yahu sen de dedektif gibisin ha.”

“Bırak şimdi kaçış sözcüklerini. Dinliyorum. Hiçbir şey hissetmiyor musun dedik.”

“Ya aslında..... Bazen olabilir mi diyorum ama onunda bana karşı hiçbir yakınlaşması yok ki.”

“Ya bak gördün mü? Beceremiyorsunuz işte. Kesin onun da sana karşı bu tip düşünceleri vardır. Çünkü ben uzaktan da olsa anlarım. Ama o da senin gibi mübarek. Çok iyi bir kız, çok dürüst, çalışkan, iyi bir dost ama şu solculuk yanında bir de kadın hakları derken hakka yapışıp kadınlığı unuttu.”

“Feminizme karşı mısın?”

“Sence olabilir miyim.”

“Ne bileyim öyle dedin de.”

“Yahu kadın hakkından önce kadın olmayı, erkek hakkından önce erkek olmayı, insan hakkından önce insan olmayı öğrenmeli ve

öğretmeliyiz. Her şeyin başı bu tip bir eğitim. Bu tip haklar polisiye güçle verilemiyor bizzat kendi gücünle alınıyor. Ben zaten her hakkımı aldım. Ama başka bir kadının hakkını alıp eline veremem. Sadece bu konuda hukuk dalında savaş verebiliriz. Gerisi için eğitim şart.”

“Ne bileyim vallahi.”

“Bil bil. Şu Nurdan olayına bir el at bakalım. Bir yemeğe falan davet et. Yeni işini kutlama ayaklarında. Bakalım ne olacak. Şöyle biraz farklı giyin güzel bir koku sık. Hatta o gece imaj danışmanlığı için sana vakit ayırabilirim de. Eğer istersen. Bir kadın gözüyle diyorum yani.”

“Sevinirim. Sahi bir yemek yiyerek kutlayalım. Sen de gelirsin esas.”

“Boş ver beni canım. Siz ikiniz çıkın. Sonra ben senle kutlarım.”

“Tamam canım. Geç oldu işimin başına gideyim ben. Her şey için teşekkürler.”

“Tamam. Ama dediğimi unutma tamam mı.”

“Tamam”

Daha henüz Ahmet odayı terk etmişti ki, telefon çaldı. Telefon da Elif oldukça heyecanlı bir ses tonuyla:

“Gül Hanım Barış Özmen sizi arıyor.”

“Tamam canım bağla.”

“Gül Hanım bu, şu meşhur Barış Özmen mi?”

“Evet. Oldukça meşhur oldu kerata.”

“Ay bir dakika bağlıyorum. Birden heyecan yaptım da.”

“Sen bağla. Sonra istiyorsan tanıştırmam ben seni.”

“Sahi mi?”

“Elif. Bağla şu telefonu.”

“Pardon. Özür dilerim. Hemen bağlıyorum.”

“Alooo”

“Selam güzel kadın nasılsın?”

“İyiyim canım. Senin sesini ve adını duyunca heyecandan şok geçiren sekreterimle mücadele veriyordum da, seni beklettik. Ne oluyoruz ya. Nedir bu kızların hayranlığı sana. Allah Allah.....”

“Ha hah ha alıştım artık ben.”

“O oo beyefendimiz de hiç mütevazı değil yani.”

“Ya hayatım. Bu cumartesi ne yapıyorsun?”

“Belirli bir programım yok. Ne vardı?”

“Bir arkadaşın evinde buluşacağız da. Hem oturur sohbet ederiz dedim, hem de birisini tanıştırmak istiyorum ben sana.”

“Hayrola... Yeni bir sevgili mi?”

“Yani Sayılır. Bilemiyorum. Kafam çok karışık. Senin de fikrini almak istiyorum.”

“Tamam sevinirim. Sen bana adresi ve saati ver görüşürüz.”

“Gayrettepe’de. Ben sekreterine adresi yazdırırım seni meşgul etmeyeyim. Öğleden sonra saat üç gibi falan orada olacağız.”

“Tamam. Sekreterimin adı Elif. Adıyla hitap et de kızcağız biraz daha heyecan yaşasın.”

“Ha hah tamam canım.”

Cumartesi saat 3.30 gibi bana verdikleri adresin zilini çaldığımda, orta boylu, benim yaşlarda pek yakışıklı sayılmayacak ama şık bir erkek kapıyı açtı.

“Selam ben Gül. Barış burada mıydı?”

“A evet Gül Hanım. Burada buyurun içeri. O da sizden bahsediyordu.”

Tam ben içeri girerken Barış koşarak geldi.

“Merhaba canım. Hoş geldin. Kolay buldun mu?”

“Evet. Kolay buldum da arabayı biraz ileriye park ettim. Sizin burada hiç yer kalmamış.”

“Gel içeriye. Ben arkadaşları sana tanıtayım.”

“Arkadaşlar, size bahsettiğim sevgili okul arkadaşım Gül. Bunlar da. Çetin (biraz önce bana kapıyı açan çocuk) kendisi tekstilcidir. Mehmet, gıda işiyle uğraşiyor. Şebnem ve Gökhan. Aramızda ki tek evli arkadaşlarımız, aynı zamanda ev sahipleri. Onlarda karı koca turizm işindeler.”

“Memnun oldum.”

İçeri geçerken, yeni sevgiliyi sorar anlamda bir göz kırpınca, gülerek yanıma yaklaştı.

“Şimdiler de gelir sanırım. Biraz önce telefon etti. Yoldaymış.”

“E e anlat bakalım ne oldu.”

“Vallahi bilmiyorum Gül.”

“Yani bu devirde, şöyle kafama göre birini bulmak, çok zor aslında.”

“Ay Barışşşş Gene germe beni ya. Sizin ki de ne kafaymış yani ha. Albert Einstein bile kafasına göre birisini bulmuş. Sizler bir türlü bulamadınız gitti.”

“Hah ha ha gene başladın bak bana kızmaya. Dur bir ya. Bizler dediğin kim?”

“Ay senin gibi ünlü olmuş bir sürü kişi işte. Bu ünü pek bir abarttınız. Yahu Barış sizin yaptığınız iş bizimkilerden zor veya, kapsamlı veya ulvi değil. Sadece medya önünde olduğunuz için tanınıyor. Ve de kendini yaşamaktan aciz milletimiz tarafından bağırlarına basılıyorsunuz. Ama dikkat et, onlarda her şeyi çok çabuk tüketiyor. Zira bir anlık duygularının yarattığı hazzı yaşıyorlar sizde. Ve medyanın gösterdiği doğrultu da bir oraya bir buraya, yel üfürdü su götürdü misali gezinip duruyorlar. Çünkü beğenileri ne sağlam bir başarıya, ne güçlü bir sevgiye

dayanıyor. Onun için diyeceğim şu, kafanı çok mübarek bir şey sanıp da, iki de bir kafama göre deyip durma.”

“Yahu, ben seni buraya beni azarla diye mi çağırdım?”

“Azarlamıyorum aşkım. Doğruları söylüyorum. Yani henüz kızı görmedim ama. Önce senin ne olup olmadığında hem fikir olmak istiyorum. Sen kendini tanımadan karşındakinin sana uyup uymadığını düşünüp duruyorsun. Çok beğendiğim bir yazar olan ZIG ZIGLAR bir gün uçakta yolculuk yaparken yanında oturan adamın alyansını orta parmağına taktığını görmüş. Bir müddet sonra merakını yenemedi sormuş:

“Çok affedersiniz beyefendi. Alyansınızı yanlış parmağınıza takmışsınız. Bunun bir sebebi var mı?”

“Olmaz mı beyefendi. Yanlış kadınla evliyim de ondan.” Demiş. Zig Ziglar diyor ki. Keşke ona:

“Peki siz doğru kişi misiniz acaba?” diye sorsaydım. Ama konu uzayacak ve bu önemli olayı ona bu kısa sürede anlatamayacaktım. Sadece bir sonra ki seminerimin yerini ve saatini belirterek, ona eğer katılırsa bu konuda bazı bilgiler alabileceğini söyledim.”

“Yani, sence ben yanlış adam mıyım?”

“Tam emin değilim ama. Büyük bir ihtimal, evlilik konusunda, evet.”

“Yapma Güüüül.”

“Neyse şimdi yanlış doğruyu bir kenara bırakalım. Anlat bakalım nasıl tanıştınız.”

“Bir ay önce bir barda tanıştık.”

“E e e...?”

“Bir Cuma akşamı hem bir şeyler atıştırmak, hem de biraz vakit geçirmek üzere Mehmet ve Çetin ile birlikte bir bara gitmiştik. Bilirsin orada herkes birbirini süzer ve birazda hava atar. Çünkü ya yeni kesişmekte olduğu veya bir müddet önce maziye karıştırdığı sevgilileri oradadır. Biliyorsun zaten belirli bir zümre devamlı aynı yerler de dolaşp duruyor. Kimler var kimler yok diye etrafa göz atarken, kendi hallerinde, etrafla ilgileri olmaksızın gülüp eğlenen, birbirleri ile şakalaşan, müziğin ritmine uymuş gerçekten dans etmek için dans ettikleri her hallerinden belli, kızlı erkekli bir gurup ilgimi çekti. Ve birden gözlerim bir çift kahverengi o çok güzel gözle karşılaştı. Göz göze geldiğimizde, o da bana o kadar güzel, o kadar canlı ve o kadar manalı baktı ki anlatamam sana. Bir an kalbimin çarptığını hissettim. Onun bakışları bende benim bakışlarım onda takılı kalmıştı. Gece boyunca bakiştık. Sanki onu eskiden beri tanıyormuşum gibi bir hisse kapıldım. Sarı saçlı, uzun boylu, güzel vücutlu harika bir kızdı. Ama ne diğerleri gibi yanıma gelip imza istiyor, ne bir şey bahane edip tanışmak üzere bir hamle yapıyor, ne de bana bakmaktan vazgeçiyordu. Gece bitmek üzere

idi. Baktım ondan bir hareket gelmiyor, bir şeyler bahane edip yanından geçerken;

“Merhaba” dedim.

“Merhaba” diye o kadar güzel güldü ki. Sanki o gözler içime akıyordu. Bu tip benzetmeleri ve konuşmaları hiç sevmem ama gerçekten öyle hissettim.

“Ben, Barış Özmen. Sizinle tanışabilir miyim.”

Gözlerinin bebeklerine kadar ta yüreğinden gülümseyerek ve taaa gözlerimin içine bakarak.

“Biliyorum. Ama gene de tanıdığıma memnun oldum. Ben de Berna Yiğit. Avukatım.”

“İsterseniz bir yerde bir kahve içip sohbet edebiliriz ne dersiniz?”

“Çok isterdim ama arkadaşlarım ile birlikte geldim onları bırakmam ayıp olur.”

“Samimi görünüyorsunuz.”

“Evet öyleyizdir Üniversiteden arkadaşlarım.”

“Öyle mi?”

“Hı hı...”

“Peki telefon numaranızı alabilir miyim?”

“Tabi. Bir dakika kartımı vereyim size.”

İşte sevgili Gül böylece tanıştık. Bir aydır da görüşüyoruz. Çok tatlı bir kız. Oturmasını, kalkmasını, nerede ne söyleyeceğini çok iyi biliyor ve çok zeki.”

“Peki, kafanı karıştıran ne?”

“Bir, onu tanıyabilecek kadar sık görüşemiyoruz. Malum medya meselesi. Çünkü bu camiadan biri olmadığı için, adı medyada çıksın istemem. Daha doğrusu ben sebep olmak istemem. Sonra aradığım bir çok özellik var onda. Bu da beni korkutuyor.”

“İki üç ay gönül eğledikten sonra ayrılmak için sebep bulamayacağın için mi korkuyorsun?”

“Ya ne bileyim? Geçen gün bu konuyu düşündüm uzun uzun bu camiada evlenmek pek de doğru bir şey değil gibi göründü bana. O kadar çok kız kadın peşimde ki. Evlenince mazbut bir hayat yürütmek imkansız gibi görünüyor.”

“Geçenlerde de demiştim sana camia değil sektör. Üstelik bak dediğime geliyorsun. Gördüğün gibi problemler karşında değil sende.”

“Nasıl yani?”

“Nasılı var mı Barış’ cığım, çok affedersin ama zaten siz erkeklerin bir çoğu şeyine odaklı motor gibi yaşıyor. Bu motorluk böyle bir ortamda iyice alıp başını gidiyor. Kiminle nerede nasıl ne yaparım? Ne yapacağın zaten belli de Böyle olunca da güzel bir ilişki, karşındakinin duyguları, ruhu hiç önemli değil. Ama suçu karşındakine atmak için de, kızın istediğin normda olmaması senin hoşuna gidiyor değil mi. Çünkü o

zaman bir çiçekten bir çiçeğe koşarken aynı zaman da vicdanın da rahat olacak. Zaten ortalıkta da ne değer yargısı ne de kendi değeri kalmış bir sürü dejenere olmuş kızlar dolaşmakta, bu da motor vazifeni yapmakta sana büyük yardımcı, böylece kendini rahat hissediyorsun. Ama bu çok sahte bir vicdan rahatlığı. Farkında olsan da olmasan da ileride bu seni yalnızlığa, sıkıntıya ve hatta belki de ruhi bunalımlara sürükleyecek ama sen hayat bu sanacaksın. Belki şu an canını sıkıyorum ama hayatında bazı gerçek dostların da ara sıra antipatik olmayı göze alarak bazı doğruları söylemeli diye düşünüyorum.”

Tam o sırada çalınan kapıdan içeriye oldukça güzel sarışın bir bayan girdi, benimde onda ilk dikkatimi çeken şey enerji dolu gülen güzel gözleri oldu. Barış hemen kapıya koşarak, gayet sevecen bir şekilde karşıladı.

“Bak Gül sana Berna’yı tanıştırayım.”

“Merhaba Berna, tanıştığımıza memnun oldum.”

“Bende memnun oldum Gül Hanım. Barış’ı kısa bir süredir tanımama rağmen sizden çok bahsetti. Ben de sizi çok merak etmişim.”

“Öylemi eksik olmasın.”

Oturduğumuz sürece, Berna ile çok güzel sohbet ettik. Hemen hemen her konuda bilgisi olan ve kendisini çok güzel ifade eden bir kız. 26 yaşındaymış. Anladığım kadarıyla bu genç yaşına rağmen oldukça başarılı bir avukat. Ömer adında bir avukat ile ortak bir hukuk danışmanlığı bürosu kurmuşlar. Oldukça yoğun çalıştığından bahsetti. Bu stresli ve yoğun çalışma günlerinin akşamları ise bazen evinde dinlenirken bazen de eğlence yerlerinde kafasını dağıttığından, öyle bir gecede de Barış ile tanıştığını anlattı. Yeşilyurt’ta ailesi ile birlikte oturuyormuş, bana yakın oturduğunu boş zamanlar da görüşürsek sevineceğimi söyledim kendisine.

Saat yediye doğru izin isteyip ayrıldım. Berna’yı çok beğenmişim. Eğer kız Barış ile birlikte olmak isterse, Barış’ın asla kaçırmaması gereken bir partner.

Akşam Kaya ile Yeniköy’de Passion Cafede buluştuk. Cafe’nin romantikliği kadar bana seksi de gelen ambiyansında biraz afrodisyak yiyecekler seçerek kendimi Kaya ile yaşayacağım güzel geceye hazırlamaya başladım.

“Ha Kaya’cığım az kalsın unuttuyordum. Bugün bir ara Burak aradı. Yarın Cansu ile ikisi bizi öğle vakti bir balıkçıya götürmek istiyorlar. Sana sormadan söz veremedim. Ne dersin? Benden haber bekliyor.”

“Olur gideriz.”

“Hemen arayıp haber vereyim o zaman.”

“Alo. Burak selam canım ben Gül. Şimdi Kaya ile beraberiz de yarın için biz okeyiz. “

“Ha öylemi. Tamam.”

“Şey kaçta buluşacağız ve nerede?”

“Tamam. Ben yarın sabah sizi arar bildiririm.”

“Peki, hoşça kal.”

Telefonda, konuşmamız aynen böyle geçti. O neşeli ve konuşkan Burak’tan eser yoktu. Sanki sabah beni arayan Burak gitmiş yerine, hiç tanımadığım veya iş görüşmesi yapmak için aradığım ve çok resmi olduğum ve hatta benden hiç haz etmeyen birisi gelmişti. Tam bunları düşünürken Kaya’nın sesi ile irkildim.

“Ne oldu canım?”

“Ay ne bileyim ben. Burak çok tuhaf konuştu. Yeri ve saati de söylemedi yarın arayacakmış bizi.”

“E sen başkası ile evli dememiş miydin. Karısının yanındadır herhalde.”

“Hııııı doğru ya. Saat dokuz oldu. Demek ki evde.”

“Herhalde.”

“Peki Cansu şu an nerede acaba? Ne kötü değil mi? Üçü içinde kötü.”

“Hem de çok.”

“Bence Burak’ın bir karar vermesi gerekiyor. Ya Karısından ayrılıp, Cansu ile güzel bir ilişki yaşayacak. Yada karısından vazgeçemeyeceğini anlayıp. Bu güzel hayatı, vazgeçemeyeceği o kadınla güzel bir şekilde yaşamaya çalışacak. Cansu ise eğer bu iş böylece sürüp gidecek ise kendisine partner olarak, hayatı her şeyiyle kendisi ile paylaşacak yeni birinin arayışına geçecek ve bu ilişkiyi bitirecek. Çok kötü bu böyle ya. Böyle bir ilişki de insanın ne kendi hayatına nede karşındakilerin hayatına saygısı olur. Dolayısıyla bu durum yaradana saygısızlık içeriyor aslında. Sence öyle değil mi Kaya?”

“Kesinlikle öyle aşkım. Benim boşanma sebebimde bu işte. İlişkimiz öyle bir hale gelmişti ki. O noktadan sonra olacaklar herkesi üzecek ve çocuğum da dahil hiç kimse mutlu olamayacaktı. Ve eğer o sırada başka bir ilişkiye gizli gizli başlasam bu sadece karşımdakini değil beni de tatmin etmeyecekti. Düşün şu an gizli buluşuyor olsak bu kadar rahat olabilir miyiz. Ya biri görürse yi bir yana bırak esas içimizde ki bizi huzursuz eder. Birlikteyken aldığımız yarım yamalak zevkten sonra eve döndüğümüzde hissettiklerimiz ve evdekine hissettirdiklerimiz de cabası.”

“Offfff neyse boşver. Allah herkese akıl vermiş. Bırakalım onlar düşünsün kendi hayatlarını. Biz mi kontrol edeceğiz insanların yaşantısını.”

İkinci gün sabah erkenden Burak telefon ederek yeri ve zamanı bildirdi, herhalde evden dışarı çıkmıştı ki, gene eski normal haline dönmüştü konuşması.

Saat iki gibi boğazda bir balıkçı da buluştuk. Oldukça samimi ve neşeli bir yemek oldu. Burak ile Kaya bir ara iş dünyasından konuşmaya öyle bir daldılar ki o arada Cansu ile ben özel hayatlarımızdan epey sohbet ettik.

Cansu, karşı tarafta bir sitede küçük bir dairede annesi ve on yaşındaki kızı Burcu ile birlikte yaşıyorlarmış. Bir ara bir arkadaşı ile ortak olduğu bir sigorta şirketi varmış. Sanırım ortağının erkek olması nedeniyle bizim Burak Bey bazı bazı kıskançlık sendromları göstermiş ve onu asla üzmemek istemeyen Cansu'muz da bırakıvermiş ortaklığı, biz bir çok duygusal özürlü kadının yaptığı gibi. En önemli şey aşk ya bizim gözümüzde. Aç kalsak aşksız kalmak kadar ızdırap çekmeyiz. Aslında, Burak'ı da bu işi sayesinde tanımış. Onun fabrikasını sigorta ettiğinde. O zamanlar işi iyiymiş ama sanırım şu an işleri pek de iç açıcı değilmiş. Neden ve nasılına pek giremeden, gene beylerle ortak konuşmaya başlamamızla, bu konuyu kapadık.

Sigorta işleri ile ilgili olarak benimle görüşmek istedi. Hafta içi bir gün buluşmak üzere konuşarak, bu günü de böylece bitirdik.

Kaya ile de vedalaşarak, gidip Zeynep'i babasından alıp, evimizin yolunu tuttuk. Yepyeni bir haftaya kızıyla birlikte başlamak üzere erkenden evimize gelip, geceliklerimizi giyerek, ayrı geçirdiğimiz ama devamlı telefon ile haberleştiğimiz bir haftanın kritiğini yapmak üzere, güzelce demlenmiş çaylarımızı da elimize alıp salonda baş köşeye çekilerek başladık, güzel bir sohbete. Kah gülüyor, kah düşünüyor bazen de tatlı küçük dedikodular yaparak eğleniyorduk. Bir ara okulda onu sinirlendiren Oya adında ki arkadaşından bahsetti. Oldukça öfkelenmişti ona karşı, kendisini küçük düşürmek için yaptıklarını ağzını doldura doldura anlatıyor hatta ara sıra anlatırken sinirden sesi bile titriyordu.

“Bir tanem, bir dakika sakın ol. Gel olaya baştan bir göz atalım. Sana bizi etkisi altına alarak esir edip hayatımızı kahreden duygulardan bahsetmişim değil mi. Dikkat et şu an onların bir tanesi olan öfkenin hakimiyetine giriyorsun. Bu seni sevgiden ve dolayısıyla huzurdan uzaklaştıracaktır.

“Ama anne, sana Oya'nın yaptıklarını anlattım değil mi?”

“Evet, yavrucuğum. Anlattın. Hiç hoş şeyler değil. Ama o da kıskançlık denilen kötü bir duygunun esiri olmuş. Ve şu an ben, sana değil ona acıyorum, eğer bu duygu içine yer eder ve ondan kurtulamazsa, önündeki bu uzun hayatında ne kadar acı çeker biliyor musun? İnsanı kemirip mahfeden çok kötü bir illettir bu kıskançlık. Ve inan, sana bu tür

davranışlarda bulunmasına sebep olan hisleri onu senden daha çok rahatsız ediyordur. Ama bu davranışları ona neyin yaptırdığını bilersen ona kızmaz, sadece uzak durur kendini korursun. Ama seni şu an ziyaret eden öfkede öyle, bunlar birbirlerini de besleyerek inanılmaz şekilde çoğalır, kök sarar ve içine yerleşir. Sadece duygusal olarak seni yiyip bitirmek ile kalmaz bedeninde de zaman içinde hastalıkların oluşmasına sebep olurlar. Aman yavrucuğum, bilhassa bu tip duyguların içinde barınmasına müsaade etme bir yerleşirler ise temizlemek çok zor. Bak şu an benim yaşlarda bir arkadaşına bu tip bir temizliği için yardım etmeye çalışıyorum ama çok zor oluyor. Onun için sen şimdiden, için fazla kirlenmeden temizle onları.”

“Haklısın ama...”

“Ama yok. Mazeret yok. Biliyorsun. Sadece anlamaya çalış. Sana küçükken aldığım ve defalarca okuduğum kitabı hatırla. KÜÇÜK PRENS.”

“Ay nasıl hatırlamam kutsal kitap gibi okurduk devamlı. Okur ve üzerinde günlerce konuşurduk.”

ANTOINE DE SAINT-EXUPERY’nin küçük prens adlı kitabı, her çocuk yetiştiren ebeveyne tavsiye edeceğim bir masal kitabı. Aslında bir çok yetişkin insanın bile ders alacağı çok şey var içerisinde.

Gökyüzündeki milyarlarca yıldızın birinde tek başına yaşayan küçük bir prensin dünyada dahil tüm gezegenleri gezerek yaşadığı minik minik öykülerden oluşuyor. İşte şimdi Zeynep’e bu olayla ilgili olarak hatırlatmak istediğim bir öyküsü.

Yazar kendi ağzından anlatıyordu:,

“Her geçen gün,konuşmalarımız arasında küçük prens’in gezegeni ve oradan ayrılışı ile ilgili bir şeyler öğreniyordum.Bu bilgileri çok yavaş ve onun düşünce sürecine bağlı olarak söyledikleriyle elde ediyordum. O baobab ağaçlarıyla ilgili felaketi de böyle rastlantıyla öğrendim.

Bunun için de bir kez daha o koyuna teşekkür borçluyum. (Küçük Prens, yazara bir koyun çizdirir ve onu da alıp gezegenine gidecektir.) Çünkü küçük prens çok ciddi bir endişeye kapılmış gibi birden “koyunların küçük çalıları yediği doğrumu” diye sormuştu.

“Evet, yerler.”

“Hah neyse.”

Koyunların küçük çalıları yemesinin neden bu kadar önemli olduğunu anlamamıştım. Ama küçük prens, “Baobab ağacını da yerler öyleyse” dedi.

Ona baobab ağacının küçük çalı olmadığını,tam tersine kale gibi büyük olduğunu,bir fil sürüsünün bile tek bir baobab ağacını yiyip bitiremeyeceğini anlattım. Fil sürüsü fikri onu çok güldürdü. “Onları üst üste koymak zorunda kalırdık” dedi. Ama sonra da çok akıllıca bir söz etti.

“O kadar büyümeden önce boabablarda küçük oluyorlar.”

“Çok doğru. Ama koyunun küçük boabab ağaçlarını yemesini neden istiyorsun ki?”

“Bunda anlamayacak ne var?” diye yanıtladı beni. Çok açık bir şeyden söz ediyordu sanki. Kafamı zorlayıp anlamalıydım bunu, hem de yardımsız.

Sonunda küçük prensin gezegeninde, öteki gezegenlerde olduğu gibi, iyi ve kötü bitkilerin var olduğunu öğrendim. İyi bitkilerin tohumları daha iyi, kötü bitkilerin tohumları daha kötü oluyormuş. Ama bu tohumlar göze görünmüyormuş.

Toprağın kuytularında gizlenmiş dururlarken arada bir birkaçının uyanacağı tutarmış. Bu tohum başlangıçta biraz çekingenlik gösterse de, kendi halinde güneşe doğru uzamaya başlarmış. Eğer bu bitki yalnızca bir turp ya da bir gül goncası olsa büyümesinde hiçbir sakınca yokmuş. Ama öyle kötü bitkilerdence hemen ortadan kaldırılmıymış. Şu sıralarda küçük prensin gezegeninde çok korkunç bir bitkinin tohumları sarmış ortalığı. Baobab tohumlarıymış bunlar. Toprağın içi bunlarla doluymuş. Fark etmekte biraz geciktiniz mi, iş işten geçer, bir daha onlardan kurtuluş olmazmış. Bütün gezegeni sararlar, kökleriyle de içerden sıkıca kavrarlarmış. Eğer bir de gezegen küçücük, boabablar da çok sayıdaysa işte o zaman ufalanıverirmiş gezegencik.

Sonraları küçük prens bu konuyu, “Bu bir çeşit disiplin” diye açıklamıştı. “Sabah uyandıığınızda, nasıl yüzünüzü yıkayıp temizliğinizi yapıyorsanız, gezegene de aynı şeyleri yapmalısınız; hem de daha büyük bir özenle. Bütün boababları hemen sökmelisiniz, yoksa bir süre sonra iyice gül fidelerine benzerler. İşte o zaman hangisinin gül, hangisinin boabab da olduğunu anlamak da güçleşir. Sıkıcı bir iş bu ama çok kolay.”

Bir gün de “Güzel bir resmini yapmalısın bunun” dedi. “Böylece sizin oralarda ki çocuklar da nasıl bir şey olduğunu görsünler. Kim bilir belki bir gün yolları düşerse, onlara yararı olur bu bilginin. Ufak bir işi ertesi güne bırakıvermenin bir sakıncası olmaz çoğu kez” diye ekledi. “Ama boabablar ertelenirse felaket! Tembel birisinin yaşadığı bir gezegen biliyorum. Adamcağız yalnızca üç küçük fideyi sökmeye üşendiymiş de.....”

“Hatırlıyor musun Zeynep, boababların resmini yapıp yatağının başına asmıştık sen küçükken. Şimdi tazecik olan o minicik iç gezegenini bu tip boabablardan korumayı sakın unutma yavrum. Sabah elini yüzünü yıkamandan bile daha önemlidir, bu boababları sabah erkenden kalkıp temizleyerek güne başlaman, bebeğim.

Pazartesi günü, sabah sabah odama Ahmet uğradı.

“Selam güzel kadın. Ne haber. Yüzünü görmeden haftaya başlamayayım dedim.”

“ O o teşekkürler beyefendi. Gel otur.”

“Kahveni içtin mi?”

“Hayır henüz içmedim. Elif birazdan getirir. Otur birlikte içelim.”

“Tamam. Sabah kahvesini seninle içerek haftaya başlayayım da, işler yolunda gitsin.”

Bu arada Ahmet’in karşısında ki koltuğa oturmasıyla güzel bir erkek kokusu burnuma geldi.

“Ahmet!... Ne güzel kokuyorsun sen.”

“Evet. Hanımefendi. Tavsiyenizi tutarak paraya kıyıp, en afillisinden bir parfüm aldık.”

“Hah işte budur.”

“Etkileyici erkek olmuş muyumdur?”

“Dur bakalım daha. O öyle bir kokuyla olsaydı. Ooooooo...”

“Ama insanlık için olmasa da senin için küçük ama ilişkilerin açısından büyük bir adım bu. Ohhhh be mis gibi kok şöyle. İnsan karşısında bir erkek olduğunu idrak etsin önce.”

“Hay Yarabbim”

“Dur hele dur tahmin de bulunayım. Hafta sonu yemeğe çıktın.”

“Eveet”

“Tanıdığım birisiyle”

“Evet.”

“Nurdan.”

“Evet.”

“Oh be koçum. Gördün mü bak. İstersen neler oluyor.”

“Ha ha hah ha.”

Ahmet odadan çıktıktan bir müddet sonra, etkileyici tok bir erkek sesi:

“Merhaba Gül Hanım.”

“O oooo merhaba Kenan Bey. Hoş geldiniz bu ne güzel sürpriz.”

“Hoş bulduk. Hafta sonu Feride ile Yalova’daydık da. Bugün burada biraz işlerimiz var. Önce büroya uğrayayım dedi. Yapması gereken acil bir şeyler varmış. Sonra birlikte çıkacağız. Beni sizin yanınıza gönderdi.”

“A ne iyi etmiş. Buyurun oturun. Ne içersiniz?”

“Sizi rahatsız etmiyorum umarım. İki dakika sizi de göreyim dedim.”

“Çok sevindim. Ben saat 10 da toplantı yapacağım. O zamana kadar boşum. Rahat olun.”

“E bir kahve alayım o zaman.”

“Tabi hemen.”

“Hayrola ne işi bu?”

“Ya Feride’ye Yalova’da bir yazlık aldık. Geçen sene oraya gitmişti çok beğenmiş bu evi. Orada ki arkadaşı da satılacağını bildirince, hemen atladık gittik. Sahibi de İstanbul’da yaşıyormuş. Bugün noterde bazı işlerimiz var onunla.”

“O o hayırlı olsun. Güle güle oturun.”

“Feride için iyi olacak. İstanbul’a da çok yakın. Yazları hafta sonu falan kaçsa. Bir değişiklik işte.”

“Tabi olmaz mi?”

“Evi isteyen başkaları da vardı. Neredeyse kaçıyorduk. Diğerleriyle epey mücadele verdik. Biraz da fiyat arttırdık. Sonun da muradımıza erdik. Feride o kadar çok istedi ki bu evi, hayal kırıklığına uğrasın istemedim.”

“Ne güzel. Onu mutlu etmek için gösterdiğiniz bu çabalar çok hoşuma gidiyor. Hem güle güle oturun hem de Allah birbirinizden ayırmasın.”

“Amin. Onu o kadar çok seviyorum ki anlatamam. Bir türlü cesaret gösterip, eşimden ve çocuklardan ayrılıp, ona ve kızıma tam manasıyla sahip çıkamadım. Bu da beni kahrediyor. İster merhamet deyin bunun adına, ister korkaklık. Ama her ne ise hepimizi perişan etti bu kararsızlığım.”

“Madem bu kadar samimi bir şekilde soruyorsunuz bana. Samimi bir cevap ister misiniz?”

“Tabi.”

“Bence bu ne merhamet, ne de korkaklık. Tipik bir basiretsizlik.”

“Aslında haklısınız.”

“Bence de haklıyım. Çünkü bu kararsızlık. Her iki kadını da ve her iki kadından olan çocuklarınızı da mutsuz ediyor. Oysa kararınızı verip. İlk eşinizi mağdur etmeyecek bir şekilde bu evliliğinizi bitirip, Feride ve 3 çocuğunuzla da birlikte güzel bir hayat yaşayabilirdiniz. Kesinlikle sizden ayrıldığını anlayan ilk eşinizde, onu daha çok mutlu edecek yeni bir birliktelik yaşayabilir ve şu durumundan çok daha mutlu olurdu. Çocuklar da hem anneleri hem babaları mutlu olduğu için çok daha huzurlu bir ortam da yetişirlerdi.”

“Haklısınız. Ne deseniz haklısınız. Aslında Feride benden çok daha cesur çıktı. Bu aşk uğruna katlandıklarımıza bakacak olursanız, o benden çok daha fazla şeye göğüs gerdi.”

“Neyse. Hayat bitmiş değil.”

“Evet. Bende bir çıkar yol düşünüyorum zaten.”

Yarım saat kadar sohbet ettikten sonra Feride işlerini bitirip yanımıza gelerek;

“Ben hazırım hayatım. Çıkalım istersen”

“Tamam canım çikalım.”

“Kenan’ı oyaladığın için sağ ol canım.”

“Benim için zevkti de, şu sigarandan nefret ediyorum Feride. Yeter be kızım. Söndür Allah aşkına şunu söndür de git.”

“Tamam tamam birazdan söndürürüm.”

Onlar çıktıktan sonra, epey bir daldım gittim. Hayat bazen çok çetin problemlerle çıkıyordu karşımıza. Bizim ne kadar çetin ceviz olduğumuz da o zaman meydana çıkıyordu.

Bir ara Füsün gene demoralize olarak beni aradı. Ona “Yapabilirsin, harikasin, asla vazgeçme” demekten ben bitap düştüm. Bazen her bakımdan harika oluyor bazen aşırı düşüyor. Allah’tan o sıralar bugünkü gibi beni arayarak, kendisini dışarıdan güdülememe izin veriyor. İki ileri, bir geri, mehter takımı gibi ilerliyoruz. Sanki onun yaşam antrenörü gibi hissediyorum kendimi.”

“Gül, bu adam benim güçlü olmama izin vermiyor. Tam kendimi iyi hissettiğimde, ya hareketleri veya beni aşağılayıcı bir sözü ile tüm moralimi bozuyor.”

“Sadece o değil. Annen de var bu safta. Ama unutma ki sen mücadeleyi onlarla değil kendinle veriyorsun. Tüm savaş senin içinde. Ve sana güzel bir haber eğer savaşı karşıdakiler ile verseydin onları değiştirip istediğin şekle sokma şansın %0 idi. Ama savaşı vermekte olduğun kendin ise değiştirmeye muktedir olduğun yegane kişi de zaten o.”

“Offf bilmiyorum.”

“Biliyorsun Füsün. Her şeyden vazgeçip kutuna çekilmek çok kolay. Orada sadece acı çekip, şikayet edeceksin. Ama kutundan dışarı çıkarken de acı var. Hiçbir değişim acısız olmaz. Ama olumlu yönde bir değişim de hayatının kontrolünü eline aldın mı, o zaman yaşayacağın haz ve huzur inan ki her şeye bedel.”

“Seni işyerinde meşgul ettim kusura bakma ya. Hadi hoşça kal şimdilik.”

“Tamam canım güle güle. Lütfen kendine gel. Tamam mı.”

“Sanırım ben güçlü yaratılmamışım.”

“Füsün!..... Adamı hasta etme. Sen kimsin biliyor musun?”

“Kim?”

“Bak kızım. Bir cinsel birleşimde milyonlarca sperm erkekten kadına geçer ve bunlar büyük bir yaşam savaşı verirler ve içlerinden en güçlüsü ve en hızlısı bu savaşı kazanarak, gene yaşam savaşı vermiş en güçlü yumurta ile birleşir. Yaşamaya hak kazanan güçlü bir hücre olarak, Allahın verdiği ilk sınavı geçip, bu dünyaya gelmeyi başarır. İşte o güçlü hücre sensin. Ve Allaha şükür üstelik hiçbir fiziki özrün olmadan da

dünya ya gelmişin. Hem de maddi olarak da iyi bir ortam da. Tüm bunlardan sonra sadece duygularına yenik düşerek pes etmek yok hanımefendi. Buna hakkın da yok. Sen güçlüsün ki bu dünyadasın. Titre ve kendine gel. Mıymıyık edip de durma tamam mı? Hadi şimdi güle güle sana. Ben birazdan toplantıya giriyorum.”

Toplantılar,görüşmeler,raporlar, iş,iş,iş derken koca bir hafta daha geçti gitti. Hafta içerisinde Cansu bana geldi. Şu sigorta işi için. Gerçi biz başka bir sigorta şirketi tarafından sigorta olmuşuz. Ama sürenin bitimine doğru teklif istedik. Bu arada iş harici epey sohbet ettik. Çok tatlı bir kız. Bir daha hafta bir akşam ikimiz birlikte iş çıkışı bir yemek yemek üzere sözleştik.

Perşembe gecesi, Cansu ile Yeniköy'deki Passion Cafe'de buluştuk. Kapıda bizi Passion'un sahibesi Elvan Hanım her zaman ki güler yüzü ve neşesi ile karşıladı.

“Hoş geldiniz Gül Hanım.”

“Hoş bulduk Elvan'cığım. Her zaman ki gibi çok güzelsin.”

“Teşekkürler. Size cam kenarında güzel bir masa ayırdım.”

“Sağ olası canım. Sana arkadaşım Cansu'yu tanıştırayım.”

“Memnun oldum.”

“Ben de. Gül Hanım burayı o kadar met etti ki. Söylediği kadar varmış.”

“Eksik olmasın. Gül Hanım hemen hemen her hafta en az bir kere gelir. Biz de onu çok seviyoruz.”

Yerimize geçip, önden bir miktar keyifli aperatifler alarak güzel bir kırmızı şarap eşliğinde sohbete koyulduk.

Bu arada Burak'la dört senedir süren güzel bir ilişkisinin olduğunu,Burak'ı çok sevdiğini ama hayatının hiç iyi gitmediğini anlattı.

Alkolik olan kocasından boşandığı sıralar tanımış Burak'ı.

“Sigorta işi için gittiğim o ilk randevuda birbirimizi çok beğendik. Ben zaten bir boşluk ve de sinirsel bir zafiyet içerisindeydim. Kendimi çok yalnız hissettiğim ve dururken ağlayıp, ağlarken güldüğüm tuhaf bir dönemdeydim. Hem kendimi kadınsı bir yalnızlık içerisinde hissediyor hem de bakmakla yükümlü olduğum kızım Burcu ve annemi doğru dürüst geçindirip geçindiremeyeceğim konusunda endişeleniyordum. Bir müddet önce gene sigortacı olan arkadaşım Cenk ile birlikte ortak bir şirket kurmuş iyi kötü geçinmeye çalışıyorduk. Evli iken kocama ait bir evde oturuyordum. Şimdi ev kirası da dahil her şey omuzlarıma binmişti. İşlere daha bir sarılmış dört dönüyor canla başla iş kotarmaya çalışıyordum. Burak'la tanıştığım, bu randevu da aldığım bir referans listesinden çıkmıştı.

Burak'ın söylediğine göre karısıyla devamlı kavgalar ettiği ve biriyle birlikteyken yalnızlığı daha da acısından yaşadığı bir dönemdeymiş o da o sıralar.

Bir restoranda buluştuk, saatlerce konuştuk. O kadar ruhuma hitap etmişti ki, alkolik olan eski kocamla olan birlikteliğimde, ve boşandıktan sonraki dönemimde hissettiğim o yalnızlığım sanki son bulmuştu bir gece de. İltifatlarıyla kalbimi fethetmiş, konuşmalarıyla ruhumu huzura erdirmiş, akli ile kendimi güvende hissettirmişti. Dört bir yandan beni sarıp sarmalamış olan bu duyguların tahriki ile arada kalmış bedenim ise deliler gibi arzular oldu onu. O da beni. Birkaç ay sonra birbirimizin kollarında, büyük bir hazla sevişirken bulduk kendimizi. Ve böylece başladı bu aşk serüveni.”

“Zaten insanları birbirine iten, içlerinde yaşadıkları yalnızlıklar oluyor. Bu yalnızlık için gerçekten yalnız olman da gerekmiyor. Şu an etrafına bir bak evli görünen milyonlarca yalnız çift var. Ne kadar acı değil mi?”

“Maalesef öyle Gül'cüğüm. Ama eğer kendini yalnız hissetmene rağmen yalnız değilsen işte bu cehennemden de beter kötü. Burak anlaşılmaz da, gerçek anlam da birlikte yaşamasa da, onun eşi Serap. Gerçek gibi görünen bizim aşkımız yalan, gerçek olan Serap.”

“Haklısın. Doğru söze ne denir?”

“Bu arada en acısından yaşadığım bir problemim de maddi sıkıntım idi. Burak çok zengin bir adam. Gittiği yerler şık, kıyafetleri şık, arkadaşları şık, ofisi şık, şık oğlu şık. E ona eşlik ettiğin sürece, bu şıklığa ayak uydurmak zorundasın. Bu da para gerektiriyor. Aylarca bunu belli etmemek için çektiklerimi anlatamam sana. Her buluşmamızda değişik giyinebilmek için bir arkadaşımın kıyafetini ödünç alıyordum. O kadar çok kişiden o kadar çok şey istedim ki, arkadaşlar arasında espri konusu olmaya başladım. İnanılmaz lüks yerlere Burak'ın lüks arabaları ile gidiyorduk. Ama onunla buluşacağımız yere kadar ben çaktırmadan, belediye otobüsleri ile geliyordum. Onunla birlikte inanılmaz lüks bir hayat, dönüp eve gelince adeta bir sefalet yaşamakta idim. Kazandığım para, evin kirasına, aidatına, ödenecek elektrik su gibi faturalara, kızımın okul masraflarına, boğazımıza yetmiyordu ki kaldı ki ben üstüme başıma bakabileyim. Adeta kül kedisinin hayatını yaşamaya başlamıştım. Bir yanda kulübesinde sefalet yaşayan, fakir kız kül kedisi bir yanda sarayda prens ile aşk yaşayan Cinderella. Biri görse bu iki kadının aynı kişi olduğuna imkansız inanmaz.”

“Ah Cansu'cuğüm. Kim bilir ne kadar yormuştur bu hayat seni.”

“Yormak ne demek Gül?... Mahvoldum. Dengem bozuldu. Enerjim bitti.”

“En önemlisi de dengenin bozulması. Yaşamda o kadar önemli ki denge biliyor musun? Bu konuyu çok düşünürüm de ben. Yaşamın önemli bir bilgisi denge.”

“Olmaz mı? Bir yandan harika bir ilişki yaşıyor, bir yandan maddi manevi altüst oluyor, resmen dağılıyordum. Hayatım ikilem içerisindeydi. Hiçbir problemi olmayan bir kadın edasıyla şık şıkırdım giyinip kuşanıp, lüks restoranlarda sevgilisiyle baş başa gülüp koklaşan bir kadın. Öte tarafta iş koparmak için otobüslerde oradan oraya eşekler gibi koşturup gece yarılara kadar insanlara bir şeyler anlatıp duran çoğu zaman da hiçbir iş alamadan kös kös evine dönüp, evdeki işleri en ilkel şartlarda yapmaya çalışırken, bir yandan da ne kendine ne annesine ve de en acısı evladına yiyecek doğru dürüst bir şey alamamasına rağmen deli gibi borca batmış bir kadın. Bu iki kadını birden yaşayan bedenim iflas etmek üzereydi ki yavaş yavaş Burak anladı durumu. Ve kendimi çok kötü hissetmeme, rağmen bana maddi destek olmaya başladı. Bu arada bir de onun yüzünden Cenk ile olan ortaklığımı bitirdim. Onu kıskanmaya başladı. Sen bu işleri evden de yaparsın diyordu. O kadar ayaklarım yerden kesik, tüm yaşadığım duyguların şehvetiyle, tüy gibi hafiflemiş olan zihnim, aşk meltemiyle, havalarda uçuyordu. “Peki” dedim. “Peki. Yeter ki sen iste.”

“Tüm kadınların yaptığı gibi Cansu’cuğum. Bu duyguların yaşattıklarına karşı o kadar zayıfız, o kadar iradesiziz ki. O yaşadığımız duyguları kaybetmeme adına çok daha büyük acılar yaşamaya göz göre göre koşuyor, bizim için iyi olabilecek bir çok şeyi aklımızı kullanmadan bir kalemde silip atıyoruz. Evini, barkını, kocasını, işini aşk uğruna hiç düşünmeden silebiliyor kadın. Oysa erkek, hiç sevmediği şeylerden bile aşk uğruna vazgeçemiyor.”

“Peki hangisi doğru bunun?”

“E tabi ikisi de doğru değil. Gene bir denge durumu doğru bu konuda. Analitik bir beyin ile düşünüp. Neden vazgeçip neden vazgeçmeyeceğine karar vermek asıl olan.”

“Evde iş yapmam daha da zorlaştı. İyice tek başıma kaldım iş konusunda. Bir elin nesi, iki elin sesi misali Cenk ile daha bir koşturabiliyorduk. Bu durum da evin içinde kafayı yemek üzereydim ki. Burak bu maddi yardım teklifinde bulundu.”

“Hiç değilse rahatlamışsındır.”

“Yani..... E tabi ki eksik olmasın, her ay benim için bankaya hesabıma bir milyar lira yatırıyor. Eksik olmasın, hiçbir mecburiyeti yok diye düşünüyorum. Ama 450 milyon ev kirasını yatırıncaya elime kalan 550 milyon ile geçinmeye ve iş kotarmaya çalışıyorum. Annem ile Burcu olmasa inan aç kalır gene ses çıkarmam ama çok zorlanıyorum Gül.”

“Burcu için babasından nafaka falan almıyor musun?”

“Neredeeee... Adamın iş miş yapabildiği yok ki Gül. Sabahtan akşama kadar sarhoş geziyor. Kendisine bakamıyor kaldı ki kızına bakabilecek. Mümkün değil.”

“Hay Allah. Şu alkolikler de başlı başına bir dram yani. Ne kadar yazık. Nasıl bu hale geliyorlar hem hiç anlayamıyorum, hem de çok ama çok kızıyorum. Her konuda anlayış gösterebiliyorum da bunun gibi aptallıklara tahammül edemiyorum. Yaşama yapılan bu saygısızlık beni deli ediyor.”

“Hem de sadece kendi yaşamlarına da değil. Ben, kızı, annesi, kardeşleri, onu seven yakınları, herkese acı yaşattı senelerdir. Artık yavaş yavaş sevenlerini de kaybetti. Kimsenin ona ne sevgisi ne de saygısı kaldı. Geçen gün kardeşi ile görüşüm. “Artık onun için üzülemiyorum da, şu an ona karşı hislerim sadece kızgınlık” diyor.

“Haklısın. Kendi hayatını düşünmüyor, kontrolünü kaybediyorsa. Sen dışarıdan ne kadar ne yapabilirsin ki?”

“Ya bu konu nasıl açıldı. Bu tip karamsar konuşmaları da hiç sevmem aslında. Boş ver hadi sağlığına...”

Kadehlerimizi tokuştururken gözlerine sevgiyle baktım. Her ne kadar bana gülüyorsa da ta derinlerde ki hüznün gözlerinden belli oluyordu.

“Boş ver. Geçmiş veya şu an değiştiremeyeceğin hiçbir şeye enerji verme. Düşünme bile. Tüm enerjini yapabileceğin ve şu an senin için en iyi olacak şeylere yönlerdir. Bu da işin. Ekonomik gücün yerinde olsun, ötesi kolay.”

“Ben de öyle yapmaya çalışıyorum ama bu ekonomik kriz nedeniyle de millet sigortaları kesti.”

“Olsun, gene de sigorta yaptıran bir çok kişi ve kuruluş var. Eskiden günde 5 ziyaret yapıp da ayda 10 iş alıyorsan bu tip kriz durumunda aynı sonucu alabilmek için günde 10 ziyaret yapman ve verebileceğin hizmetleri rakiplerine göre fazlalaştırman gerekecek. Yapabileceğin en güzel hizmet ise dürüstlük, dakiklik, ve iyi insan ilişkileri. Hizmet sunan firmalar veya kişiler hızla artıyor. Senin kendini tanıtmak için iyi bir tanıtım ve de çok iyi bir halkla ilişkiler gerekiyor. Bak sana N.QUBEIN’den güzel bir yaşam hikayesi anlatayım.

Uzaklarda küçük bir kasabada genç bir adam kendi işini kurmuş. Bu iki caddenin köşesinde bir perakendeciymiş. Adam çok dürüst ve dost canlısı bir kişiliğe sahipmiş. Tüm insanlar onu kısa sürede çok sevmişler. Ondaki alışveriş yapıyor ve tüm arkadaşlarına da onu tavsiye ediyorlarmış. Adam bir yıl içinde bir dükkandan, Amerika’nın bir ucundan diğerine uzanan bir mağazalar zinciri yaratmış.

Gel zaman git zaman seneler geçtikçe oldukça yaşlanmış. Bir gün hastalanıp hastaneye kaldırılmış. Doktorlar az zamanı kalmış olabileceğinden edişe ediyorlarmış. Bunun üzerine adam üç çocuğunu yanına çağırarak onlara bir görev vermiş.

“İçinizden biri yıllar boyu uğraşarak kurduğum şirketimin başına geçecek. Hanginizin bunu hak ettiğine karar vermek için,her birinize birer dolar vereceğim. Şimdi gidip bu birer dolar ile ne alabiliyorsanız alacaksınız,ama bu akşam geri döndüğünüzde paranızla aldığınız şey , hastane odamı bir baştan bir başa doldurmalı.”

Çocukları bu başarılı şirketi yönetme konusunda heyecana kapılmışlar. Ve koşar adımlarla şehre varmışlar. Hepsi de paralarını harcayarak akşam teker teker hastaneye dönmüşler. Babaları sormuş:

“Birinci çocuğum,bir dolara ne yaptın?”

Çocuk cevap vermiş:

“Arkadaşımın çiftliğine gittim. Bir dolarımı verdim ve iki balya saman aldım. Sonra odadan çıkararak saman balyalarını içeri getirmiş. Açıp tüm samanları havaya savurmuş. Oda bir anda samanlarla dolmuş. Ama biraz sonra samanın tamamı yere inmiş.

Adam ikinci çocuğuna sormuş:

“Peki çocuğum sen paranla ne yaptın bakalım?”

“Yorgancıya gittim. İki tane yastık aldım.

Çocuk bunu söyledikten sonra dışarıya çıkıp yastıkları getirmiş. Yastıkları açarak bütün tüyleri odaya dağıtmış. Biraz sonra tüm tüyler salınarak yere inmiş ve bir anlık dolu gibi görünen oda gene boşalmış.

Bunun üzerine üçüncü çocuğuna dönmüş;

“Peki çocuğum sen ne yaptın bakalım?”

Dolarımı cebime koyup senin yıllar önceki dükkanın gibi bir dükkana gittim. Dükkanın sahibine parayı verdim ve bozmasını istedim. Bu paranın 40 centini çok değerli bir şeye harcadım. Gerçekten ihtiyacı olan bir kişiye yardım ettim. Geri kalan 10 cent ile de iki şey aldım babacığım. Elini cebine atıp bir kibrit ile bir mum çıkarmış. Işığı kapatıp, mumu yaktığında mumun ışığı tüm odayı kaplamış. Üstelik oda samanla veya tüyle değil baştan aşağıya ışıkla dolmuş.

Birden babanın yüzüne huzurlu bir ifade gelmiş.

“Aferin oğlum. Bu şirketin başına sen geçiyorsun. Artık endişelenmeme hiç gerek kalmadı. Çünkü yaşam hakkında çok önemli bir şey öğrenmişsin. Işığını yaymayı. Bu çok güzel”

İşte Cansu’cuğum sen de böyle her yere ışığını yayarak mesleğini icra etmeye çalışacaksın. Sigorta işi, en mükemmel nasıl yapılabilirse öyle yapacaksın. Bir gün de ne kadar çok kişi ziyaret edilebilir ise o kadar edeceksin. İnsanlar ne kadar sevilir ve sayılır ve bu sevgi saygı onlara ne kadar hissettirilebilir ise o kadar hissettireceksin. Dürüst ve dakik olacaksın. İnsanlar sana güvenecek. Asla üşenmeyecek,ertelemeyecek ve vazgeçmeyeceksin. Parayı ve başarıyı hiç düşünme o zaman onlar sana akacaktır unutma.”

Şarabın, son yudumu almadan önce kadehlerimizi tokuşturarak, birbirimize sevgi dolu bir şekilde baktık. Bu bakışlarda aynı cinsten, dolayısıyla aynı duyguları hissedebilen iki kişinin o an aynı frekanstan bir birlerine gönderdiği enerjiyi hissedebilmek çok kolaydı. Anlayış içeren bir dostluk vardı birbirine tokuşan kadehlerin sesinde.

Cansu'nun arabası yoktu. Ben onu evine kadar bırakıp tekrar Ataköy'e döndüm. Bana zahmet verdiğini düşünerek çok üzüldü ama ben hiç yüksünmedim. O kadar etkilenmişim ki yaşadıklarından ve yaşam mücadelesinden hatta dönüş yolunda düşünürken gözlerimden akan yaşlara mani olamadım.

Burak'ı düşündüm. Ne kadar egoistmiş. Mutlu gitmeyen evliliğinin kendisine hissettirdiği yalnızlığı Cansu ile yok ediyor. Cansu'nun sevgisinde huzuru, tutkusunda aşkı, bedeninde zevki yaşıyor. Tüm bunları bulamadığı karısını, sırf karısı olduğu için vazife olarak gördüğünden, para içinde yüzdürürken, kadını dediği şu kadının çektiklerine bak. Ya ayda beş milyar yatırırsa, ona bir ev bir araba alsa koyar mı Burak'a? Ona ayda verdiği paranın kaç katını bir gecede yemekte harcıyor Burak. Bir de bana "Cansu'yu o kadar seviyorum ki anlatamam" demişti. Şimdi bu sevgi mi ya? Ah ah erkekler. Ama hepsi böyle değil. Öyle düşüncelileri öyle erkek gibi erkekleri var ki... Elleri öpülesi. Erkek gibi erkek diyince aklıma Kaya geldi. Baktım saat 11. "Uyumamıştır herhalde" diye hemen bastım numarasına.

"Alo"

"Selam aşkım. Yakışıklılar yakışıklısı. Bir tanem"

"Hayrola aşkım. Beni özlemiş gibisin."

"Evet sevgilim. Hem de çok."

"Ben de seni. Neredesin sen?"

"Arabada. Eve dönüyorum. Cansu ile boğazda bir yemek yedik de."

"Ha yaramazlık falan yapmadın değil mi?"

"Aşkım ne yaramazlığı ya. Seni duyanda beni ne sanacak."

"Biliyorum bir tanem."

"Seni çok seven bir kadın var unutma sakın."

"Sen de seni çok seven adamı unutma."

"Tamam canım hadi Allah rahatlık versin. Tatlı rüyalar. Öptüm seni o güzel dudaklarından."

"Oooooo ne güzel. Ben de seni."

İkinci gün yaptığımız toplantı da Nişantaşı'nda yeni açılacak oldukça büyük ve güzel mağazamız için bir mağaza müdürü alınması için ilan vermeye karar vermiştik ki, aklıma Fusun geldi. Hem kolej mezunu, hem de işletme. Yani benimle aynı eğitimi almış birisi. Her halde mağaza müdürlüğünü yapar. Fena para da verilmeyecek. Akşam eve gider gitmez Füsun'u telefon ile arayarak haberi verdim. Biraz ıkındı sıkındı. Ben onun yerinde olsam havalara uçardım. Çalışmaya üşeniyor mu, korkuyor mu anlayamıyorum. Netice de biraz düşünüp haber vereceğini söyledi.

“Sen bilirsin Füsun. Ama biz ilan verdiğimiz an biliyorum ki yüzlerce kişi müracaat edecek. Biz de bir an önce alıp. Mağaza açılmadan eğitim vermek istiyoruz, haberin olsun. Yani olayı fazla bekletmem.”

“Tamam seni en kısa zamanda ararım.”

“İyi o zaman. Ama senin sağlıklı kararlar verebilmen ve kaliteli bir şekilde yaşamın için ekonomik özgürlüğünü eline alman şart unutmama bunu. Sana hiç saygısı olmayan bir adamın eline bakıyorsun. Bilesin.”

“Tamam”

Fusun hiç çalışmak ister gibi görünmüyordu. Hatta benim sezdiğim böyle bir imkanın çıkması ve benim “sana yardım ederim” diyerek ona destek vermem yapmaya üşendiği bir şeye kolay mazeret bulamayacağı için onu sinirlendirmişti bile. Bir ara oğlu Can'ı bahane etti.

“Füsun Zeynep doğduğu günden beri de ben çalışıyorum biliyorsun. Hem Can artık kocaman bir çocuk. Onun yanında olup da ona hiçbir şey kazandırmayacağın onlarca saat yerine onunla paylaşacağın sevgi ve öğreti dolu birkaç kaliteli saat çok daha kıymetli inan. Bir çocuğun annesinin devamlı yanında bulunmasındansa, ona güvenmesi, ona hayran olması, ona saygı duyması ve birbirlerini sevmeleri çok daha önemli bence.” Demiştik ama pek de ikna olmuş gibi görünmüyordu. Kendi bilirdi. Aklıma, büyük bir zevkle birçok kere okuduğum Shad Helmstetter'in Bizi Biz Yapan Seçimlerimiz adlı kitabı geldi.

Aradan dört beş gün geçti geçmedi. Bir öğleden sonra saat üç sularında Elif'in bağladığı telefonda, salya sümük, bağıra çağıra ağlamalar arasında Füsun'un sesini zorla tanıyabildim.

“Hayrola Füsun?... Bismillahirrahmanirrahim.... Ne oldu.”

“Huuuuuu huuuuuu Gülll. Huuuuu.”

“Ne oldu yahu!.. Söylesene kızım ne oluyorsun. Birine mi bir şey oldu?”

“Allah belasını versin. Keşke olsaydı.”

“Tövbe de bela mela okuma kimseye. Ne oldu? Kim ne yaptı?”

“Kemal...”

“Ne oldu Kemal'e? Konuşsana Füsun. Delirttin insanı yaaa.”

“Kemal ile Oya'yı bizim evde yatakta yakaladım.”

“Nasıl yani?”

“Benim yatakta. Çırılçıplak..... Sevişiyorlardı.”

“Hadi ya?”

“Ne olur gelsene bize çabuk. Çok kötüyüm.”

“Tamam canım. Gelirim.”

“Hadi çabuk ol ama.”

“Tamam hemen geliyorum. Peki neredeler şimdi?”

“Önce Oya denilen o orospu karı defoldu gitti. Arkadan da bizim Allah’ın belası herif.”

“Tamam. Tamam. Sakin ol. Ben şimdi geliyorum. Sen sakin olmaya çalış ve hiçbir şey yapma tamam mı. Ne kimseyi ara. Ne olay çıkar. Önce bir sakinleşmeye çalış. Birazdan yanındayım canım.”

“Çabuk gel lütfen. Kendimi çok kötü hissediyorum.”

“Geliyorum.”

Telefonu kapadım ama bir müddet şaşkınlığımı atamadım. E olacağı buydu. Ne Kemal olacak o adamı, ne de güya arkadaşımız olacak Oya’yı hiçbir zaman gözüm tutmadı. Adam zaten zampananın Allah’ı da, insan kendi evinde karısının yatağında yapar mı böyle bir şeyi ya?...

Alelacele giyinip çıktım. Yarım saat kadar sonra Ataköy’deydim. Füsün ağlamaktan şişmiş kıpkırmızı gözlerle açtı kapıyı.

“Gül. Kusura bakma seni de işinden gücünden ettim ama çıldırmak üzereyim. Görüyor musun orospu karının yaptıklarını?”

“Nasıl oldu bu ya? Sen neredeydin peki?”

“Annemin tansiyonu epey yüksekti ve kendisini iyi hissetmiyordu. Can’ı da alıp orada kalmaya karar verdim çünkü Kemal akşam eve geç geleceğini söylemişti. Kemal ile konuştuğumuzda annemde kalacağımızı söyledim. Zaten biliyorsun Annem de Ataköy’de oturuyor.

Bu arada akşamüstü bakkaldan bir şeyler almam gerekti. Her gün düzenli olarak aldığım doğum kontrol hapımı da evde unutmuşum. Bari çıkmışken gidip onu da alayım dedim.

Lütfedip kapıyı bile kilitlememişler. Evde kimsenin olmadığından emin bir şekilde kapıyı açıp içeri girer girmez içeriden gelen sesler ile önce bir ürktüm. Hiç aklıma böyle bir şey gelmediği için önce hırsız falan zannettim. Ama kısa bir süre sonra olay meydana çıktığında, bayılacak kadar kötü oldum. Ay inanılmaz bir şey bu Gül. Hele acele ile giyinmekte olan Oya’yı görmedim mi..... Düşüp bayılmak üzereydim.

Vurmak, dövmek hatta öldürmek geldi içimden ama sanki tüm enerjim bitmişti. Elimi bile kaldıramıyordum. Kolum öğle bir ağırlaşmıştı ki sanki vücuduma demir halatlarla bağlıydı. Bir yandan gümbür gümbür çarpan kalbimi sanki ağzımda hissediyor, bir yandan felaket bulanana midem sayesinde kusacak gibi oluyordum. Sanki benim yaşantımla ilgili olmayan

bir filmin orta yerine ışınlanmışım. Ama oyuncular yaşamımı zehir eden iki yakınımı. Biri kocam biri sınıf arkadaşım.”

“Hay yarabbim ya!”

“O orospu kadını rezil edeceğim. Kocasına ne hesap verecek bakalım.”

“Sakın ha Füsün. Saçmalama.”

“A a ne demek saçmalama. Yani cezasını çekmeyecek mi?”

“Füsün otur şuraya. Hele bir kendine gel. Birlikte düşünelim. Sana önce içecek bir şey hazırlayayım hayatım. Hah otur şöyle. Boş ver Allah aşkına her işte bir hayır vardır. Dur bakalım. Burada seni üzecek, kıracak veya kendini kötü hissettirecek seninle ilgili hiçbir şey yok.”

“Ay adamı aptal yerine koyma Gül nasıl yok?”

“Yok tabi. Bu olay senin eksikliğin veya fazlalığın, senin güzelliğin veya çirkinliğin, senin yeterliliğin veya yetersizliğinden değil ikisinin karakter bozukluğu veya erdemsizliği diyelim. Üstelik bu bir sürpriz değil bunların bu kişiliklerini zaten biliyoruz. Bu bizi şaşırtmamalı. Bu onların bileceği iş ve zaten kendi cezalarını kendileri yaşayacak. Belki hemen belki ileride ama sen bu işe karışma. İntikam duygusu ruhu kirleten bir duygudur. Şu an seni öfke, kaybetme korkusu, intikam gibi duygular esir almak üzere onun için gel bir iki kadeh bir şeyler içerek birlikte olaylara bir bakalım. Şarap mı istersin cin mi?”

“İyi, bir bardak şarap alayım.”

“Tamam hemen koyuyorum. Otur şöyle şimdi geliyorum.”

Alelacele şarapları alıp gelirken bir yandan da Füsün’u nasıl sakinleştireceğimi düşünüyordum. Aslında gerçekten her ikisinden de beklenmeyecek bir şey değildi bu. İkisi de önüne çıkan her karşı cinse sulanan ve kendini sunmaya çalışan aşırı hafif tipler. Sanırım ikisi de boş kaldı ki birlikte böyle bir şeye yeltendiler. Yarın karşılarına başka biri çıksa eminim onunla birlikte olurlar.

“Al canım. Bak hayatım. Şu an Oya’yı hiç düşünme onunla zaten bir arkadaşlığımız yok ki. Hasbelkader bir zamanlar aynı sınıfta okuduğumuz ve bundan ötürüde ara sıra görüştüğümüz ve karakterine hiç de yabancı olmadığımız birisi. Burada kızacağın ve tavır alacağın ve ne yapacağına karar vereceğin kişi, kocan demeye dilim varmasa da, işte o. Kocanın ne yaptığı önemli. Yoksa bu Ayşe olmuş Fatma olmuş önemi yok ki. Yapacak olan kişi yapar. Dolayısıyla bizim konumuz Kemal. Bırak Oya’yı. Evli bir kadın, sonra çocuğu var. Onlara söylersen adamın nasıl bir tepki vereceğini ne biliyorsun. Ya kötü bir şey yaparsa, sonra çocuğunun yaşayacaklarını düşün. Sonradan vicdanını rahatsız edecek hiçbir şey yapma. Bugün yaşadığı korku ona yetmiştir. İnan gerek yok, ona ceza vermeye. Zaten her insan yaptıklarının karşılığını şöyle veya böyle yaşıyor inan. Onun için bu tip bir şey yapıp sende kendine kötü bir

karma oluşturma. Çünkü bu yaptığının karşılığını da sen yaşarsın o zaman.

Ama gelelim Kemal'e. Artık onun için bir karar versen iyi olacak. Unutma onu değiştiremezsin. Ama onun ile olan ilişkini değiştirebilirsin. Allah böyle bir şeyi sana göstererek, bildiğin ama görmeye korktuğun ve devamlı üzülmediğin bir konuda sana yardım etmiş bence. Her işte bir hayır vardır. Allah'a şükret. Böylece belki pırıl pırıl harika bir geleceğe adım atacaksın bellimi olur? Bu konuda sana tesir etmek istemiyorum. Gel önce senin ile çıkıp bir yerler de bir şeyler yiyelim. Sohbet edelim. İlk önce bir kendine gel sonra kendi kendine karar ver. Değiştiremeyeceğin gerçekler ve değiştirebileceğin gerçekleri düşün. Önünde sana ait ve senin seçimlerinle yaratacağın harika bir hayat var. Harika bir oğlun var, mesleğin var, güzelliğin var. Sende olmayan yaşama heyecanı ve ayakta kalma gücünü de kazandın mı, deyme gitsin."

"Of of Gül offfffff."

"Tamam of. Gerçekten offf. Ama hayatta o kadar çok of dedirtecek şey var ki. Bu ofların icabına bakarak yaşamakta hayat denilen oyun işte. Bu yaşam oyununun adı "Of ulan of" olsun. Ama unutma "oh oh" dedirten şeylerde var hayata. Hatta ooooohhhhh dedirtenler de. Hadi gel "of" ları defedip "oh"lara yelken açalım seninle artık ne dersin güzel kadın."

İlk defa gözlerinde hafif de olsa bir gülümseme belirdi. Oturduğu yerden elimi tutarak sıktı.

"Sağ olası Gül. İyi ki varsın. Seni seviyorum sevgili arkadaşım."

"Ben de seni seviyorum. Hadi kalk giyin. Anneni de ara da merak etmesin. Bir iki saate kadar gelirim de. Bence sadece bu akşam değil birkaç akşam da orada kal. Daha sağlıklı düşünür ve daha doğru karar verirsin. Bence kimseye de bu konuyu açma annen de dahil. Zira insanlar kendi değer yargılarına göre çok yanlış yönlendiriyorlar karşısındakini. Bir çoğu sana akıl vermek adına ,senin öfkeni alevlendirip onun ateşinde seni yakarken bir çok hata yapmana da sebep olacaklardır, inan."

Akşam yediğimiz yemeğin ardından Füsun'u eve bırakırken, kendisini biraz daha toparlamış ve ona geçen gün teklif ettiğim mağaza müdürlüğü işini yapmaya karar vermişti. Boşanmak istediğini söylüyordu. Ama kızgınlıkla verdiği bir karar olmaması için şimdilik olayları büyütmeden, önce bir sakin düşünecek hale gelinceye kadar beklemesini. Olaylar ve kendi içinde bir müddet sürecek olan o duygusal kasırgalar, zihinsel depremeler ve bu ruhsal afetler geçip, içindeki ölü, yaralı sayıları, tespit edilip tüm hasarlar belirlendikten sonra geride kalan o pırıl pırıl Fusun olarak kararlarını vermesini önerdim. Zaman bu konuda öyle mükemmel bir ilaç ki. Her şeyi silip süpürüyor geriye ise bize tecrübeler kalıyor. Artık ondan faydalanıp faydalanmamanın vebali ise bizim boynumuza.

Bu olayın üzerinden altı ay geçti. Bu zaman içerisinde Füsun ayrılmaya karar verdi. Bizim Nişantaşı'ndaki mağazada mağaza müdürü olarak çalışmaya başladı. Hem firmadan aldığı eğitim hem benim ona olan desteğim sayesinde de işleri oldukça toparlayarak hem mağazayı hem kendi yaşantısını rayına oturttu. Bu arada şişli taraflarında küçük ama şirin bir ev kiralayarak oğlu ile birlikte oraya taşındı. Mahkemeleri ise devam ediyor. Sanırım bu ay boşanma ile neticelenecek. Hem iyi bir maaş alıyor, hem de kocası olacak o zibididen iyi bir nafaka alacak. Zira adamın maddi durumu da oldukça iyi.

Bu arada, ara sıra Berna Yiğit ile görüşüyoruz. Barış'ın sevgilisi. Hatta Füsun'un boşanma işine de Berna bakıyor.

Berna ile Barış bir küs bir barışık ilişkilerine devam ediyorlar. İkisi de birbirini seviyor ama Barış'ın ününden ötürü kendisini çok önemli zannetmesi, etrafın ona karşı olan hayranlığının dolduruşuna gelmesi ve çevrede üstüne atlamaya hazır binlerce kızın varoluşu, güzel bir ilişki yaşamalarına mani oluyor.

Geçenler de, gazete de çıkan ve Barış'ın yalan olduğunu iddia ettiği bir haberden sonra kavga ederek bir, bir buçuk ay kadar küsmüş hiç görüşmemişlerdi. Bu arada ikisiyle de görüşmüştüm. İkisi de kendi yapıları doğrultusunda üzüntü çekiyorlardı. Barış kendisini içkiye vurup, çeşitli yerlerde görünerek gönlünü oyalamaya çalışırken, ufak flörtler yaşayarak gününü gün ediyor gibi görünse de içinde derin bir sızı ve özlem duyuyordu. Berna ise, seviyor, özlüyor, kızıyor, televizyonda gördükleri ve gazetede okuduklarına kahroluyor, kalbi kıskançlığın o acımasız dişlileri arasında ızdırap içerisinde kıvranıyordu. Kendisini işine vermiş var gücüyle başarısına başarılar ekliyor. Kendisine hayran çevresinde dört dönen erkeklerle kah bir yemeğe çıkıyor, kah bir barda içki içiyor, sonra eve gelip odasına kapanıp avaz avaz ağlıyor, ikide bir elinin bir parçası haline dönüşmüş, yanından bir saniye ayırmadığı, telefonuna bakarak Barış'tan bir ses bir soluk, bir çağırış bekliyordu. Ah bir çağırışa koşa koşa gidecekti. Ama kendisi arayamazdı. Eşoğlueşsek kendisini iyice bir bok sanacaktı. Hem alev alev yanan gururu ve kibri ne olacaktı.

Böyle sızlandığı bir gün birlikte bir yerler de bir şeyler içerek sohbet ediyorduk.

“Çok özledim onu Gül.”

“Seni anlıyorum Berna. Ya ,aşk bu aka da konar boka da diye, gurur acı, sızı düşünmeden sevdiğinin arkasından gidip, yaşayabildiğin kadar yaşayacaksın. Ya da bu adam ile benim istediğim tarzda bir ilişki yaşamak mümkün değil diyerek, bağrına taş basıp unutmaya çalışacaksın. Bu konuda zamana ihtiyacın olacak. Unuttuğunda da

istediğin tarzda birisiyle ilişkiye başlayacaksın. Bu dediklerim çok mu kolay? Asla. Cayır cayır yanacaksın. Bu da güzel bir duygu gün gelir oldukça yaşanır ve bu tip duyguları özler hale geldiğinde acının alevinde cayır cayır yanmayı bile ararsın inan. Yaşam bu duyguların toplamı. Bunlar ile yeryüzünde oynadığımız bir oyun değil mi? Hayatı çok da ciddiye alma. Kendi değer yargıların içerisinde kimseye kötülük yapmadan, sınırsızca yaşa gitsin be güzelim. Ben bu duyguların hemen hepsini zamanında en şiddetlisinden yaşamış olmasam, bunları sana söyleyemedim. Ama ne yaşarsan yaşa sanki hiç yaşamamışın gibi hepsini silip süpürüyor zaman. Geriye hoş bir anı kalıyor çektiğin onca acıdan sonra. Yeter ki Allah ömür ve sağlık versin.”

“Gururum müsaade etse, hiç durmaz şu an atlar gider boynuna atılırım. Öyle özledim ki sana anlatamam.”

“E git o zaman.”

“Ya gururum. O da ayrı bir güç içimde. Ona gitmeyi düşündüğüm an ne kadar hakaretler yağdırıyor bana. Eğer ona gidersen bir daha hayatın boyunca gelmem yanına, sen ne zayıf bir kadınmışsın be. Ben seni ne kadar vakur, ne kadar karizmatik, ne kadar başın dik gezdiriyorum. Senin şu yaptığına bak. At kendini ayaklar altına, el aleme, hele o kendini bir halt zanneden herife rezil ol. Bu mu istediğin diye beni tehdit ediyor.”

“Eder. İyi bilirim. Kendi kendimle yaptığım savaşta, ruhumun gücüne en çok direnen düşman gücüdür o gurur. Bak sana çok hoşuma giden bir hikaye anlatayım.”

“Anlat. Dinliyorum.”

“Bir zamanlar, çok muhteşem bir şatoda mutlu bir şekilde yaşayan bir kont ve hanımı varmış. Bir birlerine deli gibi aşık olarak senelerce yaşamışlar. Gerçek aşkı ölümsüz sevgiyi buldukları söylenir, yöredeki herkes onların aşkına imrenirmiş. Böylece yıllar geçmiş. Yaşlılıklarında bir gün incir çekirdeğini doldurmayacak bir sebepten kavga edip birbirlerine küsmüşler. İkisi de ayrı odalara çekilmiş ve de ayrı yaşar olmuşlar. Böylece bir gün iki gün derken, haftalar geçmiş. İkisi de birbirlerini deli gibi sevmelerine rağmen bu kahrolasıca gurur ikisini de esir almış. İkisi de birbirlerini çok fazla özlemiş ve bir an önce barışıp birbirlerine sarılabilmek için yanıp tutuşuyorlarmış. Ama gurur ikisine de müsaade etmiyormuş. Karısı kocası için “O gelsin barışayım” diyor. Kocası karısı için “Onun bana gelmesi lazım o beni kırdı” diyormuş. İkisi için de özlem dolu geçen bu günlerden bir gün, artık kocası dayanamamış ve karısının odasının kapısına kadar gitmiş. Ama içeri girmek üzereyken, gurur ona mani oluyor, içini alev alev saran bir ateş halinde kalbinden tüm vücuduna dağılarak öfkeyi de uyandırıyormuş. Tüm bu duygulara karşın içerisindeki sevgi miktarı ağır bastığından bu güçlü ve negatif duyguları kovalamış ve kalbinden kulağına sevginin sesi fısıldamış.” Koş hadi koş içeri. Aç şu kapıyı ve sarıl sevdiğin kadına.” Tam kapıyı açacakken, gene

gururun sesi duyulmuş. “Bari şu kapının deliğinden bir bak bakalım ne yapıyor?” Adamcağız eğilip kapının deliğinden bir bakmış ki ne görsün? Karısı Meryem Ana’nın resminin önünde diz çökmüş dua ediyormuş.

“Ne olur Meryem Ana sana yalvarıyorum. Kocamı bana gönder. Çok özledim onu. Şu kapı açılsın ve kocam içeri girsin Meryem Ana.”

Adam bunu fırsat bilip hemen kapıyı hışımla açmış ve asık bir suratla bir öne bir geri giderek içeri girerken bir yandan da sinirli bir şekilde bağııyormuş:

“İtmesene Meryem. İtmesene Meryem.”

“Hah ha ha ha hah”

“İstersen seni de ben itekleyeyim ha ne dersin?”

“Vallahi çok iyi olur.”

İki gün sonra Barış’ı aradım. Akşamüstü boş olduğunu öğrenince, bir kahve içip sohbet etmeye atlayıp evine gittim. Berna ile hiç görüşmemişim gibi sordum:

“Ne var ne yok ya epeydir görüşemedik. Berna nasıl?”

“Bilmiyorum.”

“Nasıl yani, görüşmüyor musunuz?”

“Bir, birbuçuk aydır görüşmüyoruz.”

“A a niye. Geçenlerde bir ara rastladım Berna’ya ama bir şey söylemedi.”

“Nerede rastladın?”

“Benim bir arkadaşın boşanma işi ile ilgileniyor da. Onun iş yerinde görmüştüm.”

“Hııı ne yapıyormuş?”

“Ya dedim ya pek konuşamadık. Ne oldu?..”

“Ya ne bileyim ben. Olmuyor işte.”

“Olmayan ne?”

“Ya etrafta binlerce güzel kız varken, birinin kaprislerini çekmek aptalca geliyor. Binlerce güzel çiçek varken bir çiçeğe ömrünü vermek gibi bir şey.”

“E iyi o zaman. Nasıl olsa etrafın kız dolu, onu da özlemezsin böylece. E eee senin işler nasıl. Her şey yolunda mı?”

“Yolunda Allah’a şükür bu sene bir çok proje için anlaşma yaptım. Çok doluyum. İnan nefes alacak vaktim yok.”

“Oh oh çok şükür. Allah bereket versin. Aman iş olsun da çalışalım.”

“İyimiydi?”

“Kim iyimiydi?”

“Berna canım. İyimiydi diyorum?”

“Niye merak ediyorsun ki?”

“Ne bileyim merak ettim işte. Kimse var mıymış hayatında?”

“Bilmiyorum dedim ya hiç konuşamadık. Ama Allah için çok güzel bir kız. Senin peşinde olanlar kadar olmasa bile eminim onun peşinde de çok erkek vardır. Hem de senin peşinde olan kızlar ile mukayese edecek olursak, onlardan çok daha kaliteli ve üst düzey kişilerin olacağından eminim. Çünkü Berna sadece güzel değil. Çok akıllı, çok terbiyeli ve çok görgülü. Çok iyi bir işi var. İşinde oldukça başarılı ve sevmeyi bilen birisi. En önemlisi insanlara karşı saygılı.”

“İyi be görende Berna’nın reklam firması sanacak seni.”

“Yok canım. Bana ne Berna’dan. Benim arkadaşım sensin. Ama doğruya doğru kızı çok beğendim. Zaten bana sorarsan çizginiz çok farklı. Sana daha light bir kız gerekiyor.”

“Ne demek şimdi bu?”

“Senin işin, hayata bakışın, düşünce tarzın ona göre daha satıhta demek. Etrafta da bu tip kızlar kaynıyor. Bence onlardan biri senin için daha uygun demek.”

“Sen bana hakaret mi ediyorsun yani?”

“Hayır canım. Ne münasebet. Gerçeklere parmak basıyorum. Ama çoğu zaman gerçekler sek olarak alındı mı dokunur. Onu seyreltip istediğin kıvama getirecek bazı mazeretler katarız ki bizi acıtmasın, ağzımızı yakmasın.”

“Ay Gül!”

“Ne var?”

“Ya zaten canım sıkılıyor. Bir de sen üzerime gelme.”

“Niye canın sıkılıyor ki. İşlerin tıkların da. E bir sürü kız hayatında. Nedir senin canını sıkın “belanı mı arıyorsun” derler böyle durumda.

“Ne bileyim? Ben de ne istediğimi biliyor muyum sanki?”

“Biz ne dedik? Sen ne istediğini bilmiyorsun tabi ki. Evine bir çiçeği koyup onunla uğraşmaktansa doğanın her yerine serpilmiş milyonlarca çiçeği koparıp koklayıp atmayı, daldan dala atlamayı daha zevkli sanıyorsun ama eve döndüğünde evinde sana ait bir çiçeğin olmadığı gibi. Etrafta yolup bıraktığın, dalından kopardığın için ölüme terk ettiğin, o güzel kokularına, rengarenk yapraklarına, tazecik goncalarına son verdiğin bir çok çiçeğin de çektiği sıkıntıyı fark etmeden yükleniyor, tüm bunların vebalini yaşamak üzere kendine kötü bir gelecek hazırlamanın farkında olmadan sıkıntısını yaşıyorsun. Bak Barış. Her zaman herkese çocuklarına alması için direkttiğim bir çocuk kitabı vardır. KÜÇÜK PRENS onun bir çok ibret verici hikayesinden birisini anlatayım sana.

Kendi gezegeninde tek başına yaşayan küçük bir prens varmış. O minik gezegenine nereden geldiyse bir tohum uçup gelmiş ve toprağa yerleşmiş. Bir gülün tohumuymuş bu. Önceleri baobab dediği tehlikeli bir bitki olmasından şüphelenerek endişeyle izlemiş fide haline gelmekte

olan tohumu. Sonra tehlikeli olmadığını görüp endişesi son bulmuş. Ve merakla onun büyümesini izlemeye başlamış.

Bir süre sonra fidenin büyümesi durmuş, çiçek vermeye hazırlanmış. Küçük Prens merak ve heyecan içerisinde bekliyormuş. Ama çiçek yeşil örtüsünün altındaki hazırlığının yeterli olduğunu sanmıyormuş. Renklerini büyük bir özen ile seçiyor, kendini ağır ağır süslüyor, taç yapraklarını tek tek sıralıyormuş. Gelincikler gibi buruşuk buruşuk çıkmak istemiyormuş ortaya. Güzelliğinin en pırıltılı anında kendini göstermeye karar vermiş. Aman o ne cilveler o ne pozlar! Tüm enerjisi ile küçük Prensi etkilemeye çalışıyormuş. Küçük Prens hayranlığını gizleyemeyip:

“Ne kadar güzelsin!” demiş.

Çiçek:

“Evet biliyorum” demiş.

“Üstelik güneşle birlikte doğdum.”

Küçük Prens onun pek de alçak gönüllü olamayacağını tahmin ediyormuş ama yinede çok etkileyiciymiş.

Biraz sonra çiçek “Sanırım kahvaltı zamanı geldi. Lütfen benim gereksinimlerim ile ilgilenmek nezaketini gösterir miydin?” demiş.

Küçük Prens utanarak biraz su alıp gelmiş ve çiçeği sulamış. Çiçek çok geçmeden kendini beğenmişliği ile Küçük Prensi canından bezdirmiş. Örneğin bir gün üzerindeki dört dikeninden söz ederken Küçük Prense

“Sıkıysa kaplanlar pençelerini bir uzatsınlar!” demiş.

“Gezegenimde kaplan yok” demiş Küçük Prens. “Hem kaplanlar ot yemez”

“Ben ot değilim” olmuş çiçeğin tatlı bir sesle verdiği yanıt.

“Özür dilerim.”

“Kaplanelardan korkmam ben. Sert rüzgarlardan korkarım. Beni rüzgardan koruyacak bir siperlik bulamaz mısınız?”

“Sert rüzgarlar Bu çiçeğin en korkulu rüyası olmalı” diye düşünmüş. Sonra da içinden “Bu çiçek anlaşılması çok güç bir yaratık” diye geçirmiş.

“Geceleri beni cam bir fanusla örtmeni istiyorum.

Böyle anlayamadığı bir çok isteği ve davranışıyla uğraşmış durmuş Küçük Prens. Tüm sevgisine ve iyi niyetine karşın bir süre sonra çiçeğinden şüphe etmeye başlamış. Önemsiz sözleri çok fazla ciddiye almış ve sonuçta da mutsuz olmuş.

Bir gün çiçeğinden bahsederken onu dinlememeliydim demiş. İnsan hiçbir zaman çiçeğini dinlememeli. Ona bakmalı ve güzel kokusunu içine çekmeli yalnızca. Çiçeğimin kokusu bütün gezegenime yetiyordu. Ama ben ona hak ettiği inceliği gösteremedim. Şu kaplanların pençeleriyle ilgili sözleri yalnızca acıma duygularıyla doldurmalıydı yüreğimi” diye sürdürmüş sözlerini. “Bir şeyi anlamaya çalışırken, neyi

dikkate almam gerektiğini bilmiyordum. Sözlere değil yapılanlara bakmalıydım. Güzel kokularıyla beni öyle büyülemişti ki....Ondan uzaklaşmamalıydım. Onun bana yaptığı o küçük numaraların arkasındaki sevgiyi anlamalıydım. Çiçekler çok tutarsız oluyorlar.Ama onu nasıl sevmem gerektiğini bilemeyecek kadar küçüktüm.” demiş.

Sonra bir çok gezegeni gezen Küçük Prens başka gezegenlere gitmek üzere hazırlanmış. Kendi gezegenindeki tüm işleri yapmış. Çiçeği son bir kez sulayıp cam fanustan koruyucusunu üzerine geçirirken neredeyse ağlayacaktı.

“Elveda” demiş çiçeğine. Çiçekten hiç karşılık gelmemiş. Çiçek öksürmüştü ama soğuk algınlığından değilmiş öksürüğü.

“Saçmaladım” demiş. “Bağışla beni mutlu olmaya çalış.”

Küçük Prens çiçeğinin ona sitem etmemesine şaşırılmış. Elinde cam fanusuyla kala kalmış.

“Tabi seni çok seviyorum” demiş çiçek. “Bunu şimdiye kadar sana belirtmemiş olmam benim hatam. Ama sen..... Sen de benim kadar aptalca davrandın. Mutlu olmaya çalış.... Fanusu da istemem.”

“Ama rüzgar”

“Soğuk algınlığım o kadar da kötü değil. Gecenin serinliği iyi gelir bana. Çiçeğim ben.”

“Ya hayvanlar?”

“Kelebeklerle tanışmak istiyorsam, iki tırtıla katlanmayı öğrenmek zorundayım. Çok güzel olmalılar.. Kelebekler de yani tırtıllarda olmazsa kiminle dostluk edeceğim ki?.... Sen uzaklarda olacaksın.... Büyük hayvanlara gelince... Onlardan korkmuyorum. Pençelerim var benim.”

Bunları söyledikten sonra Küçük Prense dört tanecik dikenini göstermiş. Sonra da “Haydi sallanma. Gitmeye karar vermiştin. Git” demiş. Çok gururluymuş Gül. Ağladığını görmesini istemiyormuş küçük prensin.

Küçük Prens milyonlarca gezegende dolaşmaya ve bizlere ibret veren çeşitli olaylar yaşamaya başlamış. Bu yolculuklarının birisinde de Dünya’ya gelmiş. Dünyada çeşitli olaylar yaşarken bir gün rengarenk ve binlerce çeşit çiçekle karşılaşmış. Hepsi bir birinden güzelmiş. Hatta çok güzel bir Gül tarlasına yolu düşmüş bir keresinde binlerce gülün içinde kendi gülünü düşünmüş.

“Görseydi ne çok üzülürdü.” demiş kendi kendine. “Kendinin evrende tek olduğunu söylemişti bana meğerse milyonlarca varmış. Bende boşu boşuna onun kaptislerini çekmişim.” “Şimdi burada olsa hemen öksürmeye başlardı,alay edilmesin diye ölüyormuş gibi yapardı. Ve benimde onu yaşama döndürmem için çırpınmamı beklerdi. Eşi benzeri bulunmayan bir çiçeğe sahip olduğum için çok zengin olduğumu düşünüyordum. Oysa sadece sıradan bir gülmüş” diye düşünmüş.

Aradan zaman geçmiş. Gül tarlalarının içerisinde kendi Gülünü özler olmuş. Geceleri gök yüzündeki gezegenine bakıp gülünü düşünürken gözlerinden yaşlar akmış. Sonra gül tarlasına gidip:

“Siz benim gülüme benzemiyorsunuz” demiş. “Hatta hiçbir şeysiniz şu anda. Çok güzelsiniz ama boşsunuz benim için” diye sürdürmüş sözlerini Küçük Prens. “İnsan sizin için ölemez. Doğru, gelip geçen biri için benim çiçeğimin sizden hiçbir farkı yok. Ama o benim için binlercenizden daha önemli; çünkü suladığım, cam bir fanusun altına koyduğum, önüne siperlik yerleştirdiğim çiçek o. Çünkü tırtılları ben onun için öldürdüm. Çünkü yakındığı, ya da övündüğü, ya da hiçbir şey söylemediği zamanlarda dinlediğim çiçeğim o benim. Çünkü o benim çiçeğim.”

“İşte Barış’cığim Bu küçüklere masal ama büyüklerinde çıkaracağı çok ders var. Antoine De Saint-Exupery’nin bu Küçük Prens’inin içinde her konu ile ilgili bir çok minik minik masallar var ama inan her biri sanki yaşamsal öğreti. Bence sadece çocuklar değil büyükler de muhakkak okumalı. Şu an sen bir gül tarlasındasın. Ama onlar senin değil. Milyonlarca gülün içinde bir gün kendini çok yalnız hissedeceksin. Gülünü özleyecek ve arayacaksın ama belki iş işten geçmiş, gülün yeni bir Prens bulmuş olacak.”

“Gül...”

“Efendim.”

“Onu özledim.”

“E be hayatım arasana o zaman.”

“Ya ne yapacağıma karar veremediğim için, korkuyorum aramaya, korkuyorum ciddi bir ilişkiye girmeye, korkuyorum evlenmeye. Kendime güvenemiyorum.”

“Onu bilemem. O zaman arama. O da bunu kabullenir ve kendisine başka bir yol çizer.”

“Ya onu başkasıyla düşünmek de üzüyor beni.”

“Bana bak şimdi okkalısından bir küfür savurmak geliyor içimden sana, ama dua et kibar birisiyim.”

“Haklısın.”

Barış ile bu konuşmaları yaptığımız görüşmemizden Berna’ya hiç bahsetmedim. Artık her şey olacağına varacaktı. Bildiğim ikisinin de acı çekiyor olmasıydı. İkisi de ayrı zayıflıklarının arkasına saklanmış, çok istedikleri mutluluğun önlerinden geçip gitmesine göz yumuyorlardı. Hiç kimse kendisi ile ilgili problemlerini çözmeden, eksikliklerini tamamlamadan, ve kendisi ile barışık, bir bütün haline gelmeden karşı taraf ile doyurucu ve istikrarlı bir beraberliği başaramıyor. Bunu ben

kendimde de yaşamıştım zamanında. Tabi karşındakinin de bu gelişimini tamamlamış bir insan olması birlikteliğe sonsuz bir haz katıyor. Sadece bedensel beğeni ile olan birliktelikler çok kısa sürüyor. Çünkü beden değişik tenlerden daha çok haz alıyor. Bu bedensel çekicilik duygular ile birleşince arada aşk oluyor ama bu duygular da zaman içinde hafifleyince başka gönüllerde başka duygular insana daha çekici geliyor. Zihinsel bir birliktelik tüm bu çekiciliklere eklenirse o ilişki daha bir uzun sürüyor. Ama, bu özelliklerde yeni biri her zaman herhangi bir tarafın yerini, daha büyük bir heyecan ve yeni olmanın tutkusuyla, alabiliyor. Ama o iki kişinin ruhları el ele tutuşabilmiş ve diğer bedensel uyumları da sağlamışlarsa işte o birliktelikte ebedi olan sevginin o sonsuz ışığı parlıyor, o müthiş huzuru yayılıyor ve bir ömür boyu sürüyor. Gerçek birliktelik, cinsel çekim, duygusal haz, zihinsel anlaşma, özüne ulaşma, onu sevmeye, saymaya ve birlikteliğini besleme, kendini geliştirme istiyor. Tabi tüm bunlarla birlikte en önemli temeli ise sadakat oluşturuyor. Bu kadın içinde erkek içinde değişmez. Tüm evren dışı ve erkek yani yin ve yang olarak ikiye ayrılmıştır. Her şeyin dışısı ve erkeği vardır. Dünyanın dengesi bu iki gücün dengesiyle oluşur. Bu güçlerin ahenk içindeki birliktelikleri bütünü doğurur bu denge kaybolunca ise şu zamanda yaşadığımız gibi kaos olur. Allah bizi büyük kaostan korusun.

Yaşam su gibi akıp gidiyordu iyisiyle,kötüsüyle,güzeli , çirkini ile,güçsüzü, güçlüsü ile, haklısı,haksızı ile kadını,erkeği ile ikiye ayrılmış tüm parçalar teki oluşturmak adına birbirleri ile birleşmeye çalışıyor ama dengeyi bozarak dünya üzerindeki kaosu oluşturuyor ve bunun sıkıntısını da gene kendi çekiyordu.

Böylece geçen zaman içerisinde kimimiz kendi içimizde mutlu huzurlu, kimimiz kendi içimizde mutsuz ve huzursuz dünya üzerindeki deneyimlerimizi yaşamaktaydık.

Barış ile yaptığım görüşmeden bu yana koskoca bir sene geçmişti. Onlar hala bir barışık bir küs ilişkilerini devam ettiriyor, ne birbirlerinden kopabiliyor ne de birlikte istikrarlı bir beraberliği götürebiliyorlardı.

Fusun yeni işine ve yeni evine alışmış, fakat ne insan ne de dışı tarafını tam gücüyle yaşamaya başlayamamıştı. Tüm benim güdülememe rağmen, ürkekliğini,çekingenliğini atamamış ama gene de eskiye göre baya yol kat etmişti.

Feride ve Kenan ise dolu dizgin aşklarının keyfini çıkarıyor, bir yandan da kızları Beste'yi üniversiteye hazırlıyorlardı. Kenan nihayet boşanmaya karar vermiş, bir uygun zaman kollayıp,kararını karısına açmayı planlıyor ve hatta İstanbul Levent'te güzel bir müstakil ev almış onu yavaş yavaş döşemeye başlamışlardı.

Bu arada bizim Ahmet yavaş yavaş erkekliği öğrenmeye başlamış ve dişiliğini keşfetmeye henüz başlamakta olan Nurdan ile yaşadığı flört döneminde bu konuda ona yardımcı olmakta, ara sıra da benimle yaptığı uzun sohbetler ile cinsellik hakkında benden fikir almaya çalışmakta idi. Her ne kadar benden bir iki yaş büyüklerse de bu konuda ikisi de daha önce pek bir deneyimde bulunmamış, cinsellikleri yokmuş gibi bir tavır ile yaşamışlardı.

Oya ile görüşmüyordum. Onu yargılcasına değildi bu görüşmemem. Aslında onunla dost olup,birlikte sohbet etmeyi çok isterdim ama zaten bizim pek bir arkadaşlığımız yoktu. Sadece sınıf arkadaşı olmamızdı bizi bazı bazı bir araya getiren. Ne istiyor,neyi arıyor ve neler hissediyor onunla paylaşmak isterdim. Ama bu olaylardan sonra (Benim ısrarım ile Fusun olayı hiç kimseye nakletmemişti.) her ne kadar,bizden başka kimsenin haberi olmadıysa da Oya bizim camiada pek görülmez olmuştu. Bazı geceler yatağa yattığımda aklıma gelmiş ve de onun iyiliği için dua etmiştim.

Suat askere gitmeye hazırlanıyor ve bu arada kendi gittiği zaman ailesini geçindirecek para biriktirebilmek için var gücüyle gecesini gündüzüne katarak çalışıyor. Bir çok ek işler yapıyordu. Maalesef babası beden olarak günden güne kötülemeye başlamış ve de Akciğer kanseri teşhisi konmuştu. Buna rağmen sigara ve içkiyi bırakamıyor, çok kötü bir hayat yaşıyor ve evin içindekilere de yaşatıyordu.

Bir gün,gün ağarırken sabah beş gibi, her zamanki gibi bol miktarda alkol alarak yatağa giren Bekir uyanmış, ve bir gün önce yapılmış kuru fasulyeyi yemek istediğinde onu ısıtırmak üzere,yorgun argın gecenin geç saati yatmış ve mışıl mışıl uyumakta olan Suna'yı ite kaka,bağıra çağıra uyandırmıştı. Tüm bunları vazifesi bilen Suna,hiç ses etmeden kalkmış hemen kuru fasulyeyi ısıtıp bir tabağa koyarak kocasına hizmet vermeye başlamıştı ki Bekir:

“Kuru soğan da getir.”

Suna mutfağa koşarak gitmiş ama kuru soğan bulamamıştı. Şimdi kızacak bu herif diye kalbi küt küt çarpıyor bir ümit her yere bakıyordu. Ama yoktu işte.

“Hay Allah Kahretsin” diye düşündü. Ne diyecekti şimdi erkeğine. Erkek ne isterse yapılmalı diye öğretilmişti ona da. Ona diyemezdi ki “Yahu adam sen erkek olup da değil kuru soğan bir kuru ekmek getiriyor musun eve”. Korka korka salon dedikleri küçük odaya girdi. Yanındakinin bile zor duyacağı titrek bir ses ile:

“Kalmamış.”

“Ne diyorsun?”

“Şey, kuru soğan. Kalmamış.”

“Sen nasıl karısın ya. İnsanın soğanı olmaz mı mutfağında.”

“Para yoktu ki alayım.”

“Hay Allah belanı versin senin. Hepiniz çalışıyorsunuz. Bir soğan parası mı yok bu evde.”

Yeni ısınmış bir tabak kuru fasulyeyi Suna'nın üzerine fırlattı attı. Bir yandan üstü başı yağlı yemek içerisinde kalmış,bir yandan ortalık batmış, bir yandan da sıcak yemeğin tenine temas eden bölümleri cayır cayır yanmaya başlamıştı ki, hırsını alamayan Bekir,Suna'nın üzerine saldırdı. Hem vuruyor hem de bir yandan avazı çıktığı kadar küfür ediyordu. Öğretilmiş erkekliğini bu zavallı, dişiliğin ne demek olduğunu bilmeyen kadın üzerinde yaşamaya çalışıyordu.

Sabahın köründe kopan bu kıyamet ile uyandı çocuklar. Suat koşar adımlarla içeriye girip annesini kurtardı. Bekir'e nefret dolu bir bakış fırlattıktan sonra, sert bir ses ile:

“Gir içeri yat.” Diyebildi. Kızlar hemen odayı temizlemeye koyuldular. Suna suçlu suçlu üstünü başını temizlemek için banyoya girerken Suat'a söylenmekteydi.

“Kuru soğan almayı unutmuşsunuz.”

“Bırak anne şimdi soğanı. Delirtmeyin adamı Allah aşkına.”

İçi bu kadar sevgi dolu bir çocuk nasıl bu kadar sevgisiz bir adamdan çıkabilir diye düşündüğüm bir gün Suat bana:

“Gül hanım aslında o da sevgi dolu sadece gördüklerini uyguluyor. Adet ve gelenek görenekler de erkek imajı bu bizde yoksa “karı gibi” derler. Bir tek Zeynep konusunda açık veriyor. Tüm içerisinde senelerdir

sakladığı sevgisi hayatının küçük kızına ayrılmış bölümünde zayıf bir nokta bulmuş oradan gürül gürül ona karşı akıyor. O zamanında hastaydı diye de kendisine bir mazeret bulduğu için raconunu da koruyor.” Zaman içerisinde böyle davrana davrana da içindeki negatifi beslediği için, öfke,şiddet gibi kötü duygular da gittikçe içinde büyüyerek tüm hücrelerini kapladı.” Demişti.

Cansu ise aşık olduğu ve sevdiği Burak ile istediği ilişkiyi yaşayamıyordu. Bir çok şey eksikti bu ilişki de. E ne de olsa evli bir adamdı. Boşanacağını da söylemiyordu. Her daim karısından şikayet ediyor,mutsuz olduğunu söylüyor,Cansu’yu çok sevdiğini söylüyor. Birlikteyken çok iyi davranıyor ama değil bu çarpık düzeni bozmak, laf geldiğinde boşanmak isteyen arkadaşları için.

“Olur mu öyle canım. İnsan yuvasını bozar mı?” diye nutuklar atıyordu.

Onun böyle konuştuğu zamanlar Cansu’nun kalbinden sanki bir şeyler kopuyor,içinde duyduğu derin sızı gerçeğin acı yüzünü gösteriyordu. Fakat insanoğlu baş etmeye zorlanacağı konular da o kadar gözü kör olmayı biliyordu ki, bağımlı bulunduğu duyguların onu üzmesinin yaratacağı acıdansa bazı gerçekleri görmemezlikten gelme ve erdemlerini ayaklar altına alma pahasına öylece yaşayıp gidiyordu olayların akışına kendisini kaptırıp. Ta ki bu sürüklenip gittiği ırmak bir gün gürül gürül çağlayan bir gerçekler şelalesinden aşağıya kayalıkların üzerine onu atıncaya kadar. İşte o an ki acı, zamanında ırmaktan tıpış tıpış çıkması gerektiği zaman ki acıdan çok daha yıkıcı oluyordu. Ama ırmağın içindeyken aldığı hazdan vazgeçemediği için bile bile gerçekler şelalesine sürükleniyordu insanoğlu.

Bu duyguları yoğun bir şekilde yaşadığı bir sıcak temmuz günüydü.Sabahtan beri kapı kapı koşturmuş ve hiçbir işte olumlu bir sonuç elde edememişti. Evine en yakın otobüs durağında inmişti. Üzerindeki, kendisine çok yakışan, Burak’ın ona hediye ettiği turkuvaz renkli kolsuz keten elbisesi adeta terden üzerine yapışmıştı. Kendisini olduğundan çok daha genç gösteren yeni kestirmiş olduğu kısa sarı saçlarından ter damlıyordu. Elbisenin rengi ile midir nedir yeşil gözlerinde adeta mavi bir pırıltı vardı. Kendisini oldukça bitap hissetmesine rağmen çok güzel ve seksi görünüyordu. Genelde, otobüsten burada inince yürürdü ama yürümeye hiç takati yoktu. Önünde adeta sıcaktan duman tütermiş gibi görünen ve aşağıya doğru kıvrılarak inmekte olan yokuştan aşağıya bu topuklu ayakkabılar ile yürümek ölüm gibi geliyordu. “Nasıl olsa kısa mesafe fazla bir şey yazmaz bir taxi

bekleyeyim diye düşünürken, aşağıdan hızla gelen spor bir BMW, tüm görkemiyle, önünden geçti. Arabayı kullanmakta olan ve oldukça şık görünen kadını görünce içinde bir şeylerin çözülüp gittiğini hissetti. Yokuş yukarı hızla geçip giden arabanın arkasından kafasını kaldırıp yukarıya doğru bakarken öylece kala kaldı. Burak'ın karısı Serap'tan başkası değildi giden. Her halinden güzel bir eğlenceden geldiği veya öyle bir yere gideceği belliydi. Uzun bir süre yukarıya doğru baktı. Sanki görmekten kaçtığı gerçeği Allah ona bir mesaj ile gösteriyordu. Onlar bu yaşamda gittikçe yukarılara çıkarken, kendisi hızla aşağıya doğru düşüyordu.

Kendisini yokuştan aşağıya inerken buldu. Taxi bekleyecek de hali kalmamıştı şu an. İçinde biriken kötü enerji bacaklarına güç vermiş, onu yokuştan aşağıya koşarcasına sürüklüyordu.

Eve geldiğinde çantasını açıp anahtarı çıkarmak isteyince elindeki dosyaları düşürdü. Eğilip onları alayım derken omuzun da asılı duran çanta yan dönüp açık olan ağızından içindekiler yere dökülmeye başladı. Ani bir refleks ile onları yakalamaya çalışırken de diğer elinde her an Burak'tan bir haber beklediği için çantasına duymam korkusu ile koymadığı cep telefonu yere düşüp ikiye ayrıldı. Her şeyi olduğu gibi bırakıp parmağını zile dayayıp çalmaya başladı. Annesinin sesi duyuldu içeriden:

“Geldim, geldim.”

Kapı açılınca bir yandan yerdekileri topluyor bir yandan gözlerinden akan yaş annesine göstermemeye çalışıyordu. Şimdi onun sorgu sualine katlanacak hali yoktu. 38 yaşına gelmiş koca bir kadındı artık. Ama hala annesinin o küçük kız çocuğu idi. Evli bir adamla olan ilişkisine çok üzülmüyordu anne kalbi. Senelerdir bu şekilde ilişkileri ayıplamış, yakınında yaşanan olaylarda kadınlara lanetler yağdırmış, “Nasıl böyle bir namussuzluk yapar bu kadınlar, el alemin evli barklı kocasıyla diye kızmıştı. Şimdi canı ciğeri kızını aynı duruma düşmüştü. Kızının gözlerinin içine bakıp duruyor, o üzülecek diye içi titriyordu. Ama kızının mazereti vardı. Seviyordu adamı. Adamda kızını. Hem o kadından ayrı gibi yaşıyorlarmış. Birlikte bir hayatları da yokmuş ki.

“Hayrola kızım. Ne bu telaşın.”

“Ay dur Allah aşkına anne. Çekil de içeriye geçeyim zaten çok yoruludum.”

“Ver elindekileri. Neden her şey orta da ne oldu.”

“Anne ne olur sus.”

Annesi gözlerini açıp kızına hayretle baktı. Hiç kendisini kırmazdı kızını oysa. Bir an çok bozuldu. Kızın mı, üzülün mü? Birkaç değişik duygu yoklamıştı zihnini aniden. Üzülürse küsecek, hatta ağlayacak. Öfkelenirse o da bağırıp çağırarak. Hatta belki kızına hakaret bile edecekti ki. O annelere has karşılıksız sevgi birden kalbinden çıkıp zihnine doldu. Kesin kötü bir şey olmuştu. Kıyamadı yavrusuna.

“Ne oldu bebeğim? Bak bakayım bana. Sen ağlıyor musun?”

“Yok bir şey anne.”

“Var yavrum var. Cansu.... Boş ver be yavrum. Gel sana bir kahve yapayım. Anlat annene ne oldu. İşte mi biri kızdırdı.”

“Hayır anneciğim. İyiyim gerçekten iyiyim. Çok sıcaktı. Çok yoruldu da. İşler de ters gitti. Şimdi geçer.”

Odasına geçti. Kapıyı kapadıktan sonra yüzünü yastığa bastırıp ses çıkarmadan doya doya ağladı. Ne bekliyordu ki. Sadece kendisini kandırıyordu. Acele ile yerinden fırladı. Bu ruh halinden çıkacak bir şeyler yapmalıydı. Hemen telefona sarıldı.

“Alo, Gül merhaba ben Cansu.”

“A merhaba Cansu’cuğum. Nasılsın?”

“İyiyim. Sıkıcı bir gün geçirdim de. Ne yapıyorsun seni bir sorayım dedim.”

“Ben de yoğundum bugün birazdan ofisten çıkıyorum. Bu gün Kaya İstanbul dışında biz de Füsün ile boğazda bir bara gidip hem açık havada oturalım hem de bir şeyler içip sohbet edelim dedik. Gelir misin sen de.”

“Ay çok iyi olur aslın da ama bir bakayım da. Ben de eve gelmiştim. Seni on dakikaya kadar arasam.”

“Okey. Haber bekliyorum. Cansu.... Bak ne diyeceğim. Sen atla gel. Ben seni bırakırım eve. Şey bir de benim davetlimsin haber vereyim şimdiden. Orada kavga etmeyelim.”

“Olur mu canım!”

“Olur olur. Asla kabul etmem başka türlü haberin olsun da.”

“Şey... Gül ben de çok bunaldım bugün. Tamam geliyorum.”

Nişantaşı’nda Füsün’u mağazadan aldım. Eskiye göre daha dişi bir hava kazanmıştı ama hala hareketlerinde ve bakışlarında bir ürkeklik söz konusu idi. Belki de bu havası daha dişiydi. Dışarıdan bakıldığında en dişi görünen ben olmama, dişiliğimi doyasıya yaşamama rağmen aslında ben de erkeğe ait özellikler daha baskın olduğunu hissediyorum. Beynimin çalışma şekli, hayata bakışım ve hatta bazı tavırlarımın daha erkek özelliğine sahip olduğunun farkındayım. Nasıl ki bir çok erkeğin zihni de daha dişi tepkiler veriyor, daha feminen zevklere sahip oluyorsa. Örneğin kadın yapısına has olan detayla uğraşma ve bu konularda ki beceri bende sıfır.

Bunu sakın aynı cinsi beğenmek gibi algılamayın. Sadece hayata bakışı fark etmese de bazı erkeklerin daha dişi, bazı kadınların da mesela benim gibi daha erkeksi oluyor. Tüm bunları düşünürken yolun nasıl geçtiğini bile fark edemedim.

Ortaköy’deki bara daha kapısından içeri girerken neşem yerine geldi, güzel bir enerji bedenimde gezinmeye başladı. Boğazın tüm

güzelliği ayağımın altında tam karşımda duruyordu. Hava kararmak üzere parlament mavi bir renge bürünmüş, karşı yakanın ışıkları pırıl pırıl parlıyor hatta denizin üzerinde sanki yakamozmuş gibi işveyle oynuyorlardı. Sıcaklık çok hafif bir ılık esintiye dönüşmüştü. Denizin hafifte olsa serinliği sanki hissedilmekten ziyade kokuyordu. Güzel bir serinlik aldığım nefes ile ciğerlerime kadar gitti. Çok şık bir ortam gecenin güzelliğine güzellik katıyordu. Denizin üzerindeki açık mekanın kenarları bembeyaz deri oturma bölümlerinden oluşmuş ortada da yüksek yuvarlak bar masaları duruyordu. Yeni yeni işten çıkmış bir çok şık bayan ve bay kimi oturmuş kimi ayakta yemek öncesi bir şeyler içmekteydiler. Çok hafif ve yumuşak bir aydınlatma ise gecenin rengini tüm canlılığı ile görmeni ve hissetmeni sağlıyordu. Yukarıdaki şık restoranında yemek için üç kişilik yer ayırtmışım,denize en yakın masada. Ama önce barda bir şeyler içmek üzere ortadaki yüksek bar masalarından birine geçtik Füsün ile. Cansu henüz gelmemişti.

Güler bir yüz ile masamıza oldukça yakışıklı bir genç garson yaklaştı. Garsondan ziyade bir mankeni andırıyordu.

“Her hangi bir isteğiniz varmıydı?”

“A evet. Füsün’cuğum ne alırsın?”

“.....”

“Ben yemekte şarap içmeyi düşündüğüm için,şimdi de bir şarap alacağım.”

“Peki. Bende şarap içeyim.”

“Bize iyice soğutulmuş iki beyaz şarap lütfen.”

Tam o sırada kapıdan içeriye,daha doğrusu dışarıya Cansu girdi. Siyah oldukça mini çok sade ama kendisine çok yakışmış yazlık bir elbise vardı üzerinde kısa sarı saçlarının çevrelediği güzel yüzü bu loş ışıkta daha da bir güzel görünüyordu. Gülerek yanıma geldi. Öpüştükten sonra dönüp Fusun’u tanıştırdım. Siparişimize bir de Cansu için beyaz şarap ekledikten sonra büyük bir keyifle geceye üç kafadar bayan olarak başladık. Füsün ile Cansu hemen kaynaştılar. Cansu Burak’tan bahsetmeye başladıktan bir müddet sonra Fusun o Burak’ın bizim sınıf arkadaşı Burak olduğunu öğrenip, önceleri pek bir şaşkırdıktan sonra yavaş yavaş olaya alıştı. Bu tip ilişkilere hiç akıl erdiremeyenlerdendi doğal olarak. Daha doğrusu yargılayanlardan. Her ne kadar olay gerçekten edebe aykırıysa da, aslında kimseyi yargılamamak gerekiyor. Çünkü kimin ne zaman nasıl bir olay ile karşılaşacağı, hangi duygulara yenik düşeceği,hangi hazlara boyun eğeceği hiç belli olmuyor. Diyorum ya fırsat bulamayan hırsız çoğu zaman kendisini namuslu sanıyor.

Güle oynaya saat ona kadar barda vakit geçirdik. Yukarıda ki masamıza saat onda gidecektik. Oldukça rağbet gören bu restoranda ya saat sekize veya saat ona yemek için randevu alabiliyordun. Onikiye kadar süren yemek ve yemek müziğinden sonrada yavaş yavaş bar için gelenler

kapıdaki bodyguardların gözüne olumlu ve uygun görünmüşlerse içeri girmenin keyfini yaşıyorlardı. Saat bire doğru hızlanan müzik ile de insanlar sabahın ilk ışıklarına kadar kah oldukları yerde hopyaya zıplaya,kah birbirleriyle konuşa konuşa streslerini atıyor, bir haftanın yorgunluğunu böylece çıkarıyorlardı. Tabi bu arada böyle mekanlarda stresine stres katan,kendi sevgilisinin başkasıyla birlikteliğine şahit olup,öfke ve kıskançlığın çıkardığı doruklarda ızdırap içerisinde kıvranırken, başkalarına hava atacağım diye doğallıktan ve eğlenmekten uzak kasım kasım kasılıp, süzüm süzüm süzülerek, hayatın bu güzel anını ve mekanını ıskalayan bir çok gafil insan da yok değildi yani ve hatta sayıları bizim gibi hayatın keyfini çıkarıp,kendisiyle ve insanlıkla barışık yaşayanlardan da daha fazlaydı. Ama şu an negatifin pozitifine göre oldukça arttığı dünyamızda da bu oran maalesef gayet doğal görünüyordu.

Saat tam onda yukarıya masamıza geçtik güzel bir yemeği hoş sohbetimiz ve romantik sayılacak bir müzik eşliğinde keyifle yedik. Tam yemeğimiz bitmiş, hızlanan müziğe bedenimiz ve ruhumuz ile eşlik ederek,hem konuşuyor hem de etrafa göz atıyorduk ki ,bizi çevreleyen güzel kadınısı parfüm kokularımızın içerisinde nefis bir erkek parfüm kokusunun karışması ile birlikte bakışlarımız iki yakışıklı ile karşılaştı.

“Merhaba Gül. Ne haber?”

“O o merhaba Olgun.”

Olgun Kaya'nın iyi arkadaşlarından birisi. O da yeni boşanmışlardan. Önemli bir şirkette üst düzey yönetici. Çok zeki ve esprili bir arkadaş.

“Ne haber ya? Kaya yok mu?”

“Yok canım Kaya bir iş için İstanbul dışında. Biz de kadın kadına gecenin keyfini çıkarıyorduk. Buyurun.”

“Okey, size Teoman'ı tanıştırayım. Kendisi uçarı kuzenim oluyor. Müzik ile uğraşiyor.”

“Memnun oldum Teoman ben Gül. Arkadaşlarım, Cansu ve Füsün.”

“Tanıştığımıza sevindim.”

Oldukça seksi görünümlü çok karizmatik bir çocuktan Teoman. Koyu lacivert ve vücudunun tüm hatlarını ortaya çıkaran bir blucinin üzerine body çalıştığını her haliyle belli eden adaleli kollarını tüm cüretkarlığı ile insanların beğenisine sunan beyaz bir atlet giymişti. Daracık atleti üçgen vücudunu gözler önüne sererken. O bu yakışıklılığının farkındalığıyla , aşırı kendinden emin bir gülümseme ile her birimizin elini tek tek sıktı. Hani gözlerde çakan bir pırıltı vardır ya bazen iki insanın ilk defa birbirlerini gördüğünde. Kalpler çarpar, ruh kendi bedeninden çıkıp karşı bedene geçmek istercesine bir telaşa kapılır,gözler büyük bir beğeni ile ona takılır kalır. İlk görüşte aşk mı dersin yoksa bir anlık bir elektirik çarpışması mı? Ne dersin de yaşamımızda yaşadığımız harika bir andır o.

Ve çok fazlada çıkmaz karşımıza. İşte o anı hissettim bir anda Cansu ile Teoman'ın birbirlerine kitlenip kalan bakışlarında. Etrafa bile hoş bir enerji dağıldı sanki, yıldırım aşkının gezindiği bu masada.

Konuştular,dans ettiler,gülüştiler ve gecenin sonunda Cansu'yu evine bırakmak üzere Teoman ile birlikte çıkıp gittiler. Cansu için sevinmişim. Biliyorum kendisini son günlerde çok yalnız hissediyordu. Burak ona istediği ilişkiyi yaşatamıyordu. Şaşalı bir hayat ile gözlerini boyamış,Cansu'nun beğenisini kazanmış, ama sevdiği kadına sahip çıkamamıştı. O sevmediğini ve birlikte olmaktan mutlu olmadığını söylediği bir kadınla hayatını paylaşmaya devam ederken resmen Cansu'nun aşkını da kullanıyor, kendisini aç hissettiği konularda,Cansu ile doyarak, kendi şaşalı yaşantısına döndüğünde ise seviyorum dediği kadını tek başına bırakıyordu. Kadını bu halde bırakan Burak, ya Cansu'yu aslında sevmiyordu, ya da erkek değildi. Her iki olasılık da Cansu'yu yeni bir erkeğe doğru itmişti.

Böylece başladı Cansu ile Teoman'ın büyük bir tutku ile yaşadıkları aşk. Teoman 32 yaşındaydı. Yani Cansu'dan 6 yaş küçüktü. Ama onu öyle bir sahiplendi,onun hayatında her şeyi öyle güzelleştirdi ve öyle kolaylaştırdı ki Cansu hayatında ilk defa bir erkek tanıyordu adeta. Ne kendisinden on yaş büyük olan o sorumsuz ilk kocasından ne de kendisiyle yaşıt sayılan Burak'tan görmemişti bu erkekçe tavırları. Kendisine sarılmasından,gözlerinin içine bakışına kadar,sözlerinden davranışına kadar, evin geçiminden,Cansu'nun iş konusundaki başarısına kadar her şeyle ilgileniyor. Cansu'nun annesine evlatlık kızı Burcu'ya babalık yapıyordu. Ve tüm bunlar bir ay içerisinde yaşanmaya başlanmıştı.

“Korkuyorum Gül” dedi bir gün bana. “Her şey o kadar güzel ve o kadar hayal ettiğim gibi ki, her şeyin bir anda rüya olmasından ve uyanıvermemden korkuyorum.”

“Sakin korkma.” Demiştim. “Korkmak ve endişelenmekte dua gibi evrene yolladığımız bir enerjidir. Bu mutluluğunu hak etmediğini düşünürcesine korkarsan korktuğun başına gelir. Çünkü gönderdiğin düşünce enerjisi maddeye dönüşür.”

Burak tahminimden fazla üzüldü. Cansu ile çok zevkli bir birliktelik yaşıyordu. Kendisine göre bencilce seviyordu da. Elinden oyuncağı alınmış çocuklar gibi kızdı,öfkeleni,kıskandı,özledi hatta bir gün benim yanımda ağladı.

“Onun için neler yapıyordum Gül”

“Ne yapıyordun Burak? Hayatı onunla paylaşabiliyor, onunla yaşayabiliyor muydun?”

“

“Onu öyle seviyordum ki. Onun için adam öldürebilirdim.”

“Saçmalama öyle abuk subuk.”

“Sevgi için kimse öldürülmez yaşatılır. Bu sadece laf ola beri gele bir söz bile olsa , öldürmek lafını ağzına almak bile ne kadar büyük saygısızlık yaratana biliyor musun.Kaldı ki sen sevdiğin kadın için yaşamayı beceremedin, öldürmek ne haddine. Aslında ağzımızdan çıkan lafları kulağımız duysa, beynimiz onaylasa da keşke öyle konuşsak.Asıl sevginin ispatı onun için yaşayabilmendir. Onun için, değil birini kendini bile öldürmenin anlamı yok. Anlam sevdiğin için yaşayabilmende. Sen onunla yaşayabildin mi? Geceleri kimin yanındaydın? Bayram seyran kiminleydin? Geceleri koynunda yatıp sabahları onunla kalkabildin mi? Sen lüks yerlerde gezerken o ne yiyor ne içiyor,ne giyiyor,ne kazanıyor diye gerçekten düşündün mü?”

“Ben ona her ay para veriyordum. Üstelik her yeri gezdiriyor, tüm lüks restoranlara otellere onunla gidiyordum.”

“Daha da kötü ya. Kız bunların hepsini tadıyor ama yaşayamıyordu. En önemlisi ise sevdiği adam hayatını başka bir kadınla paylaşıyordu. Ve o kadın onun karısı, o ise herkesin lanetlediği metresi idi. Bu mu ona verdiklerin. Bana ilk defa anlattığında hatırlarsan sana hak verdim. Çünkü evliliğini biliyordum. Ama geçen zaman içerisinde sen ne vazgeçmeyi bildin ne karar vermeyi. Ne sevdiğine sahip çıktın ne sevmediğine. Hayat zor kararlarla doludur beyefendi. Bu kadar basit değil her şey. Neyse o şimdi çok mutlu. Eğer gerçekten onu seviyorsan bırak mutlu yaşasın.”

Ağustos ayı tüm sıcaklığı ile hükmünü sürüyordu. 1999 yılı küresel ısınmadan mıdır nedir, adeta kavurucu bir sıcak ile mücadele veriyorduk.

13 Ağustos günlerden Cuma. Yorucu bir iş günü sıcak ile birleşerek tüm enerjimi sömürdüğü ve geriye resmen bir pelte halinde beni benle bıraktığı akşamüstü saatlerini yaşamak üzere dakikaları sayarken Feride'nin sigaradan kalınlaşmış sesi ile kendime geldim.”

“Yeter kızım yeter bırak şu bilgisayarını artık. Sabahtan beri onunla bütünleşmiş gibisin. Ben çıkıyorum.”

“A aa saat kaç oldu?”

“Beş. Ama ben biraz erken çıkıyorum bugün. Beste'ye söz verdim Yalova'ya gideceğiz. Bu hafta izin aldım onunla Yalova'da ana kız biraz tatil yapıp dinleneceğiz. Kenan'ın da İzmir'de işleri çok bu hafta o da gelemiyor. Bizde Beste'yle biraz denizin tadını çıkaralım dedik.”

“Oh ne güzel ana kız. Ben de Zeynep'i alıp size eşlik edeyim bari.”

“Ayyy ne güzel olur. Gelin hadi Allah aşkına. Harika vakit geçiririz vallahi.”

“Gerçekten harika olurdu da biz bu hafta sonu Kaya'yı da alıp benim Saroz'daki yazlığa gidiyoruz. Başka zaman inşallah.”

“Bak bunu gerçekleştirelim ama bu sene tamam mı? Söz mü?”

“Söz.”

“Tamam. Görüşmek üzere canım. Ben çıkıyorum.”

“Hayırlı yolculuklar. Dikkatli gidin tamam mı. Yavaş sür arabayı.”

“Tamam. Merak etme.”

İkinci gün sabah erkenden Kaya ben ve Zeynep Saroz'a gittik. Güzel bir hafta sonu geçirdik ama Saroz'da değil hava deniz bile sıcaktı. Saroz'un denizi genelde oldukça serindir. Ve ben senelerdir buradan denize girerim ilk defa denizi bu kadar sıcak hissettim.

Pazar akşamından da gene Ataköy'e evimize döndük. İkinci gün Kaya ve ben işimize giderken Zeynep de Bakırköy Spor Vakfının havuzuna gitmek üzere hazırlanmaya başladı. Bu haftayı benimle geçirecekti Zeynep.

O gün işte çok bunaldım. Genelde neşeli olan ben sanki boğuluyordum. Akşamı zor ettim. Eve kendimi attığımda biraz nefes alacağımı zannettim ama nafile. Yemek hazırlamak üzere kalktığımda, ilk önce Zeynep' de bana yardım etmek üzere kalktı. Sonra:

“Ay anne patlamak üzereyim. İçim daralıyor.”

“Benimde yavrumsu ya. Niye böyle olduk biz.”

“Ya bilmiyorum ama sanki nefes yetmiyor gibi. İçime çekiyorum çekiyorum sanki hava gelmiyor.”

“Bende öyleyim aşkım. İstersen bırak o elindeki tabakları. Gidip şu kebabçı da açık havada bir şeyler yiyelim.”

“Tamam anneciğim. Harika olur.”

Her şeyi olduğu gibi bırakıp apar topar kendimizi dışarıya attık. Ataköy 5. kısımdaki bir kebabçının bahçesindeki bir masada bulduk kendimizi. Ufak tefek bir şeyler atıştırdık. İkimizde kebabı çok sevmemize rağmen yiyecek iştahımız pek yoktu. Tam kalkmak üzereydik ki çok sevdiğim arkadaşım Emel telefon etti.

“Selam Gül, ne haber?”

“A selam Emel’ciğim. İyilik valla ne olsun? Senden ne haber?”

“Ben de iyiyim canım. Nermin,Nurdan, Şeyda,Hanife bana oyun oynamaya geliyorlar. Hadi kalk sende gel.”

“İyi olurdu da şu an Zeynep ile kebabçıdayız. Nedendir bilinmez pek bir sıkıldık da attık kendimizi dışarıya. Şimdi onu yalnız bırakmayayım. Siz oynayın ben başka bir gün gelirim.”

“Ya gel işte Zeynep’i de al. Bizde sıkıldık da ondan beraber olalım dedik zaten. Bahçedeki masada oynayacağız. İnsan içerilerde sıkılıyor.”

“Anneciğim git sen. Ben zaten kitap okumayı düşünüyorum. Gerçekten. Git hadi.”

“Yok yavrum. Olur mu? Zaten sıkılıyorsun.”

“Yok vallahi iyiyim ben. Hadi sen git.”

“O zaman sen de gel.”

“Cidden ben kitap okumak istiyorum. Sen alıştırdın beni. Böyle sıkıldığım zamanlar en çok kitap okumak iyi geliyor bana veya da seninle sohbet etmek.”

“Emin misin?”

“Eminim eminim. Beni eve bırak sen git hadi.”

“Alo Emel. Tamam geliyorum.”

Zeynep’i eve bırakıp ben Emel’e gittim. Emel Ataköy’deki Villalar da oturuyor. Onun bahçesinde tüm kızlar toplandık. İlginç bir şekilde herkes adeta bunalıyordu. Bir iki hoş beşten sonra oturduk masaya konken oynamak üzere. Oynuyorduk ama aklım Zeynep’te kaldı. Oysa evde sabaha kadar bile yalnız kalır, ama bugün sıkılıyorum ya rahat edemedim.

Böyle oyun oynadığımız zamanlar sabah saat beşe kadar falan oynarız. Aralarında bir tek ben çalıştığım için onlar ikinci gün zaten öğleye kadar uyuyorlar. Ben de zaten kaçta yatarsam yatayım erken kalktığım için pek problem olmuyor böyle kırk yılda bir toplanmak. Ama saat iki civarı bende sıkıntı son haddini buldu. Saat iki buçuğa doğru oyunu yarım bırakıp kalktım. Sanki Zeynep’e bir şey oluyor gibi, bir an önce eve gitmek istiyordum. Eve geldim , ilk önce aceleyle Zeynep’in odasına girdim oda bomboştu. Kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Hızla kendi odama girdim ki Zeynep benim yatakta yatıyor. Birden içim

rahatladı. Aceleyle soyunup yanına yattım. Zeynep hafifçe gözlerini açarak:

“Anneciğim.. Geldin mi”

“Evet bebeğim, geldim. İyi misin?”

“Saat kaç?”

“Üç çeyrek var.”

“Annecim ya bana bir bardak su verir misin?”

“Tabi aşkım.”

Suyunu içtikten sonra, pek kimseye hatta bana bile sokulmayı sevmeyen Zeynep,sıkı sıkıya bana sarıldı.

“İyi ki geldin anneciğim ya. Nedense bugün ne yapsam içimdeki sıkıntıyı atamıyorum. Burada seninle yatabilir miyim?”

“Tabi ki bebeğim. Geldim işte. Hadi uyuyalım. Hatta yarın benimle işe gel istersen.”

“Olur gelirim.”

“Yarın günlerden ne anne?”

“ 17 Ağustos Salı. Tabi saat on ikiyi geçtiği için artık bugün oldu. Uyu hadi 4 saat sonra uyanıp gideceğiz.”

“Tamam anneciğim.”

Zeynep öyle bir sarıldı ki yatakta sırt üstü dümdüz kaldım. Böyle de hiç uyuyamam ama onu rahatsız etmemek için kımıldamadan uyumaya çalıştım.

Tam dalmıştım ki, inanılmaz bir sarsıntı ile uyandım. O kadar sersemlemiştim ki değil korkmak ne olduğunu bile anlayamıyordum. Zeynep’in avaz avaz bağırın sesi, müthiş bir sarsıntı,ve korkunç bir gürültü, Zeynep ile birlikte kalkmak isterken, ikimiz de yere yuvarlandık,bina en az birer metre sağa ve sola doğru gidip gidip geliyor,evde ne var ne yok her şey büyük bir gümbürtü ile yere yuvarlanıyor,yere düşen dolapların sesine kırılan tüm cam eşyaların şingirtıları karışarak, korkunç bir ses yaratıyordu.

“Anne..... Anne.... Anneciğim ne oluyor.”

“Korkma yavrum. Korkma evladım.” Diye bende avaz avaz bağırıyordum.

“Sakin ol. Bir şey yok sakın ol” diye öyle bir bağırıyordum ki, bir müddet sonra kendi sesimden kendim korktum. Zeynep’le birbirimize sarılmış yerde yatıyor ve kalkamıyorduk. Durmuyordu, Allahım bu sarsıntı neden durmuyordu. O kadar sersemlemiştim ki deprem olduğunu bile anlayamıyordum. Sallandık sallandık,sonradan 45 saniye olduğunu öğrendiğimiz bu sarsıntı sanki 45 saat gibi sürdü. 12. katta olan evimiz ha yıkıldı ha yıkılacak bir sağa bir sola hızla gidip geliyordu. Derken durdu. Bir an yerden yavaşça kalkacak oldum ki telefon çalmaya başladı. Telefonu açar açmaz annemin o sıcacık sesi ile karşılaştım.

“Gül yavrum. Deprem oluyor korkma evladım”

“Anne.... Anneciğim. Ne oluyor. Anne iyimisin?”

“Korkma bebeğim.”

Kucağımda bana sımsıkı sarılmış kızım, telefonda kendi yavrusunu merak eden annemin o sevecen sesi. Bir an avaz avaz ağlamaya başladım.

“Anne, iyimisiniz?”

“İyiyiz dedim ya kızım.”

“Geliyorum oraya.”

Telefonu kapadım. Kaya’yı aramak istedim ki, telefonlar kitlendi. Yerden zorla kalktık. Odadan çıktığımızda gördüğümüz manzara karşısında donup kaldık. Zeynep de bende evin nasıl bu hale geldiğine inanamıyorduk. Dolaplar da dahil her şey yerle bir olmuştu. Dolapların içerisinde ne var ne yok kırılmış, ne olduğunu henüz anlayamadığım, bir çok rengarenk sıvı her yere dökülmüş tuhaf bir koku evi kaplamıştı. Her şeyin üzerinden atlayarak salona geçiyorduk ki, elektrikler kesildi. Zorla arabanın anahtarlarını buldum.

“Hadi Zeynep aşağıya inelim yavrum.” Üstümüze giyecek bir şeyler bulmak çok zordu. Yatarken çıkarmış olduğum şeyleri geri giydim, Zeynep olduğu kıyafette buz kesmiş şekilde dibimden ayrılmıyordu.

“Allah’ım yardım et. Sanırım bir yerlerde çok kötü şeyler oluyor. Yardım et Allah’ım. Ne olur onlara yardım et.”

Bizim apartmanda jeneratör olmadığı için o karanlıkta 12 katı el yordamı ile inmekte olan bir çok kişiye katılarak aşağıya inmeye başladık. Merdivenlerdeyken ara ara artçı depremlerle hafif de olsa sallanıyor ve korkumuza korku katıyorduk. 12 kat in in bitmiyordu. Zeynep ile el ele tutuşmuştuk, bir birimize cesaret veriyorduk. Ama ilginç olan 50 dairelik apartmanda tanıdık tanımadık, tanıyıp da selam bile vermeyenler, birbirleriyle küs olanlar, bir birlerine hava atanlar, aleyhlerinde konuşmalar yapanlar, herkes bir anda sanki canciğer olmuştu. Birbirine inerken yardım ediyor, herkes birbirinin gözüne sevgiyle bakıyordu. Bu sarsıntıyla içimizdeki sevgimi çıkmıştı olduğu yerden, maskeler mi düşmüştü yoksa bilinmez. Ama bu büyük korku ortaya çıkınca, sevgi insan oğlunu terk etmemiş hemen o da göstermişti yüzünü.

Aşağıya indiğimiz zaman ve ondan sonra bütün bir gece boyunca gördüklerim, ömür boyu zihnimde canlılığını kaybetmeyen bir manzara olarak kazanıp kalacaktı.

İnsanlar kimi gecelikle kimi yarı çıplak, kimi giyinik (Kıyafetlerinden, korkuya karşı olan zayıflıklarının derecesini anlamak mümkündü. Korkuya en yenik düşenler adeta yarı çıplak kendilerini dışarıya atmışlardı. Daha bir mantığını işletenler üzerlerine bir şal veya bir sabahlık almışlardı. Bir de bizim gibi korkusuz mu desem, cahil cesaretimi, yoksa kavrama geriliğimi bilinmez, giyinip, kuşanıp, gerekli

malzemelerini alıp teşrif edenler vardı.) olarak, birden bire yolları bahçeleri doldurmuş, şaşkın şaşkın, korkudan fal taşı gibi açılmış gözlerle etrafa bakınıyorlardı. Ataköy tüm ihtişamıyla yerinde duruyordu. Hiçbir yerde bir çöküntü veya hasar görünmüyordu. Umarım her şey bu kadarla bitmiştir diye düşünüyordum. Senelerdir İstanbul’da olacak büyük bir depremden bahsedilir ve ben her defasında ürpererek dinlerdim. Zira bu kadar doğal bir tabiat olayı olmasına rağmen biz insanlar tabiata ve erdemlere aykırı yaşadığımız için başımıza gelecekler belli idi. Çünkü gidip bina yapılmayacak yerde bina yapıyor, şehir kurulmayacak yerlerde şehir kuruyor, üstelik para için insanların canını hiçe sayarak kaçak, eksik, doğru dürüst temeli olmayan binalar inşa ediyorduk. Ve sonumuzun ne olacağına kendi bilinç düzeyimiz karar veriyordu.

Gece tüm güzelliği ile bizi sarıp sarmalamıştı. Gök yüzü o kadar güzel bir çehre ile ben buradayım der gibi bize bakıyordu. Sanki parlament mavi bir ipek şal, elimizi uzatsak tutacaktı gibi tepemizde asılı duruyordu. Gecenin o saatinde gökyüzünü ilk defa bu kadar aydınlık görüyordum. İstanbul’u karanlığa gömen elektrik idaresine inat pırl pırl parlaması bir yana, sanki yanımıza kadar inmişti tüm yıldızlar. Herkes yukarıya yıldızlara bakıyor ve yardım bekliyordu adeta. Ve tüm dudaklardan tek sözcük dökülüyordu.

“ALLAHIM.”

“Zeynep,hadi bin arabaya önce anneannen ile dedene bakalım. Yaşlı onlar korkmuşlardır.”

“Tamam anneciğim.”

Annemin kapısını çaldığımda onları giyinmiş buldum. İkisi de çok sakindi. Hatta dışarı bile çıkmak istemiyorlardı. Telefonlar kesildiği için, Cihangirde tek başına yaşayan kız kardeşime ulaşamıyorduk.

“Hadi anne gelin aşıya, Papatya’ya bakmaya gidelim.”

Bu laf onları fişeklemeye yetti. Evlat diyince akan sular duruyordu. Onların binası bizimkinden daha yeni olduğu için jeneratörleri asansörü çalıştırıyordu. Hep birlikte asansörden indik. Bahçe kalabalıktan geçilmiyordu. İnsanların arasından zorla arabamıza geçtik ve sahil yolundan Cihangire gitmek üzere yol almaya başladık. Yol boyunca insanlar, çoluk çocuk, yaşlı, hasta,genç herkes mahşer kalabalığı gibi etrafa yayılmış, şaşkın bir vaziyette korkudan donmuş kalmışlardı. Gündüz bu kadar insan ortada olmamasına rağmen gürültüden geçilmeyen caddelerde, yollarda çıt çıkmıyordu. Etrafin sarsılmasından korkan insanlar adeta parmaklarını kıpırdatmıyor,seslerini çıkarmıyor sanki nefes bile almıyorlardı.

“Zeynep radyoyu aç yavrucuğum. Nerede ne olmuş bir öğrenelim.”

Zeynep radyoyu açtı,bir çok bildiğimiz kanal nedense çekmiyordu. Derken bir kanal bulduk. Ve olayın vahameti o zaman çıktı ortaya.

Depremi merkezi Gölcük'tü, Gölcük, Yalova, Adapazarı yerle bir oluyordu. Bu arada İstanbul'da bazı semtlerde büyük yıkımlar vardı bunların başında da Avcılar geliyordu.

İçimin paramparça olduğunu hissediyordum. İşte şimdi tam olarak donmuş kalmıştım. Aklıma bariz bir kimse gelmiyordu. Sadece çoluk çocuk bir çok kişinin o an acı çektiğini, ve çok korktuğunu hissediyordum. Şu an çok fazla insan ölüyordu hissediyordum. Ölüm Allah'ın emri de bu dehşetin bu kaosun yarattığı acıyı hissediyordum. Sevdiklerini kaybedenlerin ve kaybetmek üzere olanların duyguları tüm hücrelerimde kendini gösteriyordu. Ve KORKU..... İnsanlığı esir almış olan korku şu an tiranlığını yaşıyordu.

Cihangire geldiğimizde de manzara her yerdeki aynıydı. Sarsıntı ile maskelerini düşürmüş bir çok insan, görünüş olarak duygular olarak birbirinin aynısı olmuşlardı. Etrafta korkulu gözlerle dolaşp duruyorlardı.

Papatya evde yoktu. Arabayı kenara bir yere park edip, evinin hemen yanında yüzlerce insanın yerlerde oturduğu Cihangir parkına girdim. Sanki toplama kampında bir yakınımı arıyordum. Elimdeki fener ile etrafı aydınlatıyor ve Papatyayı bulmak umuduyla baktığım her yüzde ve gözde korkunun o korkunç yüzü ile karşılaşıyordum. Derken alçak bir duvarın üzerinde oturmuş etrafı seyreden Papatya'yı buldum. Beni karşısında görünce gözleri sevgiyle parladı.

“Ablacığım, nereden çıktın?”

“Böyle bir durumda seni yalnız bırakacağımı mı zannettin bebeğim.”

Hemen gelip boynuma sarıldı. Papatya benden 12 yaş küçük olduğu için onu hep kızım gibi görüyorum.

“Ablacığım canım benim. Ya kim bilir neler oluyor? Ben de zor durumda olan kişiler için dua ediyordum.”

“Et canım. Şu an elimizden başka bir şey gelmiyor. Dua et Allah korusun onları.”

İnsanların bu halini görünce ,aklıma geçenlerde internette okuduğum bir yazı geldi.

“Genç ve çok başarılı bir yönetici , yeni jaguarı içinde kurulmuş, biraz da hızlıca, İstanbul'un bir kenar mahallesinden geçiyordu. Park etmiş arabaların arasından yola fırlayan bir çocuk olabilir düşüncesiyle , dikkatini daha çok yol kenarına vermişti. Bir şeyin yola fırladığını görünce hemen fren yaptı ama aracı durana kadar geçen mesafede yola çocuk fırlamadı. Bunun yerine yepyeni arabasının yan kapısına büyükçe bir taş çarptı. Adam hızlıca frene yüklendi ve taşın fırlatıldığı boşluğa doğru geri geri gitti. Çok sinirlenmiş olan adam arabasından fırladı ve taş atan çocuğu kaptığı gibi yakında park etmiş olan bir arabanın gövdesine sıkıştırdı.

Bunu yaparken de bağıırıyordu:

“Lan sıpı sen ne yaptın? Niye deldin lan kapımı? O gördüğün yepyeni ve pahalı bir araba ve attığın o taşın mahvettiği yeri düzelttirebilmek için kaportacıya bir sürü para ödemek zorunda kalacağım. Neden yaptın bunu?”

Küçük çocuk üzgün ve suçlu bir tavır içindeydi.

“Lütfen amca lütfen kızmayın. Ben çok üzgünüm ama başka ne yapabiliydim, bilemedim. Taşı attım çünkü işaret etmeme rağmen diğer arabalar durmadı.”

Çocuk gözlerinden sicim gibi süzülen yaşları elinin tersiyle silerek, park etmiş bir aracın arkasını işaret etti.

“Ağabeyim orada. Yokuştan aşağıya yuvarlandı ve tekerlekli sandalyesinden düştü ve ben onu kaldıramıyorum.”

Çocuğun şimdi hıçkırıklardan omuzları sarsılıyordu. Biraz korkak biraz şaşkın sordu:

“Onu kaldırıp tekerlekli sandalyesine oturtmama yardım edebilir misiniz? Sanırım ağabeyim yaralandı ve benim için çok ağır.”

Ne diyeceğini bilemez halde genç yönetici boğazında ki düğünden zorla yutkunarak kurtulmaya çalıştı. Yerde yatan yaralı sakat çocuğu kaldırıp, tekerlekli sandalyesine oturttu. Cebinden temiz ve ütülü mendilini çıkartıp çeşitli yerlerinde oluşmuş ve kanayan yara ve sıyrıkları dikkatlice silmeye çalıştı. Bir şeyler söyleyemeyecek kadar duygulanmış olan genç adam, ağabeyinin tekerlekli sandalyesini iterek yavaş yavaş uzaklaşan çocuğun ardından bakakaldı. Jaguar marka arabasına dönüşü çok yavaş oldu ve yol ona çok uzun geldi.

Arabanın yan kapısında taşın bıraktığı iz çok derin ve net görünür şekildeydi ama adam orayı hiçbir zaman tamir ettirmedi. Oradaki izi şu mesajı hiçbir zaman unutmamak için sakladı.

HİÇ BİR ZAMAN YAŞAMIN İÇİNDEN, SENİ DURDURMAK VE DİKKATİNİ ÇEKMEK İÇİN, BİRİLERİNİN TAŞ ATMASINA MECBUR KALACAĞI KADAR HIZLI GEÇME.

Allah ruhumuza fısıldar ve kalbimizle konuşur. Bazen onu dinlemek için vaktimiz olmuyorsa, bize taş fırlatmak zorunda kalır. Fısıltıyı dinle veya taşı bekle. Seçim senin.

Cihangirden eve döndüğümüzde Kapıda ki kalabalığın arasında Kaya'yı gördüm. Yanında da oğlu cenk vardı.

“Gül iyi misiniz canım?”

“Evet aşkım biz iyiyiz siz nasılsınız? Cenk yavrum sen nasılsın? Korkmamışsındır umarım.”

“Yok korkmadım.” (O yaştaki erkek çocuklar nedense korktuğunu bile açık bir şekilde söyleyemiyorlar. Kız olmak bu konuda çok rahat. Korkabilirsin. Ağlayabilirsin Dişiliğin şanındandır. Gerçekten Duygusal beden de zayıf olan kadın yapısı için de bunlar zaten doğaldır.)

Geceyi cümbür cemaat, Ataköy’de ki parklardan bize en yakın olanında geçirdik. Sabaha kadar hiç kimse ne evlerine girdi ne de uyudu.

Güneş insana enteresan bir enerji veriyor. Sabah olup güneş dünyamızı aydınlattığında sanki korkular az da olsa hafifledi. Evlere girip evin içerisindeki hasarları tespit etmeye başladık. Salı günleri bana gelen yardımcım telefon etti o sıra;

“Gül abla gelecek miyim?”

“Evet Gül. Evin içi rezalet. Gel de bir hale yola koyalım.”

(Yardımcımın adı da Gül)

“Gül abla bir şey olmaz değil mi?”

“Olmaz olmaz. Esas deprem de bir şey olmadıysa. Bundan sonraki sarsıntılar da bir şey olmaz evvel Allah.”

Gül de kızıyla geldi. İnsanlar bir birlerinden ayrılmak istemiyorlardı. Hep birlikte kabaca evi biraz temizleyip,hale yola koyduktan sonra, gene içimizi kaplayan korkuyla apar topar daha ögle vakti bile olmadan, aşağıya indik.

Ben de Zeynep’i alıp işe gittim. İşe gelen arkadaşlarla, onların yakınlarını, gelmeyenleri araştırıp,kime ne olmuş herkesin durumu iyimi diye soruştururken,aklıma gelen bir kişi ile yerimden fırladım. Nasıl bunu şu ana kadar düşünemedim. Bu sarsıntı asıl hepimizin beynine hasar vermişti.

“Aman Allah’ım FERİDE.....”

“Feride Hanıma ne oldu?” Elif sordu.

“Elif Feride Yalova’da.”

Cep telefonunu aradık yok. Cevap vermiyor. Yalova’da ki evinin telefonu var ama bilmiyorum. Kenan’ın numarası da yok bende.

Bu arada aldığımız haberler çok kötü. Adapazarı, Yalova, Gölcük ve çevreleri felaket bölgesi halinde ve ulaşılamıyor,hem telefonlar hem de yollar kilitlemiş vaziyette. Binlerce bina yerle bir. İnsanlara değil bölgelere bile ulaşılamıyor. İstanbul’da da başta avcılar olmak üzere bazı semtlerde binalar hep çökmüş vaziyette. Biz toplantı salonunda ki televizyonun başında öylece çaresiz ve donmuş bir şekilde dehşeti seyretmekle meşgulüz. Televizyon kanalları verebilecekleri en dehşet saçan görüntüleri bize sunabilmek için adeta birbirleri ile yarışır vaziyetteler. Tüm Türkiye ise televizyonun başında, duygusal bedeni alt üst olmuş vaziyette tüm duygularını en güçlü haliyle yaşarken tamamen ona esir olmuş bir şekilde, donmuş kalmış,bir duygudan bir duyguya sürükleniyor. Aslında iki duygu savaşıyor. Korku ve Sevgi. Korkunun yarattığı kaybetme duygusunun, güven kaybı duygusunun,ölüm

endişesinin,acı çekme ihtimalinin,yakınlarını kaybetme fikrinin ortaya çıkardığı panik ile Sevginin yarattığı, merhamet,cesaret,yardım etme duygusu,cömertlik erdemleri savaşmakta. Kimi korkusuna yenik düşüp depresyona girerken, kimi sevgi ile ayağa kalkarak neler yapabilirim diye organize olmaya çalışmakta.

Her beş dakikada bir Feride'yi arıyorum ve ulaşamıyorum. Derken gençlerden bir çok arkadaş bir arabaya atlayıp belki yardım edebiliriz düşüncesiyle bizlerden de maddi destekler alarak, Yalova'ya doğru yola çıktılar. Feride'nin adresini ve telefon numaralarını da verdim onlara. Geride kalan bizlerde burada bir yandan haber alamadığımız kişilere ulaşmaya çalışırken bir yandan da bu felaket bölgeleri için neler yapabiliriz diye orada daha bilinçli yardım edebilecek kişiler ile görüşmeye ve organize olmaya çalışıyoruz. Herkes tanıdığı tanımadığı her kişiyi arayıp ;

“İyi misin? Var mı bir şey?” diye sormakta.

İkinci gün gelen bir haber ile alt üst olduk. Feride'nin Yalova'da ki 5 katlı evi, tamamen çökmüş evlerden birisi. Enkaz kaldırılmaya çalışılıyormuş ama Feride giriş katındaki bahçeli dairede oturuyordu. O kata ulaşmalarının birkaç gün alacağı söyleniyor.

Tüm dünya başıma yıkılıyor gibi oldu. Feride'nin o her zaman gülen güzel yüzü, kızı Beste gözümün önünden gitmiyor. İlk önce kas katı kesildim. Ondan sonra inanılmaz bir ağlama krizine yakalandım. Hemen oraya gitmemiz lazım. Burada kimsesi de yok. Varı yoğu İzmir'de ki yaşama sebebi olan sevgilisi Kenan'dı ona da ulaşamıyorum.

Tam gitmeye hazırlanıyordum ki telefonum çaldı. Telefonun ekranında yazılı isim bir an kalbimin, hayatımda çarpmadığı kadar çarpmasına sebep oldu. Telefon çalıyor çalıyor ben ekrandaki isme kitlenmiş öylece bakıyorum. “Feride”.

“Alo.....”

“Gül...”

“Feride?..”

“Gül. Biz iyiyiz haber vereyim dedim. Telefonlar kitlendi hiç kimseye ulaşamıyorum.”

“Feride. Ay aşkım benim Allah'a yüz bin şükür ya yaşıyorsun.”

“Gül, bina çöktü.”

“Peki siz nasıl kurtuldunuz?”

“ Biz gece 12 de kalktık arkadaşlara gittik. Daha önce çağırılmışlardı. Ufak bir parti gibi bir şey veriyorlardı. Kenan da yok diye açıkçası pek gitmek istemedim. Sonradan Beste'de ben de öyle bir sıkıldık ki. Saat on iki de kalktık gittik. Neredeyse dönmek üzereydik ki sarsıntı başladı. Fakat tüm komşularımız göçük altında. Burada onların kurtarılmasını bekliyoruz.”

“Hay Allah. Neyse sizler yaşıyorsunuz. Size bir şey oldu zannettiğimde çok kötü oldum Feride’ciğim. YaYa..ben seni meğerse ne çok seviyormuşum.”

“Sağ ol canım. Gül. Ya Kenan’a ulaşamıyorum. Sana numarasını versem sen de arar mısın?”

“Tabi ki ver sen yazıyorum.”

Numarayı verdikten sonra bende defalarca aradım ama telefon kapalı. Zaten o kadar zor sinyal alabiliyoruz ki tüm telefon hatları meşguliyetten kitlenmiş vaziyette bugün ikinci gün ama hala istediğimiz yerlere ulaşamıyoruz. Hele şehir dışıysa çok zor.

Bu arada kimi kişilerden para,kimi kişilerden veya kuruluşlardan giysi,ilaç, çarşaf, sargı bezi gibi ne bulursak topluyoruz ve de kamyonlarla, felaket bölgelerine gönderiyoruz. Tüm yaşam sanki durdu. Yaşama sevinci denen şeyden eser kalmadı. Tüm Türkiye aynı yere kitlendi kaldı. Televizyonlar aracılığı ile göçüklere. Gözlerimizi ekrandan ayırmadan hem ağlıyor hem de insanların oralardan sağ çıkabilmeleri için dua ediyoruz. Gördüğümüz manzaralar,insanların feryatları,acıları ise kalbimizde çarpacak derman bırakmıyor sanki.

Derken tüm İstanbul halkını tam olarak depresyona sokacak olan o meşum haber, önce kulaktan kulağa, sonra da televizyonlarda çeşitli jeoloji mühendisleri tarafından, verilmeye başlandı. Haber şuydu. Bu yaşadığımız o beklediğimiz büyük İstanbul depremi değildi. Yakın da onu da yaşayacaktık. Bu daha da büyük bir korku ile kadın erkek tüm milletin kafasını yemesine sebep oldu. Herkes seyrettiği dehşet manzaralarındaki kişilere acımayı bırakıp onlara bakıp bakıp kendi geleceklerine ağlamaya başladılar. Tüm insanlar sokaklarda yatıyor ve de birbirlerine aslı astarı olmayan kulaktan dolma haberler vererek korkularını tetikliyorlardı.

Bir yandan ben de korkuyor,bir yandan ne yapmam lazım diye düşünüyor, bir yandan da şu an kötü durumda olan kişilere yardım etmeye çalışırken aynı zaman da ileride göçük altında kalacağına inanmış şimdiden feryat eden bir çok kişiyi yatıştırmaya çalışıyordum.

Aslında,sakin olup kafamızı toplamamız ve zihnimizi duygularımızdan kurtararak bilinçle düşünmemiz gereken bir dönemdegdik. O meşhur sözü yaşamamız gereken bir zamandı.

ALLAHIM BANA
DEĞİŞTİREBİLECEĞİM ŞEYLER İÇİN CESARET
DEĞİŞTİREMEYECEĞİM ŞEYLER İÇİN SABIR
İKİSİNİ BİRBİRİNDEN AYIRABİLMEM İÇİN
AKIL İHSAN ET.

Deprem olacak diye hayıflanmanın bir anlamı yoktu. Olacaksa olacaktı. Değıştirebilmemiz mümkün değil. Oturduğumuz binanın sağlam

olup olmadığını araştırabilir. Eğer değilse o evi değiştirmenin yollarını arardık. Sadece insanlar değil devlet de bunu yapmalıydı ama. Biz tüm Türk milleti olarak. Bilim adamlarımız, devlet, hükümet, çeşitli kurumlar değiştirebileceğimiz hiçbir konuda (değişecek tek şey yıkılabilecek binaları tespit edip, bir an önce bir şekilde onları yıkılmayacak binalar ile değiştirmek. Bunun hem tespitini yapıp hem inşaatı için halka yardım etmeye bir an önce başlamak. Deniz yıldızı misali kaç kişi kurtulursa faydadır.) hiçbir şey yapmadan başladık bu deprem olacak mı olmayacak mı. Adeta depremi ortadan kaldırmak için tüm gücümüzle yeni bir dizi film seyrederek gibi bir jeoloji uzmanından bir jeoloji uzmanını televizyon kanallarından takip eder olduk. Hatta bir ara tam depremi yok ettiğimizi zannederken bazıları gene getirdi koydu önümüze şimdilerde de depremin şiddetini azaltmaya çalışıyoruz. Offff of. Allah akıl fikir ihsan eylesin diye boşuna dememişler. Ama televizyon programları o kadar güzel eğitiyor ki halkımızı değil akıl fikir. Ne kültür kaldı ne, ne lisan,ne adap,ne kalite.

Bir hafta sonra Feride kızı Beste ile birlikte İstanbul'a geldi. Hemen evine gittim. Kızı da kendisi de büyük şoktaydı. Bu büyük felaketi yerinde yaşamış ve de tüm yaşanan acılara şahit olmuş olmanın yarattığı duygusal karmaşaya bir de başka sıkıntı eklenmişti. Kenan hala aramamıştı. İlk 3 gün aramaya çalışmış. Sonra kadınca bir karpisle onu hala aramamasına aşırı alınarak küsmüştü. Ve aradan 7 gün geçmesine rağmen hala görüşmemişlerdi.

Ben de hiçbir anlam verememiştim bu vurdum duymazlığa. Gerçi erkekler bazen aşırı rahat olabiliyorlar ama bu işte kesin bir iş vardı. Şu sıralar telefon ile bir yerden bir yere ulaşmak çok zordu ama atlayıp gelirdi insan.

“Bu hafta çok yoğun işleri vardı. Hatta şu sıralar yurt dışına gidecekti. Ama deprem olduğu zaman İzmir'de olması lazımdı. Ben olsam işi gücü, yurt dışı toplantısını her şeyi iptal eder giderdim onun yanına.” Diyor ve de ha babam ağlıyordu.”

“Feride, senin doğal olarak asabın bozulmuş. Olayları idrak edemiyorsun. Bence Kenan ne olursa olsun değil aramak,muhakkak yanına gelirdi. Eminim çok önemli ve şu an bizim tahmin edemediğimiz bir şey var.”

“Ne olursa olsun. Bu olaydan önemli olamaz Gül.”

Tam biz konuşurken Feride'nin cep telefonu çaldı. Feride önce ekranda çıkan numaraya bir baktı.

“Bu kim ya? Hiç bilmediğim bir numara.”

“Alo.”

“Alo Feride Hanım.”

“Evet benim. Buyurun...”

“Feride Hanım Ben Tunç.”

“Tunç?”

“Kenan Bey’in oğlu Tunç.”

“A evet Tunç..... Pardon tanıyamadım birden.”

Nerden tanışındı ki.. Şimdiye kadar hiç konuşmamış, hiç görüşmemişlerdi. Birden heyecanlandı Feride. Hem sesi titriyordu. Hem de yüzü kızarmıştı.

“Şey ben İstanbul’a geldim de. Siz neredesiniz? Babam sizi görmemi istedi.”

“Ben de İstanbul’dayım Tunç. Bugün geldim.”

“Pardon ama tam olarak adresinizi alabilir miyim?”

“Tabi...”

Feride adresi verdikten sonra telefonu kapadı. Ve başladı ağlamaya.

“Ne oldu ya? Niye ağlıyorsun?”

“Tunç...”

“E anladım. Ne var bunda?”

“Neden Tunç geldi. Niye onu gönderdi. Ay bilmiyorum. İçim çok sıkıldı.”

“Neyse sıkma içini. Herhalde yurt dışına gitmek zorunda kaldı. Ve her şeyi göze alıp oğluna söyledi.”

“Ufff bilmiyorum. İçim daralıyor.”

Tunç gelmeden ben ayrılmak istedim ama beni bırakmadı.

“Kal lütfen. Zaten kendimi çok kötü hissediyorum. Şimdi Tunç’un karşısında kendimi daha da kötü hissedebilirim. En azından kendimi suçlu hissedeceğim. Kim bilir çocuk benim için ne düşünecek?”

“Ne düşünecek canım. O kadar kötü bir durum olsa herhalde Tunç’a bahsetmez, hele sana hiç göndermezdi. Sakin ol hele.”

Feride Tunç gelinceye kadar devamlı ağladı. Aslında tüm yaşadıklarından sonra çok normaldi. Sinirleri tamamen harap olmuştu. Derken bir saat kadar sonra Tunç kapıyı çaldı. İçeri girdiğinde ikimiz de ilk defa görüyorduk genç adamı. 30-32 yaşlarında, Kemal’i andıran yakışıklı bir çocuktü. O da üzgün görünüyordu. Zaten şu sıralar üzgün olmayan bir tek kişi yoktu ki.

“Hoş geldiniz.”

“Hoş bulduk. Şeeey İyi misiniz? Yalova’da ev çökmüş sanırım.”

“Evet çöktü. Pardon ama siz nereden biliyorsunuz?”

“Babam söyledi.”

“Kenan öğrendi mi evin çöktüğünü?”

“Evet... Maalesef öğrendi.”

“Şey.. Kendisi nerede şimdi?”

“Feride Hanım”

Tunç ilk önceleri gözlerini Feride’den kaçırıyordu. Şimdi gözlerinin içine bakmaya başladı ama bir yandan da kendi gözlerinden yaş akıyordu. Ayağa kalktı ve Feride’ye yaklaştı. İki koluyla Feride’yi omuzlarından kavrayarak, gözlerinin içine bakarak başladı ağlamaya.

“Tunç, ne oldu?”

“Feride Hanım..... Babamı kaybettik.”

“Neee? Nasıl yani?”

“Babam vefat etti Feride Hanım.”

Bir an buz kestiğimi zannettim. Bu arada Feride bir müddet Tunç’un gözlerine baktıktan sonra o siyah iri gözlerini kocaman kocaman açarak bir şeyler söylemeye çalıştı ama gücü yetmedi. Gözlerinin kapandığını hissettiğim an düşeceğini anlayıp hemen koştum ama o düşerken Tunç yakaladı ve yere oturarak onu da kucağına aldı.

“Su.. Biraz su getirir misiniz?”

“Su.. Tabi hemen getiriyorum.”

Tam mutfığa gitmek üzere yönelmişim ki, kapının yanında bir yandan gözlerinden yaşlar akarken bir yandan öylece bakakalmış Beste ile karşılaştım.

“Babam. Babam ölmüş mü Gül Abla?”

Beste’yi kucakladım. Göğsüme bastırırken, bir yandan da ne demem gerektiğini düşünüyordum.

“Dur yavrum. Şimdi ne olduğunu öğreneceğiz. Önce annene su getirelim.”

Kolonya sürdük, su içirdik, ama Feride kendine gelemiyordu. Bir müddet sonra kendine gelebildiğinde ise önce içini çeke çeke uzun bir süre öğlece Tunç’a bakarak ağladı. Sonra konuşabilecek gücü biraz olsun buldu ve çok kısık ve titrek bir ses ile sorabildi.

“Ne oldu? Nasıl oldu Tunç?”

“Salı sabahı işe geldik. O ikinci gün Almanya’ya toplantıya gidecekti. O gün birlikte bir şeyler hazırlayacaktık. Bazı işleri de o yokken takip edebilmem için, bana devredecekti. İşte tam o sırada depremin haberini aldık. Depremin Yalova’da olduğunu öğrenince çılgına döndü. Devamlı sizi aradı ama ulaşamadı. O sırada kim olduğunu anlamadığım birisinin Yalova’da ki ev telefonuna Almanya üzerinden ulaştı ve sizin evin yıkıldığını öğrenince, adeta kendisi de yıkıldı. Hemen şoförü çağır ben gidiyorum dedi. Ben tam şoföre telefon ediyordum ki, kalbini tutarak olduğu yere çöktüğünü görüp yanına koştum. Kalp krizi geçiriyordu sanırım. Şoförü bırakıp hemen doktor için sekreteri aradım ama

kurtaramadık. Ağzından çıkan son kelime sizin adınızdı Feride Hanım. Sizi bana emanet etti.”

Feride bir eliyle ağzını kapamış hem hıçkırıyor,hem de fal taşı gibi açılmış gözlerinden sel gibi akan yaşları diğer elinin tersiyle silmeye çalışıyordu.

“Siz babam için çok önemliydiniz Feride Hanım. Babam 4, 5 sene önceydi sizden bahsetti bana. Hayatı boyunca bir tek sizi sevdiğini ve aranızda ki sevgiyi anlattı. Babam çok iyi bir insandı. Çok iyi bir babaydı ama annem ile aralarında sevgi yoktu. Belki de birbirlerine göre değillerdi. Çünkü annemde aslında iyi bir insandır. Ama babam mutluluğu,aşk,sevgiyi,arkadaşlığı sizinle yaşadı. Bunları bana anlattı. İlk önceleri karşı çıktım ama sonra onu mutlu edebilecek tek kişinin siz olduğunu anladım. Ve anneme boşanacağını açıklamasında ona yardımcı olacaktım. Ama geç kaldı. Gözü açık gitti Feride Hanım.”

“Canım benim. Nasıl yaptı bunu bana? Nasıl beni bırakıp gidebilir? Ben onsuz ne yapabilirim ki? Yaşamın anlamı oydu Tunç.”

“Sizi çok seviyordu Feride Hanım. Size bir şey olduğu fikri bile onu bir dakika yaşatamadı. Ah ne olurdu kalbi biraz sabretseydi. Öğrenecektik sizin yaşadığınızı. Ama sizin için çarpan o kalp size bir şey olduğunu düşündüğü an durdu.Ölmeden önceki son dakika eli yakamda zorla sizin adınızı söyledi ve sizi ömrümün sonuna kadar korumam için bana adeta yalvardı. Beste.. Beste nerede onu da bana emanet etti. Tabi ki sizden sonra sizin izninizle.”

Bu arada Beste bir kenara çekilmiş içini çeke çeke ağlıyordu. Tunç yerden yavaşça kalkarak, Beste'nin yanına gitti. Ona sarılıp yanağından öptükten sonra:

“Babamızı kaybettik Beste'ciğim. Ama bak ben bir kardeş sen bir ağabey kazandın. Kuvvetli olmamız lazım canım. Hep yanınızda olacağım korkma emi?”

Birazdan benimde kalbim duracaktı adeta. Hayatımda bu kadar ağladığımı hatırlamıyorum. Gözümden akanlarla,burnumdan akanlar birbirine karışmış, salya sümük ağlıyor ve resmen kalbimin ağrıldığını hissediyordum.

Aradan üç ay geçti Feride bir türlü kendine gelemedi. İşi bıraktı çalışacak gücü yoktu. Hatta dengesiz biri oldu çıktı. Onu ziyarete gittiğimde bazen çok tuhaf şeyler söylüyordu. Kiminde beni ağlayarak karşılıyor kiminde çok neşeli bir vaziyette karşılıyor ve de:

“Biliyor musun bu akşam Kenan geldi. Beraberdik...” diyor ve benim endişelerimi daha da arttırıyordu.

Bu arada Tunç onları hiç yalnız bırakmıyordu. Beste Üniversitede her hangi bir yeri kazanamamıştı. Tunç İngiltere’de onu okutmak üzere bir okul buldu , kaydını birlikte gidip yaptırıldılar. Ve bu ay Beste İngiltere’de okula başladı.

İşe gittiğim bir sabah Ahmet odama geldi ve neşeli görünüyordu.

“Gül sana bir haberim var?”

“Yüzün güldüğüne göre iyi bir haber sanırım. Zaten şu sıralar kötü haberlere kendimi kapadım. İçim kaldırmıyor.”

“İyi iyi....”

“E ee neymiş peki?”

“Biz Nurdan ile evlenmeye karar verdik.”

“Sahi mi? E gerçekten bak bu güzel bir haber. Çok sevindim.”

“En kısa zaman da işlemlerimizi halledip, öyle teferruata kaçmadan ufak bir nikah töreni ile evlenelim dedik.”

“Ay inan ki çok sevindim.”

“Güüül.”

“Efendim.”

“Eğer kabul edersen. İkimizden birinin şahidi sen ol istiyoruz.”

“A a etmez miyim. Memnuniyetle. Benim için bir onurdur beyefendi.”

“Hadi ben işimin başına dönüyorum. Akşamüstü burada olursan bir çay içmeye gelir teferruatı anlatırım.”

“Tamam Ahmet’ciğim. Gerçekten bu haber içimi açtı.”

Bu haberi alıp sevindikten sonra 2 saat geçti geçmedi ikinci bir haber ise açılan içimin yeniden kapanmasına sebep oldu.”

Elifin bağladığı telefonda Füsün avaz avaz ağlıyordu.

“Gül sana kötü bir haberim var. Mahvoldum.”

“Dur, dur hele bir, ne oldu söyle.”

“Gül kanser oldum.”

“Haydaaa. Nereden çıktı o şimdi ya?”

“Bilmiyorum şimdi doktordan geldim. Çok kötüyüm ne olur çabuk gel.”

“Tamam canım. Hemen geleceğim. Ne kanseri bu? Ne zaman olmuş?”

“Meme kanseri sol göğsümde.”

“Tamam bekle geliyorum ama üzülme lütfen. Artık kanser eskisi gibi değil hemen hemen herkes kurtuluyor hele meme kanseri grip gibi bir şey oldu. Sen bırak şimdi üzülme ben geliyorum.”

Telefonu kapadığım da benimde canım çok sıkıldı. Nereden çıktı şimdi bu. Ufffff uf.

Apar topar hazırlanıp, Elif’e de öğleden sonra yapacağım bir iki görüşmeyi iptal etmesini söyleyerek doğruca Füsün’un Şişlide ki evine gitmek üzere arabama atladım.

Eve vardığımda, gözleri ağlamaktan şişmiş ve de kan çanağına dönmüş Füsün açtı bana kapıyı, Allah’tan bir de oğlu evde değildi.”

“Gül mahvoldum ben.”

“Dur hayatım dur. Hemen moralini bozma. Anlat bakalım önce ne oldu?”

“Gel gir içeri..... Ya biliyorsun zaten göğsümde bir sürü kist var.”

“Evet.”

“Geçen gün banyo yaparken elime daha sert ve büyük ve de daha önce olmadığını sandığım bir sertlik geldi. Epeydir de memografi çektirmemiştim 2 gün önce gittim çektirdim. Bu sabah da erkenden gidip sonuçları alayım dedim. Orada ki sekreter “Sizin bir de ultrason çektirmenizi istiyor doktor bey” dedi. Ben de biraz bekledim ve ultrasona hemen girdim. Doktor ekrana bakarken bir yandan da bana gösteriyor ve de açıklamalar yapmaya çalışıyordu.

“Bakın Füsun hanım canımızı sıkın tümör bu... Görüyor musunuz?”

“Evet.”

“Hııııııııııı Şimdi..... Füsun Hanım’cığım Bu tümörler iyi huylu ve habis olmak üzere iki türdür. İyi huylu tümörlerin kenarları düz olur.”

“Hııııııııııı.”

“Eveeeettt. Şimdi.... Bu tümörün maalesef kenarları düz değil tırtıklı.”

“Yani?”

Yani derken birden bire bir kova kaynar suyun başımdan aşağıya döküldüğünü hissettim. Kalbim hızla çarpıyor sanki gözlerim kararıyordu.

“Yaniii Yani bu pek iyi huyluya benzemiyor Füsun Hanım.”

“Ne demek istiyorsunuz doktor bey... Yani ben kanser miyim?”

“Bu soruyu sorarken adeta kanımın çekildiğini hissettim,bayılacak gibiydim. Etrafı bir sis bulutunun arkasından seyreder gibi oldum. Sanki birden bire yaşamla aramda bir çizgi çizildi ve ben diğer taraftan etrafı görmeye çalışıyordum. Sorumun cevabı olarak doktorun başını evet anlamında öne doğru sallayışı beynime öyle bir kazınmış ki hala o görüntü gözümün önünde. O anı yeniden tekrar tekrar yaşıyorum, sanki değiştirebileceğim gibi. Filmi yarıda kesip, doktorun “Hiçbir şeyiniz yok Füsun Hanım giyinebilirsiniz” demesini istiyorum ama bu benim istediğim bölüm monte edilemiyor o filme. Doktor hep evet diyerek başını sallıyor Gül.”

“Ah canım..... Çok üzüldüm haklısın belki zor günler yaşayacaksın ama geçecek. Bak gör atlatacağın Füsun.

“Ben bittim gül bittim. Ne kötü bir kaderim varmış.”

“Dur ya hemen pes etme öyle. Ne bitmesi. Milyonlarca kanserli insan var. Ameliyat olup tedavisini de görüp tamamen kurtuluyorlar bundan. Sakin ol lütfen.”

“Ah ah oğlum da annesiz kalacak.”

“Haydaaa, ya nereden çıkarıyorsun şimdi bunları. Neden annesiz kalsın canım.”

Yaşla dolu o güzel yemyeşil gözlerini bana dikmiş sanki benden medet umarcasına gözlerimin içerisine öyle bir bakıyordu ki içim gitti.

“Tamam aşkım. Çok haklısın şimdi bir şoka girdin belki ama. Bu olayda hep ne derler “Kanserden korkma. Kanserden korkmaktan kork.”Çünkü bu hastalığın en büyük ve en etkili ilacı yaşama sevinci hayatım. Ve yaşama sevincinin en büyük düşmanı da korku. Artık doktorlar kanseri yeniyor bunun çaresini biliyorlar. Bu konuyu onların usta ellerine bırakacağız. Senin yenmen gereken ise korkun tamam mı canım?”

“Ah kör talihim... Görüyor musun neler varmış kaderim de?”

“İyi anladık. Kanser varmış. Demek ki bunu yaşamam gerekiyormuş. Biliyor musun Allah çok güzel bir hayat vermeden önce bir imtihan edermiş herkesi. Belki bu geçmen gereken son sınav ne dersin?”

“Bitti.... Hayatım bitti.”

“Ay takıldın şu bittiye. Niye bitsin canım. Her şey o kadar çabuk bitmez. Başına gelen her olayda hemen karar verme. Dur bakalım. Gel mutfığa ben bir kahve suyu koyayım hem de bir yandan sana bir hikaye anlatayım da biraz kafan dağılsın.”

“.....”

Ben su ısıtma makinesine suyu doldururken o da mutfaktaki masanın yanında duran sandalyeye dalgın ve bitkin bir şekilde oturdu:

“Bak şimdi sana Çin düşünürü Lao Tzu’nun bir öyküsünü anlatırken birer de kahve içerek biraz olsun kafamızı başka yere verelim.

Köyün birinde bir yaşlı adam varmış. Çok fakirmiş ama Kral bile onu kıskanırmış..... Öyle dillere destan bir beyaz atı varmış ki, Kral bu at için ihtiyara neredeyse hazinesinin tamamını teklif etmiş ama adam satmaya yanaşmamış....

“Bu at bir at değil, benim için; bir dost, insan dostunu satar mı?” dermiş hep. Bir sabah kalkmışlar ki,at yok. Tüm köylü ihtiyarın başına toplanmış: “Seni ihtiyar bunak, bu atı sana bırakmayacakları,çalacakları belliydi. Krala satsaydın,ömrünün sonuna kadar beyler gibi yaşardın, Şimdi ne paran var ne de atın.” Demişler.

İhtiyar: “Karar vermek için acele etmeyin” demiş. Sadece at kayıp deyin” “Çünkü gerçek bu. Ondan ötesi sizin yorumunuz ve verdiğiniz karar. Atımın kaybolması, bir talihsizlik mi, yoksa bir şans mı? Bunu henüz bilmiyoruz. Çünkü bu olay henüz bir başlangıç. Arkasının nasıl geleceğini kimse bilemez.”

Köylüler ihtiyar bunağa kahkahalarla gülmüşler. Aradan 15 gün geçmeden at, bir gece ansızın dönmüş... Meğer çalınmamış, dağlara gitmiş kendi kendine. Dönerken de vadideki 12 vahşi atı peşine takıp getirmiş. Bunu gören köylüler toplanıp ihtiyardan özür dilemişler.

“Babalık” demişler, “Sen haklı çıktın. Atının kaybolması bir talihsizlik değil adeta bir devlet kuşu oldu senin için,şimdi bir at sürün var.”

“Karar vermek için gene acele ediyorsunuz.” demiş ihtiyar. “Sadece atın geri döndüğünü söyleyin. Bilinen gerçek sadece bu. Ondan ötesinin ne getireceğini henüz bilmiyoruz. Bu daha başlangıç. Birinci cümlenin birinci kelimesini okur okumaz kitap hakkında nasıl fikir yürütebilirsiniz.”

Köylüler bu defa ihtiyarla açıkça dalga geçmemişler ama içlerinden “Bu herif sahiden gerzek” diye geçirmişler....

Bir hafta geçmeden ,vahşi atları terbiye etmeye çalışan ihtiyarın tek oğlu attan düşmüş ve ayağını kırmış. Evin geçimini temin eden oğul şimdi uzun zaman yatakta kalacakmış. Köylüler gene gelmişler ihtiyara.

“Bir kez daha haklı çıktın.” demişler.

“Bu atlar yüzünden tek oğlun, bacağını uzun süre kullanamayacak. Oysa sana bakacak başkası da yok. Şimdi eskisinden daha fakir, daha zavallı olacaksın.” demişler. İhtiyar “Siz erken karar verme hastalığına tutulmuşsunuz” diye cevap vermiş.

“O kadar acele etmeyin. Oğlum bacağını kırdı. Gerçek bu. Ötesi sizin verdiğiniz karar. Ama acaba ne kadar doğru. Hayat böyle küçük parçalar halinde gelir ve ondan sonra neler olacağı size asla bildirilmez.”

Birkaç hafta sonra bunların yaşadığı yöreye düşman çok büyük bir ordu ile saldırmış. Kral son bir ümit ile eli silah tutan bütün gençleri askere çağırılmış. Köye gelen görevliler,ihtiyarın kırık bacaklı oğlu dışında bütün gençleri askere almışlar. Köyü matem sarmış. Çünkü savaşın kazanılmasına imkan yokmuş.Giden gençlerin ya öleceğini ya da esir düşeceğini herkes biliyormuş.

Köylüler gene ihtiyara gelmişler.... “Gene haklı olduğun kanıtlandı” demişler. “Oğlunun bacağı kırık ama hiç değilse yanında. Oysa bizimkiler belki de asla köye geri dönemeyecekler. Oğlunun bacağının kırılması talihsizlik değil şansmış meğer..”

“Siz erken karar vermeye devam edin” demiş ihtiyar. “Oysa ne olacağını kimseler bilemez. Bilinen bir tek gerçek var. Benim oğlum yanımda sizinkiler askerde.... Ama bunların hangisinin talih,hangisinin şanssızlık olduğunu sadece Allah biliyor.”

Lao Tzu öyküsünü şu nasihat la tamamlıyor.

“Acele karar vermeyin. Hayatın küçük bir dilimine bakıp tamamı hakkında karar vermekten kaçının. Karar aklın durması halidir. Karar verdiniz mi akıl düşüncüyü dolayısıyla gelişmeyi durdurur. Buna rağmen akıl insanı daima karara zorlar. Çünkü gelişme halinde olmak tehlikelidir ve insanı huzursuz yapar. Oysa gezi asla sona ermez. Bir yol biterken yenisi başlar. Bir kapı kapanırken başkası açılır. Bir hedefe ulaşırsınız ve daha yüksek bir hedefin hemen oracıkta olduğunu görürsünüz.”

“Şimdi gerçek ne. Senin sol göğsünde bir habis kitle var. Değil mi? Gerçek şu an bu. Geri kalan her şey senin duyguların. Bunu değiştiremeyeceğimize göre bu konuya eğer biraz daha enerji tüketirsek, yapabileceğimiz şeyler için enerjimiz kalmayacak. Şimdi sakinleşelim ve de neler yapmamız gerektiğini düşünelim ve de vakit geçirmeden uygulayalım. Üstelik yaşamının bu döneminde hiç olmadığı kadar pozitif ve de yaşam enerjisi ve sevgi dolu olman gerekiyor ki bir an önce kurtulasın bu olaydan. Tamam mı canım?”

“Çok kötü hissediyorum kendimi.”

“Haklısın. Ama kendini iyi hissedecek bir şeyler düşün. Dik dur. Omuzların böyle çökük durursa zaten bir şey olmasa da kendini iyi hissedemezsin. Önce bir dik dur sonra kendinin güçlü olduğunu hisset ve ben bunu yeneceğim de. Oğlunu düşün. Şimdi ben Kaya’yı arayım onun bu konuda tanıdığı iyi bir cerrah vardı sanırım. Daha önce bir arkadaşının hanımı ameliyat olmuştu da çok methetmişlerdi.”

Kaya’yı arayıp Doktorun adını ve numarasını aldım. O da çok üzüldü bu olaya.

“Fusun’cuğum Giray Tanver’miş doktorun adı. Telefon numarasını aldım. Sen mi ararsın yoksa ben mi arayım.”

“Sen ara. Benim hiç konuşacak halim yok.”

“Tamam.”

Doktordan hemen ikinci güne randevu aldım ve de o gece Fusun ile kaldım. Zeynep babasındaydı. Kaya’ya da durumu anlattım ve burada kalacağımı haber verdim. O gece oğlunu da alıp onları yemeğe çıkardım. Oğluna henüz bir şeyden bahsetmedik.

İkinci gün doktor Giray’ın muayenehanesine giderken Fusun’cuk adeta tir tir titriyordu. Korku tüm benliğini sarmıştı.

Muayenehaneye verilen saatte gitmemize rağmen yarım saat kadar bekledik. Bizden sonra da girmek üzere bekleyenler vardı. İnsan her şey yolundayken fark etmiyor ama bir çok kişinin de hasta olduğunu anlıyorsun senin başına bir şey geldiğinde.

Derken sekreter bayan bizi içeriye almak üzere Fusun’un adını söyleyince, Fusun daha da bir titremeye başladı ve bana yaşlı gözlerle dönüp “ Sende gel içeriye” dedi.

İçeriye beraberce girdiğimizde ilk dikkatimi çeken ve beni rahatlatan doktorun yaydığı elektrik oldu. Oldukça güler yüzlü, çok rahat ve insana huzur veren bir ifadesi vardı. Bu arada çıkık elmacık kemikli ve oldukça yakışıklı olan yüzünü ise arkadan topladığı uzun saçları çekici bir şekilde çevreliyordu. Gülerek bize doğru baktı:

“Fusun Hanım?”

Ben gülümseyerek Fusun’u gösterdim.

“Buyurun Fusun Hanım. Oturun şöyle. Hava da bugün fena değil değil mi?”

“Evet güzel sayılır.”

“Şimdi çıkan bayanla uzun uzun müzikten bahsettik. Ben müziğe bayılırım. Alıp uçuruyor beni. Siz de sever misiniz?”

“Evet severim.” Dedi Fusun.

Bu arada ayağa kalktı oldukça uzun boylu ve hoş bir vücuda sahip. İşi bilen zevkli biri tarafından döşendiği belli olan ve hiçbir surette bir doktor odasına benzemeyen odanın diğer ucuna doğru geçerken:

“Chopin sever misin?”

“Hı hı.”

“Bak çok güzel bir CD im var Chopin with ocean sounds. Okyanus dalgaları ve kuş sesleri arasında chopin çalıyor. Dur koyayım şunu çok seveceksin.”

Karşıda duran müzik setine çıkardığı CD yi dikkatlice yerleştirdikten sonra gülerek Fusun’a döndü.

“Nasıl? İnsanın dans edesi geliyor değil mi?”

Fusun resmen ambale olmuş sanki erör vermişti. Ama deminki gerginliğinden eser yoktu. O da gülerek Giray Bey’e bakıyordu.

“Evvveeee Fusun’cuğum. Ne oldu bakalım sana? Ultrason ve memografi sonuçları yanınızda mı?”

“Buyurun”

Elindeki evrakları doktora uzattı.

Giray Bey dikkatlice baktıktan sonra ne kaşlarını çattı, ne ciddileşti.

“Ufff şimdi bir okyanusun kenarında güneşliyor olmak vardı değil mi? Denizi sever misin?”

“Evet.”

“Fusun’cuğum önemli bir şey yok canım. Yalnız senden bir şey rica edeceğim. Olaya daha vakıf olalım. İnce iğne aspirasyonu yapalım önce. Yani bu kitleden malzeme alarak bir biyopsi yapalım. Tüm elimizdeki verilerle hallederiz sonra hemen.”

“Doktor Bey Kanseri mi?”

“Ya güzelim. Güzel demişken gerçekten çok güzel gözlerin var bu arada. Ne diyordum..... Haaa.... Kanseri... Bu sözcüğü sevmiyorum. O kadar çeşitli şeyleri kapsıyor ki bu sözcük insanın içine korku veriyor.

Evet burada habis bir kitle görülüyor. Bir de biyopsi uzmanının raporunu alalım. Gerisini bana bırak sen.”

Gülerek ayağa kalktı.

“İstersen sana bu konuda yardımcı olacak bir arkadaş adı verebilirim ama senin bir tanıdığın varsa ona yaptır. Bugün yaptırırsan 2 güne kadar sonucu eline geçer hemen atlar bana gelirsin. Ama gelmeden sekreteri ara ki seni bekletmeyeyim tamam mı?”

“Tamam.”

Onun önerdiği bir biyopsi uzmanının adını ve numarasını alarak muayenehaneden çıktığımızda sanki o Füsun gitmiş yerine başka bir Füsun gelmişti.

“Adam ne kadar insanı rahatlatıyor. Değil mi Gül?”

“Evet. Üstelik de çok çekici. Sanki senden de hoşlandı mı ne?”

“Yok canım.”

“Ne bileyim bana biraz öyle geldi.”

“Ay çok hoşsun.”

“Ben değil sen hoşsun üstelik adam da bunu üstüne basa basa birkaç kere söyledi hanımefendi. Gördün mü bak korktuğun kadar bir şey de yokmuş.”

“Yaaaa... Ay ne bileyim. Ama sanki kendimi daha iyi hissediyorum.”

“Yahu böyle bir adamın elinde herkes iyi olur. Hadi bakalım kolay gelsin.”

“Ha ha ha..”

Giray Bey’in Füsun’un üzerinde yarattığı pozitif etki kısa bir süre sonra geçti ve Füsun yeniden büyük bir korku ve üzüntünün içine daldı.

“Füsun’cuğum bir şekilde annene haber vermen gerekiyor sanırım.”

“Evet vereceğim.”

“İster o sana gelsin ister sen ona git bir müddet. Sanırım senin için daha iyi olacak.”

“Ben ona giderim hem ev daha büyük hem de ben hastanedeyken Timuçin onda kalır.”

“İyi olur.”

“Gül sen işe haber verir misin. Ben kendimi birilerine bir şey izah edecek kadar iyi hissetmiyorum.”

“Tabi ki veririm. Sen işi hiç merak etme. Ben hallederim.”

“Teşekkürler canım. Ya Gül iyi ki varsın sen ha.”

“E sen de öyle canım. Lafımı olur yani iki arkadaş arasında bunların, canım benim.”

İki gün sonra biyopsi sonuçları ile tekrar Giray Bey’in muayenehanesine gittik. Giray Bey neticelere baktıktan sonra. Ameliyat etmeye karar verdi. Ne kadar çabuk yaparsak o kadar iyi olur dedi.

Fusun fısıltı halinde sordu:

“Doktor Bey göğsümü alacak mısınız?”

Giray Bey gülerek hafifçe Fusun’a sarıldı.

“Almamaya çalışacağım merak etme. Bana güven tamam mı? İnan bana her şey çok güzel olacak. Kendini rahat bırak. Ben senin için her şeyi yapacağım inan bana. Şey kocan yok mu?”

“Yok. Boşandım ben.”

“Öylemi?... Ben de öyle.”

“Ama gene de göğsüm olsun istiyorum.”

“Ya o ne biçim laf. Göğsün onun için değil ki senin için lazım. Hem alınsa bile çok güzel estetikler yapıyor artık. Merak etme sen dedim sana. Daha ne aşklar yaşayacaksın sen oooo. Var mı hayatında biri?”

“Hayır.”

“A a senin gibi güzel bir kadını nasıl boş bırakmış bu erkekler hayret.”

“.....” Ses çıkaramayan Fusun’un hafifçe kızardığı dikkatimi çekti.

Bir hafta sonra Fusun ameliyata girdi. Bu arada biz gene İstanbul depremi sandığımız bir depremi daha 12 Kasım’da yaşadık. Akşam üstü gene Zeynep ile evdeydik ve de anormal bir şekilde sallandık ama bu sefer her hangi bir şey devrilmedi.

Ameliyat çok iyi geçmişti. Göğsü yerinde duruyordu. Tek sıkıntısı sol kolunu pek hareket ettirememesiydi. Doktoru ona bir dizi jimnastik hareketleri vermişti. Onları yapıyor ve yeniden yaşama alışmaya çalışıyordu. Tahminimden çok daha iyi görünüyordu. Bu haleti ruhiye’ sinin büyük bir kısmının Giray Bey sayesinde olduğunun farkındaydım.

Fusun’un hastaneden çıkacağı gün bende gittim yanına. Çıkışı ile ilgili işlemleri ben yapıyorum. Zaten şirketin işe girdiğinde yaptırdığı özel sağlık sigortası vardı. Masrafları oradan hallediyorum.

Tüm işleri tamamlayıp odaya girmiştik ki ,Giray Bey’de arkamdan içeriye girdi.

“Eveet güzel bayanım nasılmış bakalım?”

“Teşekkürler Giray Bey iyiyim.”

“Çok güzel görünüyorsun. Hiç ameliyat olmuş gibi bir halin yok yani.”

“Teşekkürler.”

“Bak canım. Şimdi kısa bir süre daha işimiz var. Tabi bu bana mutluluk veriyor seni bilmem.” Göz kırıp hafifçe elini tuttu. Baktım gene Fusun kızardı.

“Hayatım, Kemoterapi denen bir tedavi göreceksin. Bu bir ilaç karışımının bir saat süre ile hastaya enjekte edilmesi. Kansere karşı çok etkili bir silah. 21 veya 28 günlük bir dönemle vereceğiz ve korkacak hiçbir şeyimiz kalmayacak. Amaaaa her güzel şeyin bir bedeli olduğu gibi

bununda var Kanser hücresini etkilediği gibi saç ve kemik hücrelerini de etkiliyor. Yani bunu uyguladığımız süre içinde saçın dökülecek ama gene çıkacak. Bir de mide bulantısı çekebilirsin. Bunların hepsi geçici. Tamam mı tatlım. Kemoterapi öncesi senin bazı testlerden geçmen gerekiyor. Bu konuda bir de alternatif tedavi var. Biz de pek uygulanmıyor ama benim kişiliğime ve yaşam tarzıma daha uygun o aslında. Bitki ile tedavi, meditasyon, diyet, akupunktur gibi. Bu kemoterapinin yanı sıra, vitaminlerin, yiyeceklerin ile ben ilgilenmek ve bilgilenmek isterim şahsen eğer sen de istersen. Bunun yanı sıra ben zaten meditasyon yapıyorum. Sana da öğreteceğim onu da yaparsan sevinirim.

Giray beyin yaydığı olumlu enerjinin ve Füsun'na karşı olan bariz ilgisinin, Füsun'un hastalığı atlatma konusunda çok etkili olacağının farkındayım. Kanser oluşu, ameliyat geçirmesi ve şu an sıkı bir tedavinin eşliğinde olması bile onun şu andaki görüntüsünün Giray Bey'i tanımadan önceki görüntüsünden kat be kat daha iyi ve daha güzel olmasını sağlıyor.

Her işte bir hayır var diye boşuna dememişler. Füsun'a senelerdir kazandırmaya çalıştığım yaşam enerjisini, belki de Giray Bey'i tanınmasına sebep olan kanser kazandıracak. Belli mi olur.

Fusun bir müddet sonra terapilerine başladı. Kemoterapinin yanı sıra Giray Bey Füsun ile özel olarak ilgileniyor onu ekolojik ve ruhani yemek yapan restoranlara götürüyor. Meditasyon yapmayı öğretiyor ve Füsun'un gözlerindeki parıltının gün be gün artmasına sebep oluyordu.

Sabah saatleri ofisteki masamda bir yandan sabah kahvemini yudumlarırken bir yandan da o günkü gazeteleri gözden geçiriyordum ki, manşetten verdikleri bir haber ile ağzımdaki kahve yudumundan neredeyse boğulurcasına yerimden fırladım.

“Hayddaaaa. Bu ne ya?”

Gazete de kocaman Barış’ın resmi vardı. Gazeteler de ve magazin dergilerinde Barış’ın resmini görmek çok doğaldı. Hatta her gün biriyle bir dedikodusunu görmek bile artık bana normal geliyordu ama bu sefer bir başkaydı olay.

Aynı saatlerde henüz işe gitmemiş olan Berna’da bir yandan kahvaltısını ederken bir yandan gazetelere göz gezdiriyordu. Saat 11 gibi adliyede olması gerekiyordu. Direkt adliyeye gideceği için ağırdan alıyor, sabahın keyfini çıkarmaya çalışıyordu ki, o da aynı haber ile yerinden fırladı. Hemen hemen altı aydır küs olduğu ve bir daha birlikte olmayı düşünmediği Barış’ın gazetede ki kocaman resminin altında yazarlar inanılacak gibi değildi.

GENÇ KIZLARIN SEVGİLİSİ YAKIŞIKLI AKTÖR BARIŞ ÖZMEN TUTUKLANDI.

Gece geç saatte bir evde verilen özel bir parti de uyuşturucu ile yakalanan Barış Özmen tutuklandı.

Berna neye uğradığını şaşırmişti. Barış’ın uyuşturucu ile hiçbir alakası yoktu ki bu da yeni mi çıkmıştı. Bu arada telefon çaldı.

“Alo...”

“Alo Berna. Günaydın canım ben Gül.”

“Günaydın Gül. Gazeteyi gördün mü?”

“Evet ben de onun için aradım. Ne iş bu böyle?”

“Vallahi bilmiyorum. Biz zaten altı ay kadar bir zamandır görüşmüyoruz. Sadece deprem sırası birkaç kez telefonlaştık Ama Barış’ın uyuşturucu ile hiçbir alakası yoktu ya.”

“Ben de hiç duymadım böyle bir olayını ama, yani..... Bu birlikte olduğu çevreye de hiç güvenmiyorum aslında. Çok dejenere olmuşlar, onlardan her şey beklenebilir gibi geliyor bana.”

“Hay yarabbim!”

“Ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum.”

“Neyse takma kafanı. Eğer bana ihtiyacın olursa ara.”

“Çok teşekkür ederim Gül.”

Telefonu kapadıktan sonra Barış’ın numarasını çevirdi. Epeydir aramıyordu acaba hala aynı numarayı mı kullanıyor diye düşündü. Çünkü genelde üç dört ayda bir telefon numarasını değiştirirdi. Numarasını değiştirdiğinde de bir şeyler bahane eder Berna’yı arar bu vesile yeni numarasını verirdi ama uzun bir süre böyle bir şey de olmamıştı. Eğer numarasını değiştirdi ve bana vermediyse demek ki beni hepten gözden

çıkarmıştır diye düşünüyordu ki. O sırada “Aradığınız numara kapalı ya da kapsama alanı dışında” diye bir mesaj ile karşılaştı.

Bir müddet boş boş evin içinde dolaştıktan sonra çıkıp adliyeye doğru yola koyuldu. Ama akli hep Barış’taydı. Duruşmadan çıkar çıkmaz doğruca Barış’ın bulunduğu Bayrampaşa ceza evine gitti.

İçeriye girip kendisi ile görüşebilmesi için aynı soyadı taşıyor olması lazımdı. Kendisinin avukatı olduğunu söyleyerek görüşme talep etti.

Bir saat kadar sonra sevdiği adam karşısında oturmuş bitap bir şekilde yardım istercesine gözlerine bakıyordu.

“Merhaba Barış.”

“Merhaba canım.”

“Hayrola.... Ne iş?”

“Hiçbir şey ya. İnan ki hiçbir şey. Cebimden bir paket uyuşturucu çıktı. Ama vallahi ve billahi hiçbir anlam veremiyorum. Sen de bilirsin benim bu tarz işlerle alakam olmaz.”

“Her halde sana suç atmak isteyen birisi koydu. Veya da polis baskın yapınca yanındaki biri kendisini temize çıkarmak üzere kendi paketini senin cebine attı. Kimler vardı yanında?”

“Ya Erdal Kaçmaz’ın evindeydik.”

“Biliyorum.”

“Sen nereden biliyorsun?”

“Gazeteler de en ufak teferruatına kadar her şey yazıyor.”

“Offfff of Allah kahretmesin.”

“Gitti imaj değil mi?”

“E tabi. Şimdi millet ne düşünecek?”

“Yabancı uyruklu kızlar da varmış sanırım. Revücüler mi ne?”

“Evet.”

“Belki de onlardan birisi atmıştır.”

“Bilmiyorum.”

“O sıra da samimi miydin onlardan birisiyle.”

“Vallahi yanımda birileri vardı ama inan ki hatırlamıyorum zira içkiliydim.”

“E ne güzel işte istediğin hayat. Yanında güzel kızlar. Günü birlik ilişkiler,eğlence, vur patlasın çal oynasın. Ama Barış’ı kimse gerçek yüzüyle tanımasın. Bekar ve mazbut ailemizin yakışıklısı da Türk milletinin gözünden düşmesin. Evli barklı olup şöhretine hanel gelmesin. Tüh tüh böyle teknik arızalar olunca da offfff of Allah kahretmesin.”

“Buraya benim bu halimi görüp “Oh olsun” demeye mi geldin?”

“Hayır.. Seni buradan kurtarmaya geldim. Çünkü uyuşturucu kullandığına veya taşıdığına, hele hele de sattığına falan asla inanmıyorum. Senin işin gücün zamparalık. Üstelik Allah kahretmesin seni hala seviyorum. Buradan çıkmana yardım edeceğim. İyi ve serbest

olduğunu göreyim. Sonra bir daha yüzünü görmek istemiyorum. Zira sen bana huzur değil tam tersi devamlı huzursuzluk veriyor ve üzülmemeneden oluyorsun. Ama seni burada bırakamayacak kadar da kıymetlisin benim gözümde. Sakın bu kıymet sana ait bir kıymet sanma ha. O kıymet benim sana duyduğum sevgide. Ne demiş Aşık Veysel “Güzelliğin on para etmez bende ki aşk olmasa.”

“Ya lütfen böyle düşünme. İnan ben de seni çok seviyorum ama korkuyorum. Şöhretimi kaybetmekten, evliliğime sadık kalamamaktan, korkuyorum. Daha doğrusu korkuyordum. Dünden beri inan midem bulanıyor bu hayattan ve bu kişilerden. O kadar isterdim ki şimdi seninle evli olup. Burada değil de senin kollarında huzur dolu yuvamızda olabilmek. Çocuklarımı sevip onlara güzel örnek olabilmek. Dünden beri neler düşünüyorum bilemezsin. İnan ki kahroluyorum.”

“Neyse bunlar beni ilgilendirmez. Kimse ilgilendi mi seninle? Yani bir avukat diyorum.”

“Abim ve menajerim buradaydı. Gerekli işlemler için gittiler onları bulsana.”

“Neydi abinin numarası versene.”

“ Tamam.”

“Hemen itiraz dilekçesi yazıp. Seni kefaletle buradan bir çıkaralım önce.”

“Tamam canım çok teşekkür ederim.”

“Bir şey değil. Gerek yok teşekkür.”

Berna ayağa kalktı. Üzerinde, çok şık düz lacivert eteği ve de lacivert, yeşil ve pembeden oluşmuş kırçillı yakalarının kenarı hafif içindeki renklerden püsküllü. kayık bebe yaka ceketini olan bir döpiyes giymişti. Sarı saçlarını arkadan ensesinde toplamış ve çok hafif bir makyaj yapmıştı. Güzelliğinin yanı sıra çok asil görünüyordu. Onu ne kadar beğendiğini yeniden hatırladı. Duruşu mağrur bakışı her şeyi bambaşkaydı. Belki de özünde onun yanında kendisini aşağı hissediyor ve de komplekse kapılıyordu. Çünkü onun gibi yabancı dili yoktu. Onun gibi yüzemiyor, onun gibi tenis oynayamıyor ve de onun kalitesine hiçbir konuda yetişemiyordu. Belki de onu korkutan buydu.

Cezaevinden çıkar çıkmaz ilk iş Barış'ın abisi Savaş'ı aradı. Barış ile kendisinin ilgileceğini söyleyerek 2 saat sonra buluşmak üzere randevuleşti.

Tutkunun yarattığı tüm zıt duygular, içinde bir savaş başlatmıştı. Kah sevgi ağır basıyordu, kah kıskançlık, kah ona sarılmak istiyor kah tokatı patlatmamak için zor tutuyordu kendisini. Duygularını kontrol altına alıp kendini bir dengeleyerek , olaya daha bir gerçekçi gözle bakmaya çalışsa da onun kadar akıllı bir kız bile bir çok duygunun yoğun bir şekilde yaşandığı bu aşk duygusunun esiri oluyor ona yenik düşüyordu.

Tüm bu duygu karmaşası bile onun mükemmel avukatlığını engelleyememiş ve kısa bir süre sonra kefaletle dışarıya çıkardığı ve dışarıdan hallettiği bu olayı başarı ile sonuçlandırarak Barış'ın temize çıkmasına yardımcı olmuştu.

Duruşmanın sonuçlandığı günün ertesi günü tüm gazeteler Barış Özmen'in beraat ettiğinden bahseder haberleri gene büyük puntolarla vermişlerdi. Sabah saat on sıraları Berna henüz evde bir yandan kahvaltı ediyor bir yandan da gazetelerde sevdiği ama bir o kadar da kızdığı adamın hakkında yazılanları okuyordu. Olayların içine kendiside girdiği zaman gazetede yazılanların da çoğunun yalan yanlış şeyler olduğunun farkına varıyordu.

O sırada kapı çalındı. Kapıyı açmasıyla birlikte kendisini sanki bir gül bahçesinde buldu. Tam 101 tane kıpkırmızı mis gibi kokan güller arasından genç bir çiçekçi kendisine gülümsemekteydi.

“Berna Hanım?”

“Evet benim.”

“Güller size efendim.Şuraya bir imza alabilir miyim lütfen?”

Çocuğun uzattığı kağıdı imzalarken gönderen hanesinde Barış Özmen'in adını gördü. Çocukta bu isimden ötürü olsa gerek lüzumundan fazla kibar davranarak aynı zamanda merak ile karışık bir hayranlıkla Berna'yı süzmekteydi.

Çiçekleri taşımakta zorlanınca çocuk antreye kadar taşımakta Berna'ya yardımcı oldu. Kapıyı kapar kapamaz üzerine iliştirilmiş küçük zarfı açıp merakla yazılanları okudu.

“Dünyanın en güzel ve en akıllı kadını bu gece benimle yemek yemeyi bana lütfedersen, beni ara. Telefonunu dört gözle bekleyeceğim. Seni seviyorum.

Barış.....”

Ahhhh ahhhh işte kararsızlıktan kıvrandığı,duygularıyla mantığının çarpıştığı o hiç sevmediği anlardan birindeydi gene.

Bir yanı “Boş ver şu serseri” diyor. Diğer yanı ise “Git tabi ki, seviyorsun onu” diyordu.

Bilin bakalım hangisi ağır bastı. Ne olursa olsun o bir kadındı ve de kadınlar duygularına genelde yenik düşen harika yaratıklardır.

Kendi kendisine biraz gülümsedi,biraz daldı gitti ve hemen akşam ne giyeceğini düşünmeye başladı.

Telefon numaralarını tuşlarken kalbi heyecanla çarpıyordu.

“Alo.”

“Merhaba.”

“Merhaba aşkım.”

“Güller için çok teşekkürler. Harikalar.”

“Senin yanında solda sıfır kalırlar.”

“Teşekkürler.”

“Akşam yemeğe gelir misin?”
“Gelirim kaçta ve nereye?”
“Sekiz iyi mi?”
“İyi. Nereye?”
“Ben seni alırım.”

Akşamı zor etti Berna. Aklı fikri özlediği Barış'taydı. İşlerini bitirip erkenden kuaföre gitti saçlarına güzel bir fön çektirdikten sonra eve geldi. Ayna karşısında kıyafetlerinin birini giydi birini çıkardı. Kimini çok spor buldu kimini çok iddialı. Sonunda kolsuz siyah yün jarse bir elbise ile onun siyah ceketini giyip boynuna da şık bir inci kolye takmayı uygun gördü. Üzerine de gri mantosunu aldı mı tamamdı bu iş. Ne de olsa aylardan şubat idi ve de havalar oldukça soğuk gidiyordu.

Saat sekizde telefon açıp aşağıda beklediğini söylediğinde Berna makyajının son rötuşunu tamamlamak üzereydi. Aşağıya indiğinde sanki 6 ay hiç geçmemiş gibi geldi. İşte yine siyah cipinin içerisinde tüm yakışıklılığı ve o kendisine çok yakıştırdığı meşhur çapkın çapkın gülümsemesiyle karşısında duruyordu.

“Selam. İyi akşamlar.”

“Sana da canım.”

“.....”

“Her şey için çok teşekkür ederim Berna.”

“Rica ederim. Önemli değil.”

“Önemli olmaz olur mu!”

“Neyse umarım bir daha böyle pisliklere bulaştırmazsın kendini.”

“Asla! Bulaştırmak bir yana yaptığım her şey ve her hareketimle kendimi affettireceğim sana inan göreceksin bak.”

“Bana affettirmek zorunda değilsin.”

“Zorundayım. Bir musibet bin nasihatten iyidir derler. Gerçekten öyleymiş. İnan şu birkaç hafta sanki bir ömür gibi geldi bana. Ve bir çok gerçeği görmemi sağladı.”

“Güzel senin adına memnun oldum.”

Boğazda şık bir restorana gittiler. Burası Berna'nın eskiden beri çok sevdiği bir yerdi. Boğaz ile restoranın arasında sık ağaçların ve yazın rengarenk çiçeklerin süslediği bir bahçe vardı. Çok büyük olmayan klasik İngiliz papları havasında döşenmiş oldukça sıcak ve romantik bir ortamdı. Bu günkü gibi soğuk havalarda ise Köşedeki şömine bugün olduğu gibi çıtır çıtır yanarak içerinin havasına daha da bir sıcaklık katardı.

Barış'ın kendisinin çok sevdiği bu restoranı seçmiş olması Berna'nın çok hoşuna gitmişti. İçeri girdiklerinde kendilerinden başka hiç kimsenin olmayışı ve de çok hoşlandığı o şöminenin başında sadece bir masanın hazırlanmış olması da Berna'nın kendisini çok özel hissetmesini sağladı. Kendilerine ayrılan masanın dışında hiçbir masa yoktu etrafta onların yerine sabah kendisine gelen kırmızı güllerden yüzlercesi süslüyordu her yeri. Hafif bir klasik müzik ise ortama daha da bir romantik hava katıyordu. Salonun ışıkları, etrafı loş bırakacak şekilde ayarlanmış, ortam genelde etrafa yerleştirilmiş çeşit çeşit mumlar ile aydınlatılmıştı.

Masaya doğru yan yana yürürlerken Barış, Berna'nın belinden sarılmış ve yanağına bir öpücük kondurmuştu. Bembeyaz giyinmiş onları hazır ol şeklinde bekleyen garsondan utanarak hafifçe önüne baktı Berna.

“Aşkım seni çok seviyorum. Ne olur beni affet.”

“Tamam. Tamam.”

İlk önce Berna'nın davada ki başarısını ve dolayısıyla Barış'ın özgürlüğünü kutlamak üzere güzel bir şampanya patlatarak geceye başladılar.

Şarap eşliğinde yedikleri yemek boyunca Barış aslında kendisini ne kadar çok sevdiğini anlattı durdu Berna'ya. Berna kendisini çok mutlu hissediyordu. O altı ay boyunca çektiği acılar, kıskançlıklar, kızgınlıklar hepsi silinip gitmişti sanki. Şu an o günlere ait hatırladığı tek duygu ona karşı duyduğu derin özlemdi.

Birden bire o çok sevdiği Elvis Costello'nun SHE adlı parçası yüksek sesle çalmaya başladı ve o anda içeriye önünde arkasında meşaleler yanarak bir garson kocaman bir orkideyi getirip Berna'nın önüne doğru masaya koydu. Berna tam ne diyeceğini bilemezken o anda orkidenin üzerine takılmış pırıl pırıl parlayan bir tek taş yüzüğü görüp daha da şaşırdı. Yüzüğü çiçekten çıkararak aldığı anda garson da yanlarından uzaklaşmıştı. Barış yüzüğü Berna'nın elinden alarak onun her zaman çok beğendiğini söylediği parmaklarından birisine geçirirken:

“Berna..... Benimle evlenir misin?”

Kalbi heyecanla çarpan Berna'nın gözlerinden yaşlar süzölmeye başlamıştı. Çok mutluydu ama garip bir korku da vardı içinde. Birlikte yapabilirler miydi acaba? Evlilik zor bir konuydu. Hele milyonlarca genç kızın sevgilisi böyle çapkın bir adamla mutlu olabilir miydi. Mantığı dur Berna iyi düşün derken içindeki o dişi yan:

“Evet” dedi.

Ve evet demesiyle birlikte pencerenin dışında görönen o güzel bahçeden ardı ardına havai fişekler atılmaya başlandı. Barış Berna'yı kaldırmış SHE eşliğinde dans ederken milyonlarca rengarenk ışık şekiller çizerek sanki başlarından aşağıya yağıyordu. Garsonun da dışarı çıkarak onları yalnız bırakmış olduğu bu ortamda uzun uzun öpüşerek bu doyumsuz anı yaşarlarken Berna mutluluktan hüngür hüngür ağlamaya başlamıştı.

Barış ile Berna'nın evleneceğinin haberini gazetelerden okuyunca ben de duygu karmaşası yaşamaya başladım. Bir yandan çok sevindim. Bir yandan Barış'tan yana endişeliydim. Hemen ikisini de arayarak tebrik ettim. İnşallah mutlu olurlar diye de dua ettim.

Bu arada Suat bir aya kadar askere gidiyordu. Uzun bir süredir askere gittiğinde ailesine bırakmak üzere para biriktirmişti. Takılar yapıp satıyor. Çeşitli yerlerden bayanların alabileceği şeyleri uygun fiyatlara bulup gelip onları kuaför salonunda bayanlara tanıtıyor hafta sonları gençlere geziler partiler düzenliyor ve buralardan elde ettiği karları da kuruşuna dokunmadan biriktiriyordu. Giderken evi idare etmesi için Nihat'a verecekti.

Babasının artık hiç hali yoktu. Evde bir sessizlik hüküm sürüyordu. Ve bir gün bitimi Suat eve döndüğünde babası iyice fenalaştı. Nefes alamıyordu. Kendisini kaldırması için Suat'a işaret etti. Suat sırtından kucaklayarak oturur pozisyona getirdi böyle belki daha kolay nefes alabilirdi. Çok ızdırap çektiği her halinden belli oluyordu. Bir şeyler söylemeye çalışıyordu ama anlaşılmıyordu. Su isteyebileceğini düşünerek Zeynep'e seslendi.

“Zeynep su getirir misin?”

“Peki”

Zeynep su getirmeye gitmişti ki. Babası göğsünden çıkan hırıltılarla birlikte titremeye başladı. Gözleri Suat'a takılı kalmıştı ve sanki gittikçe de kapanıyordu. O an öleceğini anladı ve hayatında ilk defa hiç kullanmadığı bir sözcük çıktı ağzından:

“Baba.”

Bekir baba lafını duyar duymaz zorla gözlerini son bir kez açmaya çalıştı ve sanki gülümseyerek tekrar kapadı. Eliyle de kalan son gücü ile hafifçe sıkıştı oğlunun elini. Yaşamayı beceremediği o sevgiyi bir kez olsun tutmak istemişti oğlunun sevgi dolu ellerinde ama artık zamanı dolmuştu.

Zeynep elinde bir bardak su ile geldiğinde babasının öldüğünü anlayınca fenalıklar geçirerek ağlamaya başladı. Hayatında Bekir'in tüm sevgisini çekinmeden cömertçe verdiği tek kişiydi Zeynep. Onu sevmiş pohpohlamış, el bebek gül bebek büyütmişti. Bir tek ona hiç ses çıkarmamış. Aksine şımartırcasına bir dediğini iki ettirmemişti.

Suat askere gitmeden önce son görevini de yaparak babasını toprağa verdi. Bu arada en büyük yardımı da kendisine ikinci bir baba olan patronu Cevdet'ten gördü.

Kendisi de askere gidiyordu artık. Tüm mesuliyeti, biriktirdiği paraları romantik Nihat'a devretti.

“Artık ailemizin erkeği sensin. Hepsini sana emanet ediyorum tamam mı Nihat” diye uzun uzun nasihatler ederek, edindiği tüm tecrübeleri ona aktararak 18 ay sürecek askerliğini tamamlamak üzere asker ocağına teslim oldu.

Zaman mı su gibi aktı gitti. Yoksa zaman olduğu yerde öylece duruyordu da biz mi olayların içinde akıp gittiğimizi sanıyorduk bilemeyeceğim ama aylar bir birini kovalarken o güzelim bahar gelip çatmış, tüm dünya bu mevsimin büyüüne ve heyecanına kapılmıştı.

Bahar bir başka çarptırır kalbimi. Masmavi olur gökyüzü. Güller rengarenk açar. Yeşilin her tonu, tazeliği anlatmak üzere birbirleriyle yarışırasına, yansırılar tüm ağaçlardan evrene. Yemyeşil çimen sere serpe serilir toprağın üzerine sanki sevişircesine. Pembe manolya ağaçları süsler dört bir yanı. Rengarenk çiçeklerin , o ballı kokuları çıldırtır tüm arıları. Kediler çığlık çığlığa çiftleşir. Kuşlar göç eder yeniden,sonbaharda bizi bırakıp da gittikleri o uzak ülkelerden. Kuş cıvıltıları sarar her yeri. Uyanırız sabah erken bu seslerle dipdiri. Böcekler,sinekler tatlı bir telaş içerisinde, doğanın kendilerine vermiş olduğu rolü oynarken evrenin bu bahar oyununda.

Tüm doğa canlanırken yeniden.Biz insanlar,heyecanlanıyoruz,bu telaşa,bu tazeliğe ve yeniden doğuşa. Kalbimiz aşk ile çarpar. Ve çoğu zaman, eğer kalbimizde yoksa kalbimizi bir çalan,göç edip gelen kuşlar gibi göç ediverir ruhumuz bir başka ruhun o kutsal bedenine. O beden de dolaşırız merakla dip bucak. Daha da çarpar kalpler bu keşif yolculuğunda. Ne güzeldir bakmak başka bir bedenin gözüyle dünyaya.

Aslında O , o bedende bu bedende ,rengarenk açan çiçekte,masmavi gökte,yemyeşil ağaçta,göç edip de gelen kuşta,bahar da,sonbaharda,yaz da kış da bölünmüş bin bir parçaya, yaşıyor tüm evrende aynı ruhta.

İşte baharın bana hatırlattığı, insanın o kutsallığını heyecanlanarak yaşadığım şu güzel günlerden bir pazar sabahı, Kaya, Kemer Country de epeydir almak istediği evi danışmak üzere gene Kemer Country’de yaşayan bir mimar arkadaşına gitmemizi hem oralarda bir kahvaltı edip hem de arkadaşına bazı şeyler sormak istediğini söyleyince, arabaya atlayıp yola koyulduk. İstanbul’un merkeziden epey bir uzakta olan yöreye doğru yol alırken baharın tabiat üzerindeki mucizesini ve güzelini de güzelini seyrede seyrede geldik Kemer Country’ye.

Oldukça görkemli bir villanın önünde durduk. Kaya:

“Sen bekle hayatım. Ben kapıdan çağırayım. Bizi bekliyordur.”

“Tamam”

Kaya kapıyı çalıp beklemeye başladığında bende etrafın ihtişamına ve güzelliğine göz gezdiriyordum ki. Karşıda ki gerçekten çok güzel görünen villadan oldukça havalı 50,55 yaşlarında bir bayan çıktı. Çıkar çıkmaz da:

“A a Kaya’cığım. Sen buralara gelir miydin diyerek Kaya’ya doğru büyük bir samimiyet ile yürümeye başladı. O sırada Kaya’nın çaldığı kapı da açılmış ve mimar olan arkadaşısı Naci kapıda belirmişti. Hep birlikte bir

konuşma başlayınca Kaya beni de çağırarak arkadaşlarına tanıtma ihtiyacı hissetti. Bende arabadan inerek aralarına karıştım. Naci ile Manolya adındaki bu bayan ve aileleri kardeş kadar yakın iki aile imiş bundan önce Yeşilyurt'ta otururken sonradan buraya taşınmışlar. Kaya ile de oldukça samimi konuşuyorlar ama beni konuşmalarda rahatsız eden bir elektrik var. Sanki hiçbir şey doğal değil. Bu arada Kaya almak istediği evden bahsedince ikisi de evler hakkında bilgi verirken bir yandan da kendilerinin, kendi evleri için neler yaptıklarını, nereleri değiştirip, nereleri büyüttüklerini anlatırken gene doğallıktan çok uzak enteresan bir dilden konuşuyor gibiler. Sözcükler bildik ama hiçbir sözcüğün anlamı ve değeri yok gibi. Sanki laflar havalarda uçuşuyor hiç biri ruhuma hitap etmiyor. Ben bazen böyle olurum. Hissederim ama tam açıklayamam. Olayı güzel tarafından görmeye çalışırım ama yapmacıklık, hafiflik ve cahillik öyle bir sırttır ki, kendimi veremem söylenen hiçbir şeye. Tam bu güzel günün içine edeceğe benzer bu iki dangalak diye düşünüyordum ki olan oldu ve Naci denilen adam Manolya'ya evini ve güya kendisini methetmek için o kuş beyninin anca üretebildiği ve beynime balyoz gibi inen şu sözleri söylemeye başladı.

“Yahu kardeşim siz kadınlar vereceğiniz ,bir gece de bir delik şu erkeklerin size verdiklerine bak. Adamlar hayatlarını size adıyorlar.”

Aman Allah'ım adamın dediklerine bak. Üstelik en yakın arkadaşının karısına. Sabahtan beri.,yaşamın kutsallığını, insanı. dolayısıyla kadını erkeği yaşamın yin ve yangını sevişmenin,aşkın mucizesini güzelliğini düşünerek mest olmuş şekilde o güzelim baharı tüm doğada seyrederken gözlerim yaşararak geldiğim şu noktada. Bir adamın kadın anlayışına bak..... Bir delik.....

O an bende ipler koptu.

“Vallahi beyefendi bu güzel evler eğer bir delikle elde ediliyorsa sizin evin muhteşemliği karşısında diyebileceğim tek şey siz de bu eve baya bir delik vermişsiniz.”

Kaya birden bire bana döndüğünde benim gözlerimdeki parıltıyı görünce beni tanıdığı için diyeceklerimden korkar bir hava ile bana bakıyordu ama o da biliyordu ki bu andan sonra beni ancak ben durdurabilirdim.

“O ne demek hanımefendi ben erkeğim.”

“E erkeklerde de bazı delikler var beyefendi. Hem de günümüzde maalesef pek bir moda.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Ben de bir anlasam ne demek istendiğini. Eğer kadın sadece bir delik ise. Sizin arkadaşınız da bu delikten ibaret ise. Ortalıkta daha genç ve daha güzel delikler bulmak varken neden bu ev bir deliğe adanır ki.”

Kaya ilk şaşkınlığını atar atmaz,hemen lafı değiştirmek üzere atağa kalktı.

“Hadi gelin arabaya da, kahvaltı yapmaya bir yerlere gidelim. Acıktım vallahi.”

Adam ne diyeceğini şaşırılmış,kızgın mı gelsin mi ikilemini yaşarken kendisinin bir delikten ibaret oluşuna şuh kahkahalar atarak karşılık veren havalı delikte garip garip yüzüne bakmaktaydı. Allah bilir ne dediğimi bile anlamamıştır bu zavallı mahluk. Ha bu sosyete de kaybolup gitmiş zavallılar,ha kenar mahallede veya bazı köylerde hiç sayılan kadınlığını yaşayan zavallılar, aslında yok hiçbir farkları, sadece para ve paranın getirdiği rahatlık bence tek nüansları. Yaşamda büyük bir fark gibi görünen bu paranın sağladığı, insan gözüyle bakıldığında gerçekten bir nüans aslında.

Güzel bir kafeteryaya gittik,bir şeyler de yedik ama ne zaman adamla göz göze gelsem kötü kötü baktı bana. Kim bilir neler düşünüyordu, kendisine göre pek bir beğendiği o zavallı aklında.

Çağımızın hastalığı, insanlar sıfatlarını besleme ve büyütme öyle bir daldılar ki kendi özlerini unutup güdük kaldılar. Hayatta en tehlikeli bulduğum yaratıktır, kendisinden büyük sıfat elde etmiş insanoğlu. Ve öyle boş konuşur ki bu yaratıklar,üzülerek dinlersin onları,insanlık adına için sızlar ama onlar o kadar farkında değillerdir ki hiçbir şeyin, Platon’un mağara mitozundaki gölgeleri düşünürsün bunları her gördüğünde ve çoklukları karşısında dehşete kapılırsın hangi birine mağaranın dışındaki ışığı anlatabileceğini düşünerek.

Aslında isterdim ki yanımdaki erkek versin bu herifin cevabını. Yanında sevdiği kadın varken kadına delik muamelesi yapan bu zavallıya dersini verip tutup kadının elinden terk etsin orayı. Ama Kaya gülümsemeye çalışıyordu ve sadece bir espri olarak bakıyordu bu olaya. Hayatımda en sevdiğim şeydir espri. Zaten yaşam benim için bir espri. Ama esprinin mükemmelliği, içinde yatan zekada ve bilgelikte saklıdır. Yaptığın veya güldüğün espri aslında senin yaşamdaki seviyendir.Eğer bu adamla bir kez daha görüşürse sevdiğim adam bu olamaz diye düşünüyordum o konuşurken. Dalmış gitmişti zihnim buralara.

Baharla birlikte yeşeren yeşerdikçe güzelleşen bir aşk vardı coşkuyla yaşanan, Füsün ile Doktor Giray arasında.

Füsün'un bir ara saçları dökülmüş, peruk kullanmıştı. Artık yavaş yavaş çıktı. Durumu gayet iyi. Gerçek aşkın inanılmaz mucizesini Füsün'a baktıkça görüyorum. O kendine güveni olmayan mıy mıy kadın gitmiş. Yerine inanılmaz güzel, alımlı, seksi, ve kendine güvenen bir dişi gelmişti.

Giray'dan konuştuğumuz bir gece demişti ki bana:

“Gül. İlk defa kendimi kadın gibi hissediyorum. Meğer kadınlık ne güzel bir şeymiş. Giray öyle mükemmel, öyle güçlü bir erkek ki karşısında ki kadını kadın yapıyor. Öyle bir sevişiyoruz ki sanki ibadet ediyor gibi hissediyorum kendimi. Alıp beni uçuruyor, sözleriyle, eleriyle, tüm bedeniyle. İnan sanki ruhuma kadar giriyor her seviştiğimizde, bambaşka alemlere gidip geliyorum o anlar sanki gökyüzünde.”

“Harika. Keyfini çıkar aşkının. Kolay kolay bulunmaz böyle bir erkek. Kıymetini bil.”

“Biliyorum. Tapıyorum ona inan. Ve bana öyle kıymet veriyor ki Gül. İnan artık kıymetli biri olarak görüyorum kendimi.”

“Çok güzel. Zaten öyleydin. Sadece farkında değildin. Manyak bir herifte iyice bastırmıştı seni.”

“Ne düşünüyorum biliyor musun?”

“Bilmiyorum.”

“Şu çapkın diye ortalıkta gezinip duran. Kızlarla olan beraberliği ile övünen şu benim eski salak Kemal var ya!”

“E eee..”

“Şimdi de genç bir kız ile birlikteymiş. Kendisinden 20 yaş küçük.”

“E eeee..”

“Adamla tüm yaşamımda yattığımdan aldığım zevki toplasan Giray'la yatışımın bir saniyesi etmez. İnan bunu şaşırarak söylüyorum. Meğer ben bunca senelik evliyim. Seksi hiç tatmamışım.”

“Ne güzel. Allah herkese nasip etsin. Ha ha ha.”

“Ha ha ama gerçekten Allah herkese Giray gibi bir erkek versin ki kadınlar da kadın gibi kadın olsun. Erkekliğini bir yana at zaten inanılmaz iyi bir insan.”

“Zaten olay orada başlıyor canım.”

Bir zaman sonra Füsün oğlu Timuçin'i de alarak Giray Bey'in evine taşındı. Birlikte güzel bir hayata başladılar. Hatta belki ileri bir tarihte evlenmeyi de düşünüyorlar.

Yazın kendini göstermeye başladığı Haziran ayının ilk günleriydi. Ben gene ofisimde işlere dalmış bir vaziyetteyken cep telefonumdan Feride'nin kızı Beste aradı.

“Gül abla merhaba ben Beste.”

“Merhaba canım.”

“Gül abla sizi rahatsız ettim ama annem çok hasta Tunç ağabeyimle onu hastaneye yatırdık. Durumu iyi değil size haber vermek istedim.”

“Tamam canım hangi hastanedesiniz hemen geliyorum.”

“Amerikan hastanesindeyiz.”

“Hemen geliyorum Beste'ciğim.”

Elimdeki işi yarım yamalak bitirip bazı şeyleri de Elif'e devrettikten sonra hemen arabama atlayıp hastanenin yolunu tuttum.

Hastaneye giderken Elif ile Beste'nin ne kadar yalnız olduklarını düşünüyordum. Allah'tan Tunç sahiplenmişti onları. Bilhassa Beste'nin ihtiyacı vardı böyle bir yakınlığa ve sevgiye. Feride içinde Kenan'dan bir hatıra idi Tunç. Ona öyle bir sevgi dolu bakıyordu ki anlatamam.

Hastaneye vardığımda beni kapıda Tunç karşıladı.

“Hoş geldiniz Gül hanım. Özellikle Beste yokken sizinle konuşmak istedim.”

“Beste nerede?”

“Yukarıda Feride Hanım'ın yanında. Sizi benim karşılayacağımı söyleyip onu annesinin yanında bıraktım.”

“Hayrola Tunç olay ne?”

“Vallahi esas olay babamın vefatından sonra Feride Hanım yaşamdan koptu. Sanki başka bir dünyada babamla birlikte yaşıyor. İnanın bazen aklını kaybettiğini zannediyorum. Ama şu an durum daha da vahim. Doktorlar akciğer kanseri teşhisi koydular. Ve fazla bir ömrünün kalmadığını ama Allah'tan ümit kesilmeyeceğini söylüyorlar. Henüz kendisine ve Beste'ye söylemedim. Ama biliyorsunuz kimsesi yok ben de sizinle paylaşmak istedim bu durumu.”

“Anladım..... Hay yarabbim. Zaten çok fazla sigara içiyordu. Bir de yaşamak istemeyince olabilecek en yakın ihtimal akciğer kanseri doğal olarak.”

Odaya yanına çıktığımda çektiği tüm acıya rağmen gene gülümsüyordu. Dünya ile dalga geçen bir delinin ifadesi vardı sanki suratında. Benim tanıdığım o güçlü, o kararlı o sevgi dolu, yaşam dolu kadın Kenan'ın öldüğünü öğrendiği günden itibaren yok olmuş ve bu hiç tanıyamadığım ve hatta ürktüğüm kişi gelmişti yerine.

“Merhaba Feride'ciğim. Hayrola ya ne oldu sana böyle?”

“Hiç..... Hiçbir şey olmadı. Çocuklara da söylüyorum ama getirip tıktılar beni buraya. Halbuki ben evde rahattım. Burayı Kenan akşamları bulamayacak diye korktum ama, aşkım o benim, her yerde beni buluyor.”

“Efendim?”

Tunç üzgün üzgün suratına baktı. Beste:

“Anne ya saçmalamasana bak ben çok üzülüyorum ama.”

Beste saatlerdir hatta günlerdir kendini sıkmanın verdiği gerginlikten kurtularak birden katıla katıla ağlamaya başladı. Tunç büyük bir sevgi ile sarıldı ona.

“Tamam Beste’ciğim tamam.... Gececek bunlar.”

“Ne zaman? Baksana her şey gittikçe daha da beter oluyor.”

“Düzelecek canım.”

Feride iyice aklını oynattı. Kenan’sız bir dünyayı adeta ret ediyordu. Kendi hayalinde onunla yaşıyor ve Allah’ın ona vermiş olduğu ruha ve doğurmuş olduğu kızına haksızlık ettiğinin de doğal olarak hiç farkında değildi.

Bir ara Tunç ile konuşurken Tunç büyük bir hayret ve sevgi ile karışık bana şunları söyledi.

“Bu kadar büyük bir aşkın hala dünyamızda yaşandığına gözlerimle görmesem inanamazdım Gül Hanım. Annem çoktan kendi hayatına döndü. Miras yoluyla kendi üzerine geçen malın mülkün keyfini çıkarmakla meşgul. Babamın vasiyetine uyararak ve inanın ki içimden gelerek neler teklif ediyorum Feride Hanım’a bir tek şey kabul etmediği gibi onsuz bir hayatı bile istemiyor.”

“Çok seviyordu Kenan Bey’i ama bu yaptıklarını da hiç doğru bulmuyorum. Allah’ın bize bahsettiği hayatı başımıza gelenler ile olduğu gibi isyan etmeden yaşamamız lazım geldiğine inanıyorum. Bu büyük bir aşk yani tutku. Ama Aşktan da büyük bir şey var sevgi..... Sevgi her ne olursa olsun tüm yaşamı kucaklar ve yaşamdan kaçmaz. Sonra ona ihtiyacı olan bir insan var burada Beste. Allah’a ve evrene olan sorumluluğunu bir yan at ona karşı sorumluluğu var. O kendisinin olduğu kadar böyle büyük bir tutku ile bağlı olduğu adamın da kızı. Bence Feride kolayı seçiyor. Ölmek kolay, oysa her şeye rağmen yaşamak esas başarı.

“Haklısınız. Ama bu kadar büyük bir aşkı görünce babam yaşamını çok yanlış bir beraberlik ile geçirmiş diye düşünmeden edemiyorum kırk yılda bir yaşanabilecek bir aşkı doyasıya yaşayamamış.”

“Yaşadılar Tunç’cuğum merak etme. Harika bir aşk yaşadılar. Onun için Feride onsuz bir hayatı kabul edemiyor ya.”

Tüm dünya üzerinde insanoğlu yaşamı sürdürmeye çalışırken bizlerde kendi menkıbelerimizi oluşturmakla meşguldük. Böylece aktı gitti zaman dediğimiz birkaç ay daha. Kış gelmiş.Dışarıda buz gibi bir hava,içeride sıcacık bir atmosferde insanların daha bir samimi yaşamalarını sağlıyordu.

Kışın insanlar daha bir birbirlerine sarılmak, daha bir kucaklaşmak ve birlikte olmak ihtiyacı hisseder nedense ve onun için kışı da çok severim ben bu sebepten.

Bu aşk dolu kış gecelerinin daha da sıcak bir günü yaklaşıyordu. 14 Şubat sevgililer günü.

Sevgililer gününe dört beş gün kala Ahmet odama geldi.

“Gül.. Sevgililer günü gecesi. Okul arkadaşları gene bir toplanalım ve hep birlikte olalım dedik. Böyle bir organizasyon yaparsak gelir misin?”

“Tabi ki gelirim. Ama önce Kaya’ya bir sorayım. Eğer sevgililer günü diye başka bir program düşünmüyorsa seve seve geliriz bizde.”

14 Şubat cumartesi akşamı önce Kaya ile baş başa bir şeyler içerek sevgililer gününü kutladıktan sonra saat dokuza doğru arkadaşlarla buluşup yemek yiyeceğimiz mekana geldik.

Bizi ilk görüp ayağa fırlayan Ahmet oldu.

“Hoş geldiniz.”

“Hoş bulduk canım. Umarım çok geç kalmadık.”

“Önemli değil sevgililer günü münasebetiyle sevgililere hoş görü gösteriyoruz.”

“Ay sevsinler sizi.”

Bu arada karısı Nurdan da hemen yanımıza gelerek bizleri öptü.

Masada ki neşeli gurup sevgi dolu gözlerle bize bakarken yavaş yavaş ayağa kalkarak bizi tek tek öpmeye başladılar. O kadar sevgi dolu bir ortam vardı ki masa da nedense böyle durumlarda bir türlü kontrol edemediğim göz yaşlarım, kendimi sıkımda rağmen yanaklarımdan süzölmeye başladı. İlk önce masa da sarmaş dolaş oturan Barış ile karısı Berna beni kucakladılar. Ben de onlara sarılırken başlarından geçen olayları kendileri ve birbirleri ile verdikleri mücadeleyi düşünürken istemesem de daha da hisleniyordum.

Arkadan gene yeni evli Füsün ile Giray Bey büyük bir sıcaklık ile sevgi dolu bir öpücük kondurdular yanağıma. Füsün’un gözlerinde ki parıltı ve mutluluğa bakarken göz göze geçirdiğimiz o birkaç saniye çok fazla şey anlatıyordu ikimize de. Füsün hafifçe elimi sıkarken SENİ SEVİYORUM diye fısıldadı kulağıma.

“Bende.” Dedim. “Bende seni seviyorum.”

Tüm yakışıklılığı ile Burak oturduğu yerden kalkarak bize hoş geldin dedi. İnanılmaz bir şey sevgililer gününde de karısı Serap yoktu yanında.

“Hayrola Burak? Serap yok mu gene?”

Hiç ses çıkarmadan öyle bir bakış fırlattı ki bana. Sanki “Bilmiyor musun da soruyorsun” der gibi.

Sol tarafımda Kaya otururken sağ tarafıma da Burak düştü masa da. Üzgün görünüyordu. Cansu’nun Teoman ile evlendiğini duymuş ve kahrolmuş.

“Niye böyle oldu?” dedi bir ara.

“Bizi biz yapan seçimlerimiz Burak’cığım” dedim.

“Biliyorsun o da seni deli gibi seviyordu. Ama kendini çok yalnız hissetti. Sen onu gereği gibi sahiplenmedin. Senin hayatındaki senaryonun baş kadın oyuncusu değildi o. Ve çok az kadın yardımcı oyuncu rolünü kabul eder. İlişkiler arası tüm hır gür de bundan çıkar zaten.”

Tam o sırada canlı müzik yapan müzisyen sevgililer günü dolayısıyla bir istek üzerine Selami Şahin’in o taptığım şarkısı ÖZLEDİM’i çalmaz mı? Kaya da ben de Burak’ın yüzüne bakamıyorduk. Bir ara yüzüne bakacak oldum başı diğer tarafta elinin tersi ile yanağını silerken gördüm. Derken kalkıp tuvalete gitti. Müzisyen tüm güzelliği ile şarkıyı söylerken şarkı kulaklarımda çınliyordu sanki.

Sen gittin ya,
Yaşantımın bir anlamı kalmadı.
Sen gittin ya,
Pencereme bir kez güneş doğmadı.
Sen gittin ya,
Senden sonra mutluluğum olmadı.
Senle geçen günlerimin değerini bilmedim.

Özledim. Teninin kokusunu özledim
Özledim. Sımsıcak nefesini özledim.
Özledim. Sohbetini o sesini özledim.
Gelmedin göz bebeğim, can yoldaşım gelmedin.

Ah ne olurdu Allahın bize lütfettiği şeylerin kıymetini onları kaybetmeden bilebilseydik. Ama olmuyor işte daha önce öğretilmiş beyin programlarımız kararlarımızı etkiliyor. Duygularımızın çeşitliliği kontrolümüzü kaybettirince direksiyonun başında ki zihnimiz hepten şaşıyor.

Derken telefonum çaldı. Telefonun ekranında Feride’nin ismi.

“Hayırdır inşallah” diye bir müddet duraksayarak açtım telefonu. Çünkü son zamanlarda artık iyice kötülemişti.

Telefonda Beste'nin sesi:

“Gül abla annem öldü.”

“.....” Boğazıma bir şey düğümlendi. Konuşamıyorum. Beste avaz avaz ağlıyor. Hiçbir şey diyemiyorum.

“Beste.... Yavrums. Sakin ol canım.”

“Gitti işte sevgililer günün de ona gideceğini biliyordum. Beni bekliyor diyordu.”

“Tamam aşkıms ben geliyorum yalnız mısın?”

“Hayır ağabeyim yanımda.”

“Neredesiniz? Ben geliyorum.”

“Evdeyiz.”

“Tamam canım. Birazdan oradayım.”

Kaya gözlerimden sel gibi akan yaşlara faltaşı gibi açılmış gözlerle bakıyordu.

“Ne oldu Gül?”

“Feride..... Ölmüş.”

“Yapma ya!”

“Neyse kurtuldu.”

Bu arada masada herkes durmuş bana bakıyordu.

“Çocuklar inanır mısınız? Bu sevgililer günün de öteki dünyadaki sevgilisi ile buluşmaya giden bir kara sevdalının haberini aldım şu an. Sizce bu bir tesadüf mü?”

“Ne olmuş Gül?”

“Feride ölmüş Ahmet'ciğim.”

“Sahi mi söylüyorsun. Uffff çok üzuldüm ya.”

“Neyse hadi sevgimizin ve yaşantımızın kıymetini bilerek yaşayalım. Her şey aslında o kadar kısa ve anlamsız ki dünyada, o yaşama anlam katan tek şey bizleriz. Daha doğrusu düşüncelerimiz. Düşüncelerimiz, eylemlerimizi, eylemlerimiz alışkanlıklarımızı, alışkanlıklarımız karakterimizi, karakterimiz ise kaderimizi oluşturuyor. Onun için düşüncelerimizin kontrolünü asla kaybetmeyelim. Ben sevgili arkadaşımın yanına onunla son kez birlikte olup onu ne kadar çok sevdiğimi söylemeye gidiyorum. Siz burada sevgiyle kalın ve hayatı tutkuyla yaşayın.”

Kaya da benimle birlikte kalktı. Arabayı o kullanıyordu. Ben ise avaz avaz ağlamak ile meşguldüm. Bir ara arabayı kenarda bir yerde durdurdu ve elini cebine atarak bir şeyler çıkardı.

“Aşkım hiç sırası değil ama bu sevgi dolu gün bitmeden sana bir şey vermek istiyorum. Bunu bu gece herkesin içinde verecektim ama böylesi daha iyi sanırım.”

Elindeki tek taş yüzük gecenin karanlığında bile pırıl pırıl parlıyordu.

“Feride ile Kenan gökyüzünde büyük aşklarını yaşarken bizde yer yüzünde böyle büyük bir aşkı sevgi ile birlikte bir ömür boyu yaşayalım mı. Artık çocuklar da büyüdü ve karım olmanı istiyorum eğer evet dersen.”

Yaşlı gözlerle Kaya’ya bakarken, iyice ağlamaya başladım. Allah’ım ne kadar değişik duyguların istilasına uğramıştım. Bir yandan üzülüyor bir yandan seviniyor ama içimde müthiş bir sevgi hissediyordum.

Uzanarak boynuna sarıldım ve yanaklarından defalarca öptüm.

“Yaşayalım Kaya. Yaşayalım. Birbirimizi kaybetmeden değerini bilerek yaşayalım.”

Sanki şu an gökyüzünden Kenan ile Feride sevgiyle elele bize bakıyor ve şu anı bizimle paylaşıyorlar gibi bir his sardı tüm benliğimi. İçim titredi. Her nedense gökyüzüne doğru başımı kaldırıp gülümsedim.

“Hadi çabuk aşkım. Beste evde bizi bekliyor.”

